

РАДОСЛАВ МЛАДЕНОВ
КРЪВТА НА ВСЕЛЕНАТА

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

ЕКИПАЖЪТ

Командир Ричард Хард слезе от свръхскоростната пешеходна лента и с накуцваща походка се отпрати към асансьора, фотороботът светкавично реагира и раболепно отвори вратите. Командирът натисна копчето на последния етаж и болезнено сбърчи вежди. Кракът пак го прищракваше. Въпреки че от счупването бяха изминали три години, травмата не пропускаше случай да напомни за себе си, особено при появата на тривалентни бури или хипотезни изригвания. Споменът го отнесе назад във времето, когато все още не беше старши офицер за междупланетно пребазиране и правилата за прилично поведение на обществени места можеха да бъдат подминати с презрение. Денонощните запои и честите разходки до ерогенните кратери на Цибея изтощиха организма му до такава степен, че в състояние на пълна невменяемост, вследствие преливане с щитовидна водка, Ричард Хард се сби с тритонен мастоколот. Поводът беше повече от банален: чудовището потупа мършавата Ричардова проститутка по спаружения задник и лигаво се изхили. Безгрижната веселост, с която го направи, накара Хард да подскочи от яд до Трифея, най-далечната луна на Цибея. Пред очите му причерня и без да си дава сметка, че се нахвърля с голи ръце върху двуетажна сграда, заскуба космите от подочната брадавица на нахалника. Мастоколот само го настъпи. Оттогава командирът заряза пиенето, жените и благочестиво се отдаде в служба на човешкия прогрес. Обиколи отровните пояси на Медуза, командва пестицидната атака срещу бунтовниците от Ледор, пълзя из алергичните пясъци на Дедра, строи бази на Великия щаб почти във всяко кътче на Вселената. Направи шеметна кариера — всички го следваха, всички му се възхищаваха, майките го показваха на децата си и им казваха: „Ето това е най-достойният! Стани като него!“.

Само кракът да не го болеше толкова.

Командир Хард с изненада установи, че отдавна беше стигнал триста осемдесет и седмия етаж. Фотороботът не търпеливо присветваше с диодите си. Ричард закуцуква по коридора и с неприязън констатира, че е сбъркал етажа. Коридорът имаше само една врата — с

надпис „00 — М“. Бръкна в джоба си и извади телеграмата, която получи преди по-малко от час:

$$387 \times 13 = 5031$$

„387“ означаваше етаж, а „13“ — часа, в който трябваше да пристигне. За значението на „5031“ можеше само да гадае. Надяваше се да дешифрира цифрите на самото място, но за огромно негово разочарование, всичко се оказа плоска шега. Бяха го изпратили — него, командира за далечно междузвездно пребазиране, кавалера на ордена на „Енигмата“ — за зелен хайвер. По-точно за зелен клозет. Ричард Хард сви пестници и дълбоко в себе си се закле, че ако пипне шегобиеца, стига да не е мастоколот, ще му избие просташкото чувство за хумор.

Блъсна вратата и замъгленият му от унижение поглед визира нещо като тоалетна чиния. Тъй и тъй беше стигнал до тук, поне да уважеше труда на бъбреците си. Ципът на стоманоскафандъра запече и това още повече го нервира. Започна да го дърпа, да го напруга и вследствие грубото си отношение, невъзвратимо го деформира. Дръжчицата се отскубна, изплъзна се от несръчните пръсти на командира и цопна в тоалетната чиния.

— По дяволите! — изруга кавалерът на „Енигмата“ и реши, че ще стиска до вкъщи. Спешно се нуждаеше от лазерен електрожен, за да разреже стоманоскафандъра.

Обърна се и онемя. От вътрешната страна на вратата бяха изписани ултравиолетови цифри — „5031“! Приблужи се и докосна надписа. Светът се завъртя, подът под краката му изчезна, изпадна в безтегловност. Усети, че пропада, но не знаеше точно къде: можеше да е в Рая, а можеше и да е в клозета. Опита да се хване за нещо стабилно, докопа тоалетната хартия и в устрема си да се задържи, разви цялото руло. Цветовете пред очите му хукнаха в див кадансов галоп: смениха се от небеснокафяво към вечерножълто, после настъпи сияен мрак. Не чувстваше краката си, ръцете отказаха да го слушат, езикът му стана безволев и увисна нагоре. Мозъкът му векторално се изключи.

Командир Ричард Хард стисна зъби, за да не изкрещи от страх. Не подобаваше на ранга и заслугите му да квичи като най-долна сапиенска свиня. Трябваше да умре като истински офицер, като командир за междузвездно пребазиране. Испита презрение към Смъртта, прииска му се да я напсува, но въпреки обзелата го гордост, инстинктивно затвори очи — все пак умираше за първи път и не беше съвсем наясно как трябва да се държи в подобен случай.

Ричи плъсна на нещо като импулсен батут и започна да подскача като каучукова топка. Докато изпълняваше различни салта и свредели, командирът забеляза, че в помещението има и други хора. Хвана се за полюлея, планира до корниза и леко се спусна по завесата на пода. Веднага щом стъпи здраво на краката си, разбра, че е изпаднал в значителна грешка. Това не бяха хора. Това бяха Боговете, които владееха Вселената! Ричард Хард имаше честта да диша един въздух с Петимата Главнокомандващи Великия щаб!

— О, Богове мои! — възкликна командирът и понечи да плонжира в краката им, но Великият Герелан прекъсна натегацията му.

— Ето това е командир Хард, за когото ви говорех — обърна се той към четиримата си подвелики гереланци. — Единственият човек на тази планета, който изпълнява нашите заповеди без излишни въпроси. Дали не е време да му подадем едно „супер“ отпред пред командир, и с това да изпълним възторженото си желание да наградим този достоен войн?

В превод „герелан“ означаваше „генерал“, но тъй като Великия Главнокомандващ Вселената все не можеше да изговори правилно думата, за по-лесно издаде указ с който промени терминологията. Четиримата му заместници поради същата причина бяха „порковници“.

Порковниците заклатиха енергично глави в знак на одобрение.

— И така — тържествено започна Владетеля на Вселената, — Ричард Хард, от днес ви назначавам за Супер Командир. Елате, седнете, имаме важен разговор.

Гереланът се настани във въздушния фотьойл точно срещу побъркания от щастие пребазиривчик и с величествен жест отметна психомантията си.

— Вие издържахте достойно теста за интелигентност и Главното Командване на Великия щаб ви избра за изпълнител на най-значимата

мисия, осъществявана някога от простосмъртен.

— О, Господарю! — замазни се отново Ричи.

— Очакват ви опасности, лишения... а може би смърт!

— О, Господарю!

— Трябва да бъдете готов на всичко!

— О, Господарю!

— Готов ли сте да умрете за каузата на Великия Щаб?

— Да, Господарю!

Гереланът доволно изпръхтя, а порковниците отново заклимаха с глави. Владетеля на Вселената извади обемиста папка и я сложи на масата пред Супер Командира.

— Това е вашият екипаж. Рекламации не приемам. Съберете ги и утре искам всички да очакват звездолета ми в подножието на „Наклонената Пиза“. Без отсъствия, разбрано?

— Напълно, о, Господарю!

— Супер Командир Хард, помнете каква отговорност сте поели пред мен и планетата Земя!

— Нима бих могъл да забравя, о, господарю!

— Тогава вземи папката и глътни това хапче.

Великият Герелан протегна ръката си. В дланта му проблесна малко седефено драже. Ричард Хард безропотно се подчини и усети в гърлото си вкус на гореща шлака. После ходилата му избълваха огън като двигатели на ракета и тялото му се стрелна нагоре. Мина през тавана като метеорит през буца масло.

В крайна сметка успя да изпълзи от дупката на тоалетната чиния, малко преди млад офицер да я използва по предназначение.

БИТКАТА НА НЕРИЕЛ

Капитан Миша Чепаткин, най-добрият пилот на атомни звездолети, родил се някога в кислородните аеродруми на Сибир, единственият водач, успял да излети (при това съвършено пиян) и да спаси екипажа си при паранормалното магнезиево изригване на Сцетон, ядно разхождаше новите си визуални ботуши по разръфания фото-мокет и пушеше махорка от най-долно качество. Бездействието го побъркваше. Толкова дълго не беше клечал на едно място за всичките петстотин и три години съзнателен живот. От два месеца не беше помирисвал командния пулт на космическия си кораб. Младостта му отиваше на халос. Беше роден да лети, да решава трудни аеродинамични ситуации, да прекосява пространства... А какво се получаваше — бяха го забили в летателния дом и всеки ден го подлагаха на унижението да звъни в „Ръководство полети“ и да пита дали случайно не фигурира в сводката поне за някоя санитарна задача.

Миша реши, че така не може да продължава. Адреналинната водка беше свършила, но някъде в дисковидния килер би трябвало да има старо шише ураново уиски. Отлежало! Включи металотърсача и зачака познатия сигнал, но слухът му не долови познатото писукане. Пиенето липсваше! Чепаткин изпсува. Навлече мечокожия си скафандър и изскочи на улицата. Погледна небето и отново изпсува. Слънцето и Луната залязваха едновременно.

В бар „Земно притегляне“ две трътлести кокондрели се събличаха под звуците на тривиални писъци, но разлюляната им антропология не привлече вниманието му. Плюс това бяха чернокоси, а Чепаткин си падаше единствено по русите — по възможност с розова сибирска кожа. Поръча си двоен метилен с бучка фреон и седна в най-отдалеченото сепаре до тоалетната. Изпитваше нужда да се напие. Тъй и тъй беше безполезен, на кого му пукаше, че най-сръчният пилот в Пространството само след броени минути щеше да поеме към зоната на здрача!

Капитанът гаврътна питието на екс и веднага посегна към следващата чаша. Допря я до устните си, но някой го хвана за ръката.

Дебеловрат гигантобрахий едва не потроши костите на китката му. С тия типове шега не биваше.

— Трябваш ни трезвен! — измуча буцата и поотпусна захвата си.

— Остави ме, имам си проблеми — опъна се Чепаткин.

— Дон Пици също!

— Знаете, че не работя за Мафията. Обърнете се към пилотите от митницата.

— Моят господар разчита единствено на теб.

— Твоят господар не може да ми заповядва...

— Може, може! — Гигантобрахийт леко го стисна под лакътя.

— Добре де, ставам! — загърчи се Миша и покорно тръгна след дебеловратия.

На улицата ги чакаше звездолимузина за каквато капитанът можеше само да мечтае — с кожен салон, барче, сателитна връзка и тоалетна. Чепаткин потъна в меката седалка и поиска чаша петзвезден „Метилджони“ със стръкче кока.

Наляха му малко и това го успокои. Дон Пици живееше откъм тъмната страна на Луната и пътуването отне повече от час, за което време Миша изгледа сто трийсет и шест хилядния епизод на сериала „Вдовицата в белия скафандър“. Даже успя да изкопчи още едно малко метилоуиски въпреки инатчийското поведение на буцата.

Кацнаха директно в гостната. Мафиотът ги посрещна с усмивка, от която кръвта на капитана замръзна. Дон Пици беше най-големия крадец и убиец в Слънчевата система, но по една случайност бе братовчед на Герелана, Владетеля на Вселената, и Съдебната система с едната ръка размахваше пръст към него, а с другата го потупваше по рамото.

— Две капки стогодишен етилен? — запита домакинят.

— Зависи от капките — живна пилотът.

— По петдесет грама всяка — осведоми го с щедър тон донът.

— Нека бъдат три — потри доволно ръце Миша.

— Тъй да бъде, но да знаеш, че след половин час излиташ.

— Така ли? — Чепаткин остана, меко казано, изненадан. — И какъде, ако смея да попитам?

— Не бързай толкова, ще научиш. — Дон Пици направи знак на гигантобрахия да излезе и примъкна водното си кресло по-близо до ухото на Миша. Вдигна чашата и двамата мъже се чукнаха.

— Предполагам си чувал за Нериел, третата планета от съзвездието „Вюоду“?

— Планетата на наркотиците? Че нали тя е под контрола на военните! Там и малоатомна капсула не може да прехвъркне без да бъде свалена от противовъздушните лазери.

— Преувеличаваш бдителността на охраната. Тя е от хора, а една работа върши ли се от хора, задължително се допускат грешки. А и за пилот от твоята класа това малко приключение ще е нещо като развлечение.

— Нарушението на Закона ли наричаш „малко приключение“?

— Добре, нека го наречем „предизвикателство“.

— Свалят ли ме, името ми автоматически се покрива с позор! Направо ще изгния в затворите на Танатос. Не, не мога да приема предложението ти.

— Отказваш, така ли?

— Аз съм правителствен пилот, а не наркотрафикант! — натърти на последната дума Чепаткин.

Дон Пици стана и тръгна към Миша, за да вземе дистанционното от масата. Пилотът помисли, че ще му отнемат чашата с пиенето и бързо я скри зад гърба си. С едно натискане на бутона мафиотът включи видеостената пред себе си и превъртя изображението. Чепаткин изгледа пълния запис на мафиотска акция по отвлечането на дете. Красиво русо момиченце се мяташе в ръцете на груби гигантобрахии, а майката лежеше на пода простреляна в гърдите с голямоцолна лазерна пушка. В прекрасното русо създание капитанът разпозна собствената си дъщеря. Преди десетина години има неблагоприятното да се влюби в розовокожа проститутка, обслужваща близкия хотел. Родил им се дъщеря, заживяха заедно, но впоследствие честите му отсъствия предизвикаха у съпругата му носталгия по старата професия и избяга с Наташа, така се казваше детето, някъде из вертепите на Уран.

— Позна ли я? — с насмешлив глас попита мафиотът.

— Какво си направил с нея? — стисна пестници пилотът.

— Заведох я на Нериел. В момента животът ѝ виси на косъм и само ти можеш да ѝ помогнеш.

— Изнудваш ме, така ли?

— Нищо подобно! Свободен си, върви където искаш!

Чепаткин сграбчи мръсника за реверите на скафандъра, но бързо го пусна. Все едно докосна оголен кабел с три хиляди волта напрежение. Успоредно с токовия удар, който получи, в помещението влетя и познатият му вече гигантобрахий.

— Е, размисли ли? — запита отново дон Пици. По гласа му личеше, че желае да получи отговор на момента.

Миша не седна, той се стовари в луксозния уют на водното кресло.

— Какво трябва да направя? — примирено изхърка капитанът.

— Нищо сложно — отпусна се и мафиотът. Запали пура и бавно продължи: — След неочакваната атака на военните — признавам си, бях напълно изненадан — успяхме да пренесем ацетизалхероина в един от най-благоприятните за отстъпление кратери на планетата. До този момент армията все още не е пробила отбраната ни, но хората са на ръба на изтощението. Всеки момент силите на Закона могат да сложат ръка на „стоката“ и загубите ми ще са огромни, да не кажа фатални. От теб се иска да кацнеш в кратера, да натовариш опиата и да ми го докараш. В противен случай момичето ще умре!

— Но това са две блокади! Една на влизане и една на излизане от Нериел. За първата има някакъв шанс, но втората е предварително обречена на провал. С толкова товар и хора на борда едва ли ще мога да се изплъзна на бързите торпедни чинии и лазерните установки. Маневреността ми значително ще намалее.

— Никой не иска от теб да спасяваш хората... Искам само стоката!

— Искаш да зарежа отбранителите?

— Мисля, че бях достатъчно ясен.

— Кой е кратерът?

— Средният отдясно на централното полукълбо.

— А дъщеря ми? Как ще я открия?

— Виж, това не знам. На място ще се ориентираш.

Чепаткин пак протегна ръце към врата на мафиота, но разумно ги отдръпна.

— Трябва да те информирам, че съм й инжектирал бавнодействащ цианит. Противоотровата притежавам само аз и не се ли върнеш до четири дни, тя ще умре в отвратителни за окото гърчове.

— Милост нямаш ли?

- Корабът те чака!
- Мръсник!
- Благодаря за комплимента!

Дон Пици даде знак на гигантобрахия, който метна Миша през рамо и го напъха обратно в лимузината. Стигнаха космодрума и за изненада на Чепаткин междупланетният му кораб бе на стартова позиция на пистата за излитане. Буцата го изпрати до стълбичката и не мръдна от мястото си, докато хидравличния капак не се затвори след капитана.

Миша включи бутоните и уредите засветиха с призрачна фосфорна светлина. Двигателите потръпнаха, активираха се и постепенно увеличиха оборотите. Чепаткин им подаде половин метър атомно гориво и прехвърли вниманието си към налягането на въздушните жигльори. Корабът бавно се отлепи от пистата и послушно завъртя нос към отсека за излитане.

- Посока? — с програмирания си глас залита компютърът.
- Нериел, централното полукълбо!
- Някакви междинни спирания?
- Никакви!
- Старт след десет секунди!... След седем!... След четири... три... две... една... нула!

Претоварването го залепи за антиповръщащото кресло. Пейзажът наоколо се размаза, сякаш някой го беше трил с изхабена гума, и корабът излетя от Луната със скоростта на светлинната мисъл. Чепаткин изчака да напуснат Слънчевата система, свали скафандъра и легна във фризерното легло. Спусна капака и включи кислородните сензори.

— Сволоч! — промълви за последно той по адрес на дон Пици и побърза да замръзне.

Събуди се с нещо като махмурлук. Пиеше му се вода, а на всичкото отгоре в „ковчега“ беше адски студено. Изскочи по бельо навън и припряно се зарови в аптекката. В нея винаги държеше аспирин и голяма доза амидофенна водка. Започна от водката.

— Поддържам орбита около Нериел — обади се компютърът. — Потвърди спускане към третото полукълбо.

Миша дотътри крака до командния пулт и изписа на монитора голямо „У“. Отпи от шишето и навлече първия попаднал пред очите му скафандър. Седна в креслото и провери дали оръжията са заредени. Заследи и реакциите на мерника. Глътна аспирина, облегна се назад и включи антивибрационната система. Пригответи се за битка.

— Отдясно военен патрул! — би тревога софтуерът.

— Ти дръж курс към кратера, средният отдясно, останалото остави на мен — даде инструкции Чепаткин и сложи четириизмерните очила.

Патрулът се състоеше от две турбомолекулни совалки, които подадоха лъчев сигнал да изключи двигателите. Капитанът се подчини и корабът постепенно изгуби скоростта си. Военните изстреляха комендантска капсула, осъществиха радиовръзка и заповядаха на Миша да отвори шлюзите за скачване. Капсулата направи кратка маневра и тръгна да се сближава с кораба. Военните бяха толкова самоуверени, че не забелязаха дулата на импулсните оръдия.

Първият залп превърна совалките във вторични суровини. Капсулата замря от изненада и понечи да побегне, но следващият изстрел проби дупка в корпуса ѝ с големината на сателитна чиния. Обзети от панически ужас, проверяващите отпрашиха към открития Космос.

— Изтребители! — обади се компютърът.

— Пикирай отвесно! — заповяда Чепаткин и си сложи реанимационните колани.

— Имаш ускорен пулс и повишено кръвно налягане.

— По дяволите, не ме жали толкова, а побързай, че ще ни направят на салата!

— Двигатели на пълна мощност! Сложи предпазния шлем, за да не си търсиш очите по тавана!

Корабът се стрелна отвесно надолу и Миша почувства, че червата му искат да излязат през устата. Сърцето му вдигна пулс над двеста, а горната граница на кръвното налягане удари четиристотин. При такова пикиране от място или се умираше, или човек после ходеше като ударен от метеорит. Единственото спасение беше алкохола.

— Навлизаме в кратера! Включвам буферните двигатели! Скоростта е твърде голяма...

Капитанът само измуча. Планетата Нериел неприлично бързо се приближаваше към носа на кораба. И повърхността ѝ беше отчайващо твърда.

— Левият буфер не работи!

— Задействай го, тъпанар такъв, иначе ще се ударим!

— И десният нещо прекъсва.

— Ако не приземиш машината ще ти изтръгна процесорите!

— Подавам пълна мощност на централния амортизатор, но...

— Какво „но“?

— Без разгриващите си буфери много бавно набира мощност.

— Превключи на ръчно командване! Аз поемам управлението, вирусоносител такъв! Една работа не можеш да свършиш като компютрите. На твое място дънната ми платка щеше да се гърчи от срам.

— Щом се мислиш за по-умен, на, троши си главата! — фръцна се компютърът.

Чепаткин се отърси от пораженията на претоварването и пръстите му зашариха по командното табло. След две мигвания на човешко око, корабът плавно се приземи в средата на космопистата и към него отвсякъде с радостни възгласи заприиждаха уморени от изтощителната отбрана човеци.

— И аз мога така! — глупаво каза бордният компютър. — Да включва двигателите за излитане малко преди удара!

Миша презрително изсумтя и откопча коланите. Задвижи хидравликата на люка за излизане и смени скафандъра си с официален. Посрещна го висок, сух мъж с два лъчеви револвера на кръста. Единият беше с отрязана цев.

— Казвам се Базилио — подаде ръката си той. — Сеньор Пици ви изпраща тъкмо навреме. Ако не бяхте пристигнали, щяхме да бъдем принудени да се предадем. Хората са изтощени.

— Къде е дъщеря ми? — вместо поздрав изкрещя Чепаткин.

— Не разбирам за какво говорите.

Капитанът се ядоса.

— Само не си мислете, че може да ме разигравате!

— Кълна се, че не съм виждал нито сина ви, нито дъщеря ви.

Миша търсеше в думите и поведението му неискреност, но такава нямаше. Учудването на Базилио изглеждаше напълно

неподправено.

— Имате ли удобно място, където можем да поговорим насаме?
— разтревоженият баща хвана мафиота подръка и двамата закрачиха към края на пистата.

— Летящата ни чиния е разрушена, но салонът с напитките е непокътнат.

— Да вървим тогава. Нямаме никакво време за губене.

Военните, узурпаторите на планетата Нериел, събраха цялата си налична мощ в небето над кратера и подпукаха наркотрафикантите с лазерните си оръдия. Корабът на Миша беше обгърнат от защитно поле, но зарядното устройство „береше душа“ и всеки момент можеше да изключи. Капитан Чепаткин не седна, той скочи в командното кресло и започна да проверява изправността на отделните системи.

— Здравей, приятелю! — ласкаво заговори Миша на компютъра.
— Още ли ми се сърдиш?

— Ще го преживея някак си — минорно присветна електронната мисъл. — Докато те нямаше оправих буферната система.

— Супер си! — изчетка го Чепаткин и приятелски потупа екрана.
— Искам да те запозная с Базилио. Роден е в Сицилия, той ще ни помага на оръдията.

— Бонджорно! — махна с ръка мафиотът и се настани зад оръжейното командване.

— Искам да ми направиш една малка, но много сложна услуга.

— Надявам се да оправдая доверието ти — съвсем омекна „РС“-то.

— Помниш ли как се измъкнахме от обсадата на Фалоз?

— Разбира се! Нали ми изгоряха вентилаторите. Това беше най-голямото прегряване в живота ми.

— Налага се пак да се позатоплиш.

— О, не! Този път процесорите ми неминуемо ще изпуснат.

— Не ми ли подадеш точните изчисления, ще изпушиш завинаги. Обещавам ти, че щом стъпим на Земята, ще те накипря с нови хардуери.

— Пак ще забравиш!

— Кълна се в дъщеря си!

— Не познавам дъщеря ти, но не е случила с баща.

— Готови за излитане! — облегна се назад капитанът.

— Как смяташ да се измъкнем? — притеснено попита Базилио.

— Небето е осеяно с изстребители.

— Много просто и същевременно много сложно. Ще им подам фалшивия си образ!

— Петнайсет земни години летя в Космоса, но за подобно нещо не съм и чувал — продължи със страховете си наркотрафикантът. — Спомням си, че правихме опит с фалшиво молекулярно изображение срещу ченгетата на Марихуанената Галактика, но набързо ни окошариха.

— За разлика от вашите простотии, моят начин е проверен. Единственото неудобство е, че винаги съм зависим от точните изчисления на компютъра. Излитам, обръщам двигателите обратно на посоката, включвам буферната система на форсаж и стопирам кораба на място. Освобождавам центробежните визуални сили и изображението ми продължава с пълна скорост да се движи напред... Но за да знам момента на действие, бордният компютър трябва да обработи няколко трилиона математически знака за по-малко от пет секунди... Всъщност какво ти обяснявам, след малко ще видиш как става на практика.

— Защитното поле поддава! — прекъсна приказката им мониторът.

— Готови за излитане! — веднага реагира Миша и подаде атомно гориво. — Десет... девет... осем...

— Давай по-накратко! — припряно настоя електрониката.

— Не стига, че броя вместо теб, ами и забележки ми правиш! Три... две... едно... нула!

Стартираха с повече от милион пъти над скоростта на светлината. Сицилианецът залепна като дамаска за седалката и едва успя да върне езика си обратно. После атомният, звездолет изненадващо закова на място и ако не беше жартиерният колан, италианецът неминуемо щеше да пробие кораба с главата си. В мига, в който успя да прогледне, забеляза, че военните ескадрили подгониха някаква въображаема цел и освободиха пътя пред тях.

— Завърти двигателите на сто и осемдесет градуса! — прокълтя доволният глас на капитана. — Подай пълна мощност и спри да

симулираш слънчев удар.

— Разбрано, шефе! — примирено изхърка машинарията и си свърши работата перфектно. След няколко минути вече бяха недостижими за военната агресия.

— А аз какво да правя с тези оръдия? — разочарован, че не е взел участие в измъкването, запита Базилио.

— Виждаш ли ей тази капсула пред нас? — изхили се Миша.

— Май е ударена — ориентира се мафиотът. — Има дупка в корпуса, голяма колкото тоалетна чиния.

— Довърши я! — намигна му пилотът.

— Си, сеньоре! — ентусиазира се сицилианецът и от престараване я гръмна чак с третия изстрел.

Миша посочи с пръст към товарното помещение.

— Виж дали стоката е наред и лягаме във фризерните легла. Налага се да прекосим три галактики за по-малко от двайсет и четири земни часа.

Наркопласьорът провери контейнерите и доволно отбеляза:

— Всичко е наред. Стоката е непокътната.

— Тогава нека се отдадем на заслужена почивка.

В първия момент дон Пици адски се ядоса, че прекъсват заниманията му по еротика, но като разбра, че Чепаткин се е завърнал, изрита трибедрената проститутка от леглото си и набързо наметна протрития диамантен халат. Влезе в приемната придружен от два гигантобрахия.

— Знаех си, че ще успееш — с престорен ентусиазъм изрече той на руснака. — Надявам се стоката да е в отлично състояние.

— Къде е дъщеря ми? — процеди през зъби Миша, скръстил ръце пред гърдите си.

— Как къде, не я ли намери на Нериел?

— Не ме будалкай, дъщеря ми никога не е била на Нериел.

— Тогава значи трябва да е тук някъде — иронично отбеляза шефът на Мафията и шкембето му се разтресе.

— Няма да получиш нищо, преди да съм видял момичето да протяга ръце към мен.

— Това е най-лесната работа. Предаваш наркотика, а аз ти връчвам щерката.

— Този път ще сменим реда на размяната. Ти ми предаваш щерката, а аз ти връчвам ацетизал хероина.

Дон Пици весело се обърна към гигантобрахиите.

— Какво ще кажете, дали да приема условието му? Мутрите поклатиха отрицателно глави.

— Видя ли? При това положение нищо не мога да направя за теб.

— Тогава, сбогом! А когато тъпото ти чувство за хумор се изпари, знаеш къде можеш да ме намериш.

Чепаткин показа гърба си и с равна походка тръгна към изхода.

— Ти пък от шега не разбираш — обади се мафиотът.

— Не затова рискувах живота си — през рамо подхвърли Миша и прекрачи прага на асансьора.

— Хайде стига глупости! — ядно изсъска италианецът. — Приемам условието ти!

— Е, това е друга работа — доволно отбеляза пилотът. — Къде е момичето?

— Не казвам, преди да пипна стоката.

— Пак ли започваш?

— Не ми допада друг да диктува условията.

— Налага се да преглътнеш унижението.

— Мисли му, ако ме излъжеш! Ще те дам за храна на тигровите пинчери!

Донът направи знак на десния гигантобрахий. Мутантът отвори малка секретна врата в стената и внесе уплашено девойче.

— Ето, виждаш ли, че играя честно?

— Тате! — изхлипа детето и се спусна към капитана с протегнати към него ръчички. Чепаткин измъкна лъчевия пистолет и стреля в главата му. Момиченцето грозно изрева и опръска стените със зеленикава течност.

— Само не ми пробутвай хамелеони от планетата Фокс!

Дон Пици прехапа устни. Този отвратителен водач на звездолети не се ловеше на номерата му. Кимна на левия гигантобрахий, който този път достави оригинала, и примирено загледа искрената радост на пилота при срещата с дъщеря си.

— Време е да изпълниш твоята част от сделката — обади се по някое време наркотрафикантът.

— А противоотровата? — протегна ръка към него Чепаткин.

— Да пукнеш дано! — прокле го шефът на мафията, но послушно подаде спринцовката.

Миша поднесе към устните си миниатюрен предавател и изрече къси, категорични заповеди. Асансьорът безшумно заработи и издигна четири херметично затворени контейнери.

— Един последен въпрос — запитва Чепаткин, държейки за ръка детето. — Какво да правя с водача на отбраната ти — Базилио? Лежи във фризерното легло на звездолета ми.

— Каквото искаш. Изхвърли го някъде след Млечния път — махна презрително с ръка наркотрафикантът. — А сега си тръгвай, докато не съм размислил!

Сеньор Пици нежно погали контейнерите.

— Ама вие още ли сте тук? — изкрещя той към гигантобрахиите и ги замери с убийствения си поглед. Охранителите подвиха мускулатурата си и побързаха да напуснат.

Шефът на звездната мафия извади декодера си и набра шифъра, известен само на него. Херметичната обвивка помътня, разми се в пространството и послушно изчезна.

— Богат! Аз съм богат! — затанцува братовчедът на Герелана. — Земята е моя! Галактиката е моя! Космосът е мой! Време е да изляза от сянката, да стана Герелан! Време е да поема тежестта на Владетел на Вселената!

Контейнерите тържествено въздигнаха капаци. Характерната миризма на най-обожаваното от земляните наркотично вещество, добивано единствено в плантациите на Нериел, изпълни залата.

— Велик! Аз съм велик! — в транс повтаряше дон Пици и безумният му мозък халюцинираше прекрасни видения.

— Ти си боклук! — прошепна някой в ухото му.

Мафиотът се стресна и безумно зашари с очи наоколо. Гледката го порази. Базилио стоеше до него, опрял в слепоочието му дулото на девет милиметров лазер. От контейнерите, със смъртнобледи лица, излизаха отбранителите на Нериел — верните му последователи, които беше обрекъл на гибел в името на благополучието. Поведението им не беше онова познатото, жертвоготовното. Обръчът около него се

сгъстваше и дон Пици най-после осъзна, че проблемът е отвратително действителен.

— Какво искате? — запелтечи той и се ощипа с надеждата, че сънува.

Никой не отговори. Хората го приближаваха — гневни, озверени, бесни. Базилио прибра оръжието си и склучи ръце за молитва. Тълпата повали предателя на пода и замачка телесата му със стоманените си подметки.

В същото време Миша Чепаткин притискаше дъщеря си към развълнуваните си гърди. Точно прекосяваше пистата в посока на атомния звездолет, когато пътя му пресече висок, побелял и силно накуцващ мъж. В негово лице Миша позна Супер Командира.

— Сър! — успя да промълви той.

— Готов ли си да ме последваш? — с режещ глас запитва Ричард Хард.

— За мен е чест...

— В такъв случай изпълни парола 5031!

— Разбрано! — пое дъх Чепаткин и още по-силно притисна русата главица към сърцето си.

КОШМАРЪТ

Телефонът прокълтя с тръбния зов на ловджийски рог. Мониторът запулсира в червено — цвета на тревогата и борден инженер Серж Виан стреснато натисна бутона за връзка. На екрана цъфна неспокойната физиономия на Адолф Мюлер — най-откачения ловец на Планетата.

— Стягай си багажа, тръгваме за Сиргус! — заговори той видимо притеснен.

— Никъде не мърдам! — опъна се Серж. — Довечера имам важна среща...

— С някоя малолетна проститутка! Това, което ти предлагам аз, е далеч по-вълнуващо и възбуждащо от сексуално преживяване.

— Грещиш, ако си мислиш...

— Слушай какво, нямам много време за приказки. На Сиргус са открили гигантски тирексов слон. Само единият му бивник тежи колкото двукорпусна совалка. Но да оставим парите настрана, представяш ли си триумфът, славата, безсмъртието, което ни очаква.

Краката на Виан се подкосиха.

— Тирексов слон!?

— Точно така! Едвам удържам тайната да не плъзне навсякъде, но това не може да продължава безкрайно. Не тръгнем ли до час, после ще си смучем палците — Сиргус така ще се натъпче с ловци на трофеи, че няма да има къде да паркираме звездолета си.

— Взимам лазерната двуцевка и след половин час съм при теб — задейства се бордният инженер. За него ловът беше страст, заради която пренебрегваше дори неудържимото си влечение към жените.

Виан намъкна ловния скафандър, който издържаше на всякакви температурни аномалии, грабна пушката и натъпка по джобовете шише перманганатен коняк и две туби с храна от месо, яйца и риба.

Мюлер нервно се разхождаше около луксозния си звездолет и непрекъснато поглеждаше часовника си. Фигурата на забързания инженер малко го поуспокои, но веднага след това започна да псува двигателите. Обвини ги, че предателски бавно набират обороти.

— Информацията ти надеждна ли е? Да не си изгубим времето за някой хърбав бронтовълк? — попита Серж, докато си връзваше коланите.

— Да имам вид на шегаджия? — обиди се Адолф.

— Нямам предвид теб, а хората, които са ти съобщили новината. Да не са някои непоправими пияници?

— Тирексовият слон се заселил на планетата преди по-малко от две седмици. За десетина дни изпоял всички животни, след което започнал да напада хората от базата на Великия Щаб. Въпреки че този вид хищници са забранени за избиване, правителството решило, че ликвидирането на звяра ще успокои хората и ще пресече емиграцията на работна ръка, която в последно време взела застрашителни размери. И вчера издало разрешение за отстрел на човекоядеца. Брат ми е секретар на Държавния секретар и обеща да забави телеграмата до днес на обяд, така че, ако побързаме имаме всички шансове да го гътнем преди тълпата да е задръстила Сиргус.

— Че на Сиргус нямат ли си ловджии? — учуди се Виан.

— На Сиргус има не повече от седем човека. Били са петнайсет, но пет ги изял тирекса, а трима напуснали планетата от страх. При това положение правителството било длъжно да отчете 33,3% смъртност и още веднъж 33,3% емиграция. По Конституция тези показатели са бедствие и задължават Кабинета да окаже помощ на населението.

Серж Виан не отговори. По природа беше смел и решителен, но този път странно и дълбоко закодирано притеснение неудържимо го обземаше. Затвори очи и отпусна глава назад. Звездолетът вече излизаше от Слънчевата система и връщане назад нямаше. Все пак тръпката от предстоящото приключение доминираше и бордният инженер се опита да не мисли за нищо.

Кацнаха на Сиргус в южното полукълбо, малко встрани от базата на Великия Щаб. Посрещна ги обезумял от страх младши офицер.

— Чудовището изяде още двама! Командирът и адютантът му! Товарим багажа на совалките и до половин час излитаме.

— Така ви се пада! — нападна го Мюлер. — Вместо да излезете и да му видите сметката, бягате като плезиозайци.

— Говорите така, защото още не сте го видели — изрепчи се офицерът. — Същите думи изрече и самоувереният ловец, който кацна

преди вас. Него не го броя за жертва, защото не е от кореняците на планетата, но червата му висят ей на онези скали. — И след тази си многословност младият мъж побягна към овехтелите от полети военни совалки.

— Някои ни е изпреварил! — ядно удари с юмрук по корпуса на кораба Адолф.

— И в друго нещо ни е изпреварил — тихо изрече Виан.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, че ни е изпреварил и в смъртта.

Мюлер почервеня.

— Ако те е шубе, можеш да изчезваш! — раздразнено промърмори немецът и провери оръжието си.

— Нямам с какво — директно призна бордният инженер. — Ако бяхме дошли с моя звездолет, с удоволствие бих го направил.

— Качвай се, ето ти кода за излитане! Аз ще се прибера с атомната лимузина на Герелана, който няма начин да не пристигне лично, за да ме поздрави за трофея — размечта се Мюлер.

— Съжалявам, че съм тук, но няма да си тръгна поради единаединствена причина — Серж Виан никога не е изоставял приятеля си в беда!

— Ей така те искам! — зарадва се Адолф. — Щом сме заедно няма начин да не видим сметката на гадното животно!

Двамата се запътиха към скалата, посочена им от офицера, и с отвращение заразглеждаха вонящите останки на непредпазливия ловец, Серж забеляза и една друга подробност:

— Виж, това не е ли човешка глава? — едва не повърна той.

Мюлер клекна и обърна лицето на нещастника към себе си.

— Не може да бъде! Та това е брат ми! — възкликна ужасено той и отскочи назад.

— Странно — промълви бордният инженер. — Пристигнал е преди нас, въпреки че трябваше да пази телеграмата с разрешителното за отстрел.

Адолф се замисли и след секунди по лицето му пробяга подозрителна гримаса.

— Значи ме е подвел, за да обере сам лаврите — сви юмруци той. — Искал е да бъде пръв!

— И е успял! — иронично отбеляза Серж.

Мюлер клекна и измери с педи огромния отпечатък върху пясъка.

— Тази стъпка не е на тирексов слон! — вцепени се ловецът. — Следите трябва да са четири, а виждам само две. Това нещо ходи на два крака!

— Така е! — съгласи се инженерът.

— И е високо колкото пететажен лунен хотел!

— Мисля, че това е точния му ръст.

— И тежи най-малко десет плутониеви тона!

— От пръв поглед се забелязва — потвърди отново Виан.

— И има нокти като атомни подводници!

— Напълно си прав.

— Ти откъде знаеш, че съм прав?

— Защото го виждам! То е на стотина метра зад гърба ти!

Мюлер светкавично се изправи и при вида на страшилището очите му станаха големи като бордни високоговорители. Чудовището също ги видя и направи гигантска крачка към тях. Земетресението, което предизвика бе в състояние да срине до основи всеки земен град. Животното им преграждаше пътя към кораба и отстъплението беше невъзможно.

— Ще стреляме в очите! — запази хладнокръвие Адолф и зареди лазерната пушка.

— По-добре да не го дразним — предложи Виан. — Може и да не ни нападне.

— Не съм дошъл на Сиргус, за да лежа в прахта като червей — тросна се Мюлер. — Сега е момента да докажа, че съм най-добрия космически ловец и нищо не може да ме спре! — И с характерната си провлачена походка, тръгна право срещу животното.

— Ти си луд! — викна след него Серж и залегна зад най-близкия камък.

Чудовището изрева и вонящият му дъх накара бордния инженер гнусливо да се закашля. Смрадта обаче не спря безумния Адолф и той продължи да крачи уверено към хищника, стиснал пушката пред гърдите си. На десетина метра от целта Мюлер спря, вдигна оръжието и спокойно зачака. Страшилището се наведе към него и Адолф стреля в лявото му око.

Животното, обезумяло от болка, започна да се мятта наоколо. Стрелецът разумно увеличи дистанцията като ловко избягваше опасните му ходила и с вдигната двуцевка заследи движенията му. След известно време хищникът започна жално да скимти, разтърка здравото си око и предпазливо го отвори. В този момент Мюлер повторно стреля... но този път не улучи. Звярът вдигна закърнелия си преден крайник и със светкавично движение сплеска човека на земята.

Серж едва не припадна от гледката на кръв и разкъсана плът. Сви се обратно зад камъка и зъбите му затракаха от ужас. Понечи да побегне накъдето му видят очите, но непоразената от паниката част на мозъка му го спря и той остана неподвижен. Чудовището доразмаза останките на Адолф с тежкия си крак и продължи да търка поразеното си око. От клепача започнаха да капят сълзи, всяка от които надхвърляше двеста литра. След няколко минути се успокои и тронаво се изправи. Отвори здравото си око и с изненада забеляза, че в нозете му стърчи още един човек.

Виан стреля в зеницата, хвърли пушката и хукна да бяга. Никога не беше тичал така. Чувстваше, че сърцето му ще се пръсне, белият му дроб ще експлодира, а мускулите му работеха на ръба на скъсването. Изгуби представа за време и разстояние и падна в прахта от изтощение. Обърна глава назад и видя, че никой не го преследва. Чудовището беше изчезнало...

— Ставай! — някой разтърси рамото му.

Серж Виан отвори очи и видя до себе си голите гърди на малката проститутка от планетата Хеброн.

— Търсят те по телефона — прошепна тя, тикайки слушалката в лицето му.

— Адолф? — тъпо каза Серж и седна на ръба на леглото.

— Казвам се Ричард Хард — осведоми го плътен глас, свикнал да командва. — Според заповедта на Великия Щаб и в условие с договора, с който сте на подчинение на Висшето Командване, упълномощен съм да ви съобщя, че се намирате в повишена бойна готовност с код 5031!

— Разбрано — с пълно безразличие изрече бордният инженер и захвърли слушалката в ъгъла.

— Сънува Сиргус, нали? И чудовището! — изчурулика отново девойчето, опъвайки фосфоресциращите си жартиери.

— От една година ме измъчва все този кошмар. Направо ще се побъркам!... Каква е тази планета Сиргус? И кой е този Адолф?...
Добре, че утре заминавам...

— Заминаваш? Дължиш ми пари, забрави ли? — малката проститутка тропна с финото си краче и сложи ръце на кръста.

— Щом се върна, ще уредим всичко, обещавам ти!

— Не ти вярвам! Искам си парите сега, иначе ще те натопя на ченгетата! Аз съм малолетна, забрави ли?

— Нямам нищо, разбери! Всичко профуках по психиатри... а сънят все още е в мене! — Виан стисна главата си.

— Майната ти! — прокле го полуголото момиче и хлипайки напусна.

НЕВИДИМА

Професор-доктор Елизабет Мурано с подчертан интерес наблюдаваше реакцията на бълхата, която саморъчно беше инжектирала с неизвестен за човечеството серум, плод на тристагодишната ѝ безсънна научна дейност. Сключила молитвено ръце, докторката пребледняваше при всяка реакция на паразита и устните ѝ умолително шептяха:

— Не проумявам защо чудото не става? Формулата е перфектна, толкова години работя над нея.

За съжаление, по въпроса за чудесата бълхата имаше съвсем противоположно мнение. Паразитът ритна два пъти с крака, опита се да скочи, но се блъсна в стъклото на аквариума и изненадващо почина. От яд професор Мурано съсипа великолепната си аеродинамична прическа. Грабна записките и зашари с поглед из ситно изографисаните формули.

— Разбира се! — внезапно изпищя тя. — Ето я грешката! Забравила съм да смеси карбитните кристали с 3%-ов разтвор на бромнен калций!

Елизабет взе първата попаднала пред очите ѝ колба и набързо забърка гъста ултравиолетова течност. Бръкна в кошчето за боклук, измъкна поредната опитна бълха и сръчно инжектира бедрото ѝ. После отново събра ръце пред гърдите и подхвана старото упражнение — да сменя цвета на лицето си.

Бълхата скочи по дължина на стъкления съд и внезапно изчезна. От радост Елизабет замалко да си счупи главата в тавана.

— Чудото! Това е чудото! Тя е невидима! — истерично затанцува докторката, пляскайки с ръце над главата си. Когато се успокои, почти цялата стъклария на лабораторията беше изпопадала на пода.

Госпожица Мурано откряхна капака на аквариума и предпазливо пръсна жълт газ от метален флакон.

— А сега трябва да се материализираш, съкровище мое!

Още не изрекла думите, бълхата възвърна мастиленочерния си цвят и скочи в носа ѝ. Елизабет затвори очи, отвори уста и

невъзпитано кихна. Горкото животно. Заби се в кобалтовия фаянс, изпука и в името на науката скромно издъхна.

Професорката започна да препуска из стаята и за няколко минути навъртя километраж, равен на разстоянието между Земята и Луната. Разпалено размахваше листата с формулата и страстно ги целуваше. Стъкларията хрущеше, а ефирно копринените завеси плющяха от течението, което създаваше около себе си.

— Заради теб не се омъжих! — нареждаше щастливата жена. — Ти ме остави без дом, без деца, без приятели!

Елизабет Мурано направи пирует, който премина в салтомортале и се приземи в работното си кресло. Докторката взе нов лист и се задълбочи в изчисления.

— За да стане невидима, на бълхата ѝ бяха необходими два микронни кубика. Ако не греша, за петдесет и шест килограма човешка плът, колкото тежа, ще са необходими... шест литра серум! — пресметна на глас професорката и на последните думи се сепна. — Шест литра! Че как ще ги изпия?

Ентусиазмът ѝ тутакси се изпари. Направи преизчисления, но както и да извърташе числата, в крайна сметка получи същото количество.

— Ще трябва да отслабна! — стигна до истината тя и включи видеовестника. Намери подходяща за целта реклама и търпеливо избра петдесетцифровия номер. От фирмата я увериха, че за една нощ ще отънее с двайсет и пет килограма. Елизабет отново залегна над математиката и резултатът за миг я окуражи. Трябваше да усвои 3,33 литра. После цифрата достигна до съзнанието ѝ и отново изпадна в депресия.

И както отчаяно блуждаеше по страниците на вестника, погледът ѝ се спря върху скромно каре, някъде в средата на ежедневника.

Мистър Клинч!
Магии, илюзии, мистерии!
Телепортиране в нищото!
Хапчета против вирусна магия!

Хапчета Ето това трябваше да направи. Да концентрира серума в дражета. Един литър — едно хапче. Необходимостта от отслабване автоматически отпаднаше. Шест хапчета бяха детска работа за човек, желаещ да стане невидим.

Професор Мурано измъкна машинката за компресиране на течности и майчински избърса прахта ѝ. Напълни резервоарчето и нагласи необходимите минути. Едно по едно в легенчето се търкулнаха десет седефени топчета. Елизабет сложи шест от тях в шепата си и напълни чаша с фанто-кола. Отвори уста и със замах изсипа дражетата направо в гърлото си. Тъкмо поднасяше безалкохолното, за да ги прокара — взе, че се задави. Лицето ѝ посиня, очите ѝ напиреха да изскочат, жилите ѝ изпъкнаха. С голямо усилие на волята мобилизира белия си дроб и успя да изкашля топчето от кривото си гърло. Останалите хапчета се търкулнаха по хранопровода ѝ и след секунди докторката усети, че става лека, лека като перце.

Погледна в огледалото. Не видя нищо, освен една неестествено висяща във въздуха ръка. Завъртя се и крайникът се обърна в същата посока. Бръкна в легенчето, извади друго седефче и го пусна в нищото, където би трябвало да се намира устата ѝ. Ръката мигом изчезна.

— А сега да се разходим из института! — изкиска се професорът и отвори вратата на лабораторията.

Течението, което стана, я отнесе назад и Елизабет залепна за отсрещната стена. При нормални обстоятелства не би усетила подобно раздвижване на въздуха, но да бъдеш невидим явно си имаше и своите неудобства. Едно от тях беше прекалената ѝ лекота. Мурано се хвана за библиотеката с научна литература, задрапа по рафтовете и след известни усилия се докопа до дръжката на вратата. Коридорът беше пуст. Докторката се пресегна, достигна решетката на кислородната система и имайки опорна точка, затвори вратата след себе си. Стаята на Академика се намираше в другия край и невидимата жена заплува във въздуха.

Достигна целта, но не знаеше кода за достъп в кабинета на шефа си. Седна на горната рамка и зачака. Нямаше никакво движение и след час Елизабет реши, че началникът ѝ го няма. Точно се оттласкваше от стената и асансьорът спря на етаж. В кръглия коридор се появи порковник в черен скафандър, с отличителните белези на тайната полиция. Мурано потрепера. Всяка година хиляди хора безследно

изчезваха в резултат на шизофреничната шпиономания, обзела службите за сигурност. Висшият полицай набра шестцифрен код и рязко отвори вратата на кабинета. Заедно с порядъчна порция кислород, засмука и докторката.

Шефът спеше в широко кресло на въздушни възглавници. Елизабет успя да се хване за рубинено кристалния полюлей точно над главата му, внимавайки да не го разклати. Порковникът плесна академикът по плешивото теме и замалко да му докара инфаркт от уплаха.

— Докладвай докъде стигна със случая Мурано! — с рязък глас нареди мъжът в черно и без покана се настани в креслото отсреща.

— Моля да ме извините, задрямал съм — забори се със стреса началникът на научния център.

— Разсънвай се по-бързо, нямам никакво време за губене!

Академикът разлюля шкембето си и махна възмръсната бяла книга от клавиатурата на плъра. Облегна се обратно в креслото и пъшкайки от изтощение, включи екрана. Невидимата жена видя собственото си изображение наведено над аквариума с бълхата, която умря преди да стане нематериална. Проследи реакциите на гнева си от провала и ясно чу гласа си, обзет от истерична надежда: „Ето я грешката! Забравила съм да смеси карбитните кристали с 3%-ов разтвор на бромнен калций!“ Последва радостта от „чудото“, новото разочарование от шестте литра серум и в близък план — напрегнатото ѝ лице чете вестник. Тук видеостената внезапно изгасна.

Човекът от сигурността удари с юмрук по масата.

— Защо записът няма продължение?

— Не мога да си обясня — разтрепери се академикът.

— А аз мога! Заспал си, докато си чел, книгата е паднала върху клавиатурата и е изключила скритата камера в лабораторията на Мурано. Порковникът се изправи и вдигна четивото от пода.

— Пфу! Криминален роман! Гадост! — Извади лазерния си пистолет и опря дулото в челото на учения. — Ставай, ще трябва да посетим кабинета на докторката.

Академикът се изправи с такова скърцане и пъшкане, че чак развесели черния. Елизабет пусна полюлея и се хвана за пагона на ченгето. Мъжът от службите за сигурност въобще не усети скачването ѝ и подритвайки планината от меса пред себе си, нахлу в

лабораторията на професора. Погледът му веднага се спря на ваничката с трите останали дражета. Взе едно и съсредоточено го разгледа на кварцовата лампа.

— Гълтай! — заповяда порковника и сложи хапчето върху изплезения език на шефа.

Дебелият учен преглътна дражето и част от лицето му изчезна.

— Значи е открила формулата — загрижено коментира ченгето. — И сега е някъде тук, в стаята. Невидима!

Мъжът в черно сграбчи тлъстия врат на академика и напъха останалите две хапчета в устата му. Лявата ръка и задникът на дебелака моментално изчезнаха. Порковникът откри и четвъртото драже, залепено за стената — олигавено, но не и разтопено. Този път изчезна цялата глава на нещастния учен.

— Виждам я! — възкликна шефът. — Застанала е на прозореца и размахва флакон. Сякаш ни се подиграва.

Висшият полицаи насочи оръжието си натам.

— В средата на рамката е — по инерция информира академикът, после се усети. — Не стреляйте, моля ви, не стреляйте!

Предупреждението му обаче закъсня. Стъклото се пръсна, някаква непреодолима сила засмука черния мъж и го запокити в пространството навън. След него със свистене излетя и академикът. Книгите, мебелите и останалият инвентар весело се разпиляха в открития Космос. Тайното ченге беше забравило, че научният институт е орбитална станция и отвън няма атмосфера. Вакуумът олиза кабинета до последната прашина.

Доктор Елизабет Мурано стискаше металния флакон с материализиращия газ и опитваше да направлява полета си в посока на планиращата около института совалка. Забеляза я още щом обмисляше номера с прозореца и изчисли, че в това си състояние, тласъкът на вакуума ще я придвижи до кораба за около две минути. Надяваше се въздухът да ѝ стигне. Две минути бяха много време и само трениран човек можеше да издържи на вътрешното напрежение. Но не беше изчислила допълнителната сила от взрива на научния институт. Орбиталната станция се пръсна на милиони парченца и от неочакваното ускорение, още в първата минута, професор докторката се залепи за командния перископ. Вдигна спрея и напръска главата си. Жълтият газ възвърна естествения ѝ фасон, но течението отнесе част

от него и Мурано изпадна в паника, че възстановяващото вещество няма да ѝ стигне. На всичко отгоре въздухът в дробовете ѝ свършваше. Тъкмо се бе отчаяла, когато здрава мъжка ръка се пресегна и я вмъкна в отсека за скачване. Люкът зад нея се затвори и в междинната камера нахлу кислород.

Командир Ричард Хард с ужас установи, че държи само една женска глава, която му прави някакви физиономии. Пусна косата ѝ и гнусливо се отдръпна. За още по-голям негов ужас главата заговори.

— Сър, бихте ли се обърнали, че съм гола.

— Моля? — вцепени се той.

— Обърнете се с гръб да се облека.

Командирът изпълни нареждането и когато отново му позволиха да прави каквото си иска в собствения му кораб, видя пред себе си симпатична зряла жена, облечена в три пъти по-голяма от нея медицинска престилка.

— При излитането дрехите ми се изхлузиха, но успях да докопам работното облекло на шефа. Приятно ми е — протегна му ръка тя. — Елизабет Мурано.

— Ричард... — отвори уста Хард и отново изумя. Левият ѝ глезен липсваше. Въпреки това жената, без каквото и да е усилие, поддържаше естественото си равновесие.

— А, кракът ми ли? — проследи погледа му професорката. — Флаконът свърши и не успях да се материализирам докрай.

— Що не го нагreete? — подхвърли Ричи.

— Кое? Кракът ли?

— Не! Флаконът! Няма начин да не пусне още малко.

След минута Елизабет е удоволствие разглеждаше ходилата си.

— Как казахте, че ви е името? — прекъсна захласа ѝ командирът.

— Елизабет Мурано. Защо?

— Вие не сте ли професор — доктор на биологичните науки Елизабет Мурано, дъщеря на академик Мурано, най-добрият специалист по отсъствие на тъканите, който преди сто години изчезна в системата Цибея при мистериозни обстоятелства?

— Откъде знаете за баща ми? — изненада се Елизабет. — Мисията, която изпълняваше, беше строго секретна.

— По това време бях първи пилот на атомния му звездолет.

— Странно. Съобщиха ми, че никой не е оцелял от екипажа.

— По една случайност се зачих на планетата Воъджър и корабът излетя без мен. Колкото и грозно да звучи, тази неразумна постъпка ми спаси живота!

Професор Мурано седна в протритото командно кресло и промени темата на разговор.

— Гладна съм — обяви тя, без каквото и да е неудобство.

— Извинявайте, трябваше да се сетя! Не ми се сърдете, но се налага да ви нахраня с минерална плазма. Утре излитате!

— Излитам? И закъде? — изненадата ѝ беше малко изкуствена. Въобще не беше се надявала, че толкова скоро ще ѝ се отдаде шанса да напусне местопроизшествието.

— В служба на Великия Щаб! Посоката ще разберете на инструктажа при самия Герелан.

— Заповед има ли?

— Разбира се. Номер 5031.

— А командирът?...

— Командирът, това съм аз! — не без самочувствие ѝ заяви Ричард.

— Надявам се, че вече не пиете.

— Аз никога не съм пил.

— А Воъджър?

— Това е изключение. Прекалих с рициновия нектар в „Макдоналдс“ и изтървах полета поради стомашно неразположение. Чаках на опашка за тоалетна, а на Воъджър тя е само една.

— Е, това променя нещата — прозина се Мурано. — Бих дремнала малко, ако искате да ви последвам до края на Вселената.

— Нищо против, но се вържете с коланите, защото спускам в посока на Земята.

Елизабет не отговори. Заспа още след края на първото изречение.

СЪРАЗМЕРНО РОДЕНИ

Ангел Анчев, по прякор Геле, зареди със сода каустик миялната машина в кухнята на рестобара и включи на най-дългата програма. До неговия номер оставаха цели две минути — време за блажена почивка. В микровълновата фурна имаше порция кретенско печено с панирани яйцеклетки, но Геле винаги ядеше след спектакъла. Облегна се на реактора под налягане, в който готвеха телевизионното варено и неволно направи равносметка на живота си. Нямаше от какво да се оплаква. Другите емигранти живееха къде-къде по-мизерно от него. За един месец успя да създаде уют за семейството си. Всъщност за жена си. Деца засега нямаше, но животът предстоеше.

Напусна родните места под натиска на най-различни хуманитарни организации. Народът му беше антропологично претопен от турци, цигани и араби. Светът се обяви срещу Балканския полуостров и го изолира от космическото развитие. Огради го с епилепсни огради и затвори небето над него, създавайки сифилистичен чадър. Всеки, който се опиташе да разкъса обръча, неминуемо умираше. Или си гълташе езика или разчесваше внезапно появилата се синя пъпка и месата му окапваха. Единствено Ангел и съпругата му Мими бяха пощадени от световната изолация. Благодарение на академик Мурано, виден учен в областта на отсъстващите тъкани, който след поредица от сателитни проучвания установи, че семейство Анчеви са единствените екземпляри, носители на чистия български ген. И призова будната общественост да опази феномена Анчеви.

Светът заклокочи. Площадите и заведенията за биркайма бяха препълнени с разгневени жители на планетата. Дори концерна „Фанто-Кола“ пушна предколедни бутилки с лика на застрашената от изчезване фамилия. НАТО предприе консултации със съюзниците и реши да изпрати Шести американски междузвезден флот да се приземи в земите вляво от Черно море. Флотът за бързо реагиране проведе светкавична акция и прибра семейството в мига, в който мъжът и жената събираха в градината си някакви грудки със странното наименование картофи. Доставиха ги в щаба на НАТО, където

академик Мурано отблизо разгледа гените им. После показаха „дивеча“ по всички природозащитни телевизионни канали, даже директно излъчиха церемонията по опръстеняването им с радиопредаватели с цел контролиране миграцията на двойката.

Веднага щом световната истерия приключи, семейство Анчеви беше захвърлено на произвола на съдбата.

В първия момент Геле се зарадва, че е попаднал в царството на неограничените възможности. Пъчеше се пред камерите и много-много не даваше на Мими да си отваря устата. Доби самочувствие, че е компетентен по всички зададени въпроси и не пропускаше възможността сочно да изпсува в ефир, с което обираше оваците на нестандартно мислещите зрители. Но озовал се на ескаваторните пътеки, бездомен, гладен и безправен, Ангел разбра, че не всичко зад сифилистичната завеса е фойерверки.

Първоначално се пробва като общ работник на товарните междупланетни совалки. Нанесе се да живее в отдавна изоставен катерен звездолет и с парите, които припечелваше, успяваше да купи едно друго за хапване. Един ден, съсипан от умора след пренасяне на оловен хелий, залитайки, Анчев се спъна и без да иска лисна озонното си кафе в лицето на шефа. Човекът се засмя и приятелски го потупа по рамото. После го уволни и извика полиция, която го изхвърли от „квартирата“.

След почти седмично висене пред бюрата за безработни, Гелето Анчев постъпи на служба в отдел „Чистота“ към кметството на Ню Йорк. Стерилизираше отходните контейнери на общинските реактивни хеликоптери. Влагаше много страст и творчество в работата, но и там не се задържа дълго. Веднъж за по-лесно изсипа съдържанието на препълнения контейнер от покрива на кметството и безмилостно го изритаха. А с него и Мими, която с много фантазия беше успяла да му подреди малък дом в канализацията на сградата.

Захвана се с търговия, но и там не прокопса. Продаваше туби с готови храни от месо и различни видове гарнитурни. Но откъде да знае, че хранителната мода „зад сифилистичната завеса“ се менеше почти през ден. Народът полудяваше по най-идиотски нискокалорични диети и никой не поглеждаше към пъстрите, отрупани с всякакви лакомства рафтове на магазина му. Срокът на годност на стоките изтече и когато клиентите се усетиха, че няма нищо по-хубаво от едно тлъсто

похапване с много пюре, Геле отрови почти цял квартал и автоматически го прибраха в затвора.

След година го пуснаха и Анчев подаде молба да се върне в Родината си. Всички природозащитни организации като един се вдигнаха на крак и стъкмиха грандиозен митинг, на който заклеиха управляващите в геноцид срещу Анчеви, ако позволят те да напуснат цивилизования свят. Правителството беше длъжно да се съобрази с народната воля и отказа на семейството под предлог, че фигурират в Червената книга на изчезващите видове. После отново ги заряза на произвола на съдбата. Добре, че върната му съпруга си намери работа в едно шивашко ателие за херметични скафандри, а мизерната ѝ заплата стигаше само за скромна квартира и оскъдно похапване.

Въпреки че мизерията стана поносима, Ангел беше непоносимо неспокоен. Кръвта на прадедите му кипеше. Не беше свикнал жена му да го храни. Нямаше самочувствие на глава на семейството. Обичаше да се налага, но в тези условия гледаше да щади половинката си, която се прибираше бледа като призрак от работа. Единствено вечер, щом суетата на огромния град позатихнеше и жена му заспеше, излизаше навън, бродеше по богаташките улици и си мечтаеше за родните земи, за турците и циганите, и най-вече за картофите.

Месец след отхвърляне на молбата му, както си се скиташе по мръсните среднощни пешеходни ленти, видя от преминаващия покрай него рестобар да изхвърлят нещо като транжирано месо. Любопитството надделя над разума и без да се замисли, скочи на тротоара. Приближи се до „месото“ и извърна с погнуса глава. В краката му лежеше насинен от бой и накълцан с нож млад мъж. Анчев провери пулса му, но човекът бе непоправимо умрял. Вдигна глава и прочете надписа на вратата.

**РЕСТОБАР „МУТАНТ“
РАДИАЦИОННИ МОМИЧЕТА!
ЕРОТИЧНО-ЛЪЧЕВО ШОУ
СПЕЦИАЛИТЕТ: УРАН АЛАНГЛЕ!
БОРБИ СЪС СЪРАЗМЕРНО РОДЕНИ!
ВХОД ЗА ФИЗИЧЕСКИ НОРМАЛНИ
АБСОЛЮТНО ЗАБРАНЕН!**

— Ей, какво се мотаеш насам? — груб глас го накара да отскочи изненадано назад. Мъж с две глави демонстрира мускулатурата си.

— Търся работа — притеснено отвърна Ангел.

— Знаеш ли, че късметът ти работи? Току-що се освободи едно място в шоупрограмата на рестобара.

— Не съм добър артист, но виж, нещо свързано с миене на чинии или почистване на клоаки напълно ще е във възможностите ми — призна си Анчев.

— Никой не те кара да разплакваш публиката с театралния си талант. От теб се иска само да я развеселиш... или да умреш!

— И какво е заплащането?

— Двеста на вечер!

Анчев изчисли, че възнаграждението е почти три пъти по-високо от това на жена му.

— А квартира давате ли?

— Двустайна, на втория етаж — задоволи изискванията му двуглавият.

— Приемам — кимна с глава Геле и от този ден нататък стана главната атракция на заведението...

Ангел Анчев се отърси от неприятните спомени. Време беше за спектакъла. Режисьорът на шоуто го извика при себе си и тихо му зашепна с петте си езика.

— Ей онзи там, на масата до прозореца, плати триста, за да го предизвикаш.

— С двете лица?

— Същият. Ако ти прави впечатление има по два юмука на всяка ръка.

— И четири стъпала! От коя планета е?

— Идва от неутронните мини на Плутон.

— Силен ми се вижда!

— И много подвижен. Въпреки че ми се иска днес да те убият, защото плъзна компрометиращ слух, че си фалшификат на съизмерен, все пак — пази се! Свикнах с теб, ти не си чак толкова отвратително нормален.

Геле взе от ръцете му таблата с радийни напитки и тръгна между масите. Мутантите го посрещнаха с доволно ръмжене и мучащи възгласи. По сценарий, който се повтаряше всяка вечер, Анчев

трябваше да се спъне, да изсипе чашите върху мутанта и после да му удари звучна плесница. Това се считаше за грубо нарушение на човешките права и според Закона потърпевшият имаше право да убие нападателя си. Но в рамките на пет минути. След това време, същият този закон поставяше под закрила предизвикателя и му позволяваше безнаказано да се оттегли. В рестобар „Мутант“ бяха пренебрегнали в известна степен Конституцията и с риск да бъдат затворени от полицията, увеличиха времетраенето за отмъщение с една минута. Тази смелост популяризира клуба и му осигури стабилна клиентела от агресивни човешки изроди.

Ангел подмина клиента си, което предизвика недоволство сред мутантите. После рязко се обърна и размаза подноса в отсрещната физиономия на миньора от Плутон, която се намиреше там, където би трябвало да е тила му.

— Къде зяпаш бе, изчадие! — кресна Анчев и му забърса един пестник по нормалната физиономия.

Рестобарът изрева от възторг. Двубликият скочи и събори масата на земята. Заедно с посудата, пода целунаха и сътрапезниците му.

Удари гонг.

— Начало на нарушение на Закона! — обяви собственикът на заведението и включи турбо живачния хронометър.

Мутантът скочи върху Ангел, но българинът ловко избягна сблъсъка и плю в ухото на нападателя. Всички в салона онемяха. За такова нахалство не бяха чували, камо ли виждали. Миньорът разтърси глава и измъкна камата си. Ножът беше четириизмерен и кошмарно непредсказуем. Размаха оръжието над главата си и, ревейки от ярост, нападна омразното същество пред себе си. Геле се наведе и мина между краката на изрода. Озова се зад гърба му и изпробва боца си в дънцето на скафандъра му. Мутантът светкавично се обърна, но Анчев отново се плъзна между ходилата му и повтори волето.

Миньорът от Плутон полудя. Официалното му лице стана червено, а дублиращото — сиво. Разбра, че подценяването на противника го прави смешен в очите на себеподобните сеирджии и смени тактиката. С малки бързи крачки на четирите си стъпала, зашари около жертвата и постепенно започна да я изтласква към една от стените на помещението. Размахваше ножа пред себе си, но само за сплашване, без да предприема сериозни нападателни действия. Гелето

разгада намерението му и симулира паническа безизходица. Послушно отстъпи към ъгъла на рестобара и закри лицето си с ръце. В триумфа си, мутантът се самозабрави и тържествено замахна да прониже сърцето му.

Ангел само подскочи. Хвана се за прожектора над главата си, с който осветяваха момичетата от еротично-лъчевото шоу, изви се като дъга и прескочи убиеца.

— Две минути до края на нарушението на Закона! — обяви двуглавия, удряйки гонга.

Изродът изгуби още половин минута, докато освободи и четирите измерения на ножа, забити в стоманената стена, накрая го зарязва и извади лъчевия си пистолет. Геле стана целия на пружина. Мускулите му се опънаха като ластисици, а очите му заработиха по-прецизно и от най-съвършения оптически уред. Започна бързо да се клати вляво и вдясно, като по този начин не даваше възможност на стрелеца да се прицели точно. Мутантът най-после стреля, но вместо целта, простреля друг мутант от навалицата, който не умря единствено, защото имаше два торса. Вторият изстрел откъсна ръката на собственика на заведението в момент на замах да удари гонга за край на нарушението на Закона. Анчев изскочи изпод масата, където беше плонжирал и вдигна хронометъра.

— Времето изтече! — обяви той, но изродът стреля още веднъж. Геле и това беше предвидил. Наведе се в момента на натискане на спусъка и убийственият лъч попадна в огледалото зад него. Рикошира и прониза мутанта в гърдите. „Самоубиецът“ изцъкли очи, изтърва оръжието и тежко рухна на пода. Четирите му ходила смешно подритнаха назад, а юмруците му се отпуснаха и замряха във вечен покой.

Ангел побърза да се измъкне, докато мутантите още не бяха се отърсили от изненадата. Хлопна вратата на кухнята зад себе си и за сигурно я подпря с реактора за телевизионно варено. Съвсем навреме. Веднага отгоре ѝ скочи цялата сган от мутанти и въпреки стоманената си конструкция, преградата взе да поддава. Геле грабна концентрата на сода каустик, който разреждаха 1:0,00001 за измиване на посудата, и припряно го заизстиска на пода след себе си. Не дочака да види ефекта от номера, но много добре знаеше какво щеше да им се случи на тия идиоти — щяха да останат без стъпала почти до глезените.

Наместо да бяга навън, Анчев хукна по стълбите нагоре. Прекоси коридора на втория етаж и нахлу в стаята до товарния асансьор.

— Трябва да изчезваме, и то веднага! — кресна той на жена си и я повлече към изхода. Отдолу вече се чуваха стоновете на първите потърпевши.

— А багажът? — едва успя да попита тя.

— Друг път ще си го приберем. Ако сега не се измъкнем, после изобщо няма да ни трябва.

Двамата бегълци поеха по стълбите към покрива. Сградата беше на около трийсет етажа и на десетия съпрузите вече бяха капнали от умора. Седнаха на стъпалата и задишаха като предпазни клапани на въздушна помпа.

— От кого бягаме? — припаднало запита Мими. — Кой ни преследва?

— Мутантите — лаконично отвърна съпругът ѝ.

— Какво си направил? Та нали излизаш срещу тях без оръжие?

— Мислят ме за фалшив. Искат да разгледат червата ми, за да се убедят, че съм нормален. Вече месец как не могат да ме очистят. Порано всяка седмица са пребивали поне по двама, а сега — пълен застои.

Отдолу врявата започна да се приближава. Геле погледна през парапета нагоре и видя, че и оттам пътят им бе отрязан.

— В капан сме! — отчаяно съобщи той и отново повлече жена си.

Натисна копчето на асансьора, но гадовете го бяха блокирали. Огледа се и забеляза, че на етажа има само една врата. Хукна към нея и силно заудря ламарината с юмруци.

Командир Ричард Хард нервно хапеше устни. След обяд беше докладвал по видеотелефона на Герелана за липсата на астронавигатор. Японецът, който фигурираше в списъка на екипажа, в пристъп на самурайска шизофрения, си беше направил харакири в обществото на леконравни гейши. Това, че всички останали бяха на лице, не предизвика очакваното добро настроение у Главнокомандващия. Смръщената физиономия на Владетеля на Вселената не напускаше съзнанието на Командира, а клатещите с глави порковници го караха да потръпва. Получи нареждане да изготви нов договор и до двама и четири часа да намери друг навигатор. Също

така да помислел и за готвач на екипажа. В противен случай се прощаваше със званието „супер“ и заминаваше като най-обикновен пилот на товарни совалки в най-отдалечения разклон на Млечния път.

Хард веднага изготви нов договор, но и през ум не му минаваше, кой астронавигатор би могъл да наеме за мисията. За готвач пък и дума не можеше да става. Космонавтите обикновено смучеха туби, пълни с готова храна.

На вратата силно се почука. Чукането премина в блъскане. Ричард нервно стана от креслото и отиде да отвори. Кой, по дяволите, го безпокоеше в дома му. Не му стигаше шума от рестобара на мутантите, тия мръсни изроди, които не можеше да понася, а сега и някой пиян блъскаше като откачен. Рязко отвори вратата и в стаята нахлуха пребледнели от страх и изтощение мъж и жена. Мъжът имаше вид на човек, който досега се е борил с мутанти.

— Имате ли аварийен изход? — директно мина на въпроса Геле и погледна през големия оптичен прозорец с изглед към Луната.

— Кой сте вие и с какво право нахлувате в дома ми? — строго процеди Хард и извади лъчевия си револвер.

— Преследват ни! Имаме нужда от помощ! — изхлипа сърцераздирателно Мими и Ричард малко поомекна.

— И кой, ако смея да попитам?

— Мутантите! — проплака и Ангел. — Пипнат ли ни, направо ще ни изкормят.

— Вероятно има причина за тази им агресивност — презрително забеляза Командира.

— От един месец се опитват да ме очистят в шоуто си, но понеже са умствено изостанали, все намирах начин да ги прекарам. Докато днес решиха, че не съм оригинала и им хрумна да проверят от какво съм направен.

Тежки стъпки, последвани от ужасна врява, предхождаха силен напън върху вратата, който имаше за цел да я изкърти. Бравата леко поддаде, но все още удържаше положението.

— Бързо, ти клекни, а ти се сгъни във формата на облегалка. Ще играете ролята на кресло — Ричард грабна покривката на дивана и я метна отгоре им. — Отлично! Сега се стегнете и гледайте да не мърдате.

Мутантите се стъписаха, че срещу тях застана висш офицер от Щаба на Великия Герелан.

— Господа, бихте ли ми обяснили какъв е този шум? — твърдо рече Командир Хард, без капка безпокойство.

— Сър! — започна водачът на глутницата — недодялан изрод с два носа и незнайно колко уши. — Преследваме опасен престъпник и рекохме, че може да е на посещение у вас.

— У дома, и аз да не го забележа? Искате да кажете, че се съмнявате в способността ми да виждам?

— Ни най-малко, сър! — заоправдава се мутантът. — Но според нашите изчисления, няма къде другаде да е влязъл. Бяхме го заградили много здраво, за да е успял да се измъкне.

— Е, господа, щом не ми вярвате, влезте и огледайте — разпери ръце Ричард. — Но само вие, като представител на групата. Другите да чакат в коридора.

— Разбира се, Командире — доволно отвърна многоушкото и даже събу трите си обувки да не цапа.

Офицерът с равна крачка се върна в стаята и седна в креслото. Всъщност седна върху гърба на Ангел и се облегна на гърба на Мими. Изродът внимателно огледа всички помещения, но от жертвите нямаше никаква следа.

— Сър, моля да ни извините за безпокойството — заотстъпва към изхода той. — Надявам се, да не сме ви притеснили.

— Утре имам среща с Великия Герелан и смятам да му обърна внимание върху факта, че най-обикновени несвършени граждани претърсват домовете на висшите му офицери за междупланетно пребазиране. Това своеволие едва ли ще му хареса.

Двуносият се сви като настъпен глисточервей.

— Моля ви, не го правете. Ще ни затворят рестобара! — И тайфата главорези напусна коридора по-бързо от стартираща ракета.

Ричард Хард звучно се изсмя и стана от гърба на Гелето. Двамата съпрузи облекчено си отдъхнаха и обсипаха Командира с най-искрени благодарности.

— Аз ви направих услуга, сега е ваш ред да ми помогнете — прекъсна словоизлиянията им той.

— Каквото поискате. На вашите услуги — разляха се спасените, готови да целуват краката му.

— Предлагам ви работа с договори, одобрени от Великия Герелан. Утре излитам, но екипажът ми се нуждае от астронавигатор и готвач. Надявам се да приемете предложението ми.

Геле и Мими невъзпитано хлъцнаха.

— За готвене, иди-дойди, но от навигация и хабер си нямам — колебливо отвърна Ангел и погледна жена си. Тя само сви рамене. — В това отношение едва ли ще можем да ви бъдем полезни.

— Преценил съм всички рискове и веднага щом излетим, ще ви намеря занимание според досегашната ви квалификация.

— Клозетче да почистя, мивка да отпуша, ей това е работа за мен! — зарадва се Анчев и подписа договора за навигатор. Затова пък Мими си падна точно на мястото. Какви манджи щеше да им готви, пръстите да си оближат.

— Това е вече друга приказка — с облекчение се отпусна Супер Командира и измъкна от облегалката на истинското кресло шише с отлежало метил уиски. — Какво ще кажете за по глътка животворно питие?

— Ще кажем, че по-добра идея от тази не сме чували — без колебание се съгласи Геле и лигите му потекоха.

ЕКИПАЖЪТ

Супер Командир Ричард Хард застана до известната ни вече тоалетна чиния, единственият вход за Щаба на Великото Командване, и без да се замисли скочи в нея. Удари главата си много лошо, а водата, от която в устата му влезе солидно количество, имаше вкус на диабетична урина. Ричард повтори опита си, но не успя да напъха рамене в отходното място и притеснено се отдръпна. Посиненото му око все пак забеляза, че на вратата липсваше ултравиолетовия надпис „5031“.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — зад гърба му стоеше млад, новоизлюпен офицер за междузвездно пребазиране и едва прикриваше усмивката си.

— Благодаря! — запази възпитание Капитана и понечи да излезе, но преглътна унижението и делово запита: — Това триста осемдесет и седми етаж ли е?

— Не, сър! Намирате се един етаж по-долу!

— Това обяснява много неща — зарадва се Ричи и с характерната си накуцваща походка, тръгна да поправя грешката си.

Посрещна го Герелана в компанията само на един порковник.

— Намерихте ли астронавигатор и готвач? — премина директно на въпроса Владетеля на Вселената.

— Тъй вярно, о, Господарю!

— Радвам се за вас, Командире. Знаете, че много мразя да наказвам.

Гереланът извади два плика от джоба на мантията си.

— Синият ще отворите след напускане на Слънчевата система, а червеният — едва когато стигнете до указаното място. Всяко отклонение от маршрута ще бъде считано за неподчинение, а наказанието за подобен род своеволие е смърт и само смърт!

— О, Господарю!

— На кораба, оборудван с всички необходими подробности за изпълнение на мисията, има монтиран секретен предавател, чрез който ще контролирам полета ви. — Герелана измъкна нещо като

дистанционно и предупредително го размаха. — А с това ще ви взривя, установя ли и най-малък опит за неподчинение.

— Не говорете така, о, Господарю!

— Плюс това, с вас ще пътува още един човек. Той ще ви чака в турбо атомния звездолет, където ще ви се представи. Участието му в задачата е много важно и трябва да следите за поведението му. При най-малкото съмнение за предателство, считайте се упълномощен да го ликвидирате.

— На вашите заповеди, о, Господарю!

— Е, Командир Хард, време е да излитате... А, да, вчера се освободи едно място в свитата ми от порковници. Мисля, че сте напълно достоен да го заемете.

Ричард направо се желира.

— Хапчето ви, сър — приближи се порковника и в отворената му длан проблясваше магията за излизане от Щаба Хард я глътна и излетя през тоалетната чиния.

— Дано да успее — промълви замислено Герелана, загледан през прозореца към звездопистата.

— Нямаме основание за тревога, Господарю. Командирът е биологично програмиран в безусловно подчинение, компютърът е под контрола на Щаба, а агентът ни, внедрен сред екипажа, неведнъж е доказвал лоялността си към ваше височество. Да не говорим за подслушвателните и взривни устройства, монтирани почти във всеки ъгъл на кораба.

— Ликвидирахте ли мутантите? Не ми се иска тия типове да си отворят устата и някой да се добере до подробности от перфектно проведената операция по включването на българите. Тия изроди са малко буйни и с усилие ги държахме в подчинение цял месец да не изкормят онова копеле. Даже и Хард не знаеше за плана ми. Сега си въобразява, че ме е преметнал.

— Всичко е така, както заповядахте. Взривихме ресторанта и сградата се стовари върху главите им.

— Много добре, порковник. А сега мисля, че е редно да отделим малко време и за себе си — Владетеля на Вселената извади бутилка шампанско и наля щедро в дълбоките чаши.

— За успеха на мисията! — вдигна тост Герелана.

— И за ваше здраве, Господарю! — допълни съобразително заместникът му и пресуши чашата на екс. Внезапно устните му посиняха, очите му се уголемиха от предсмъртен ужас, а ръцете му напразно търсеха за какво да се заловят, от гърлото му заклокочиха нечовешки звуци и тялото му рухна като подкосено. Пяната, излизаща от устата му, го задави и милостиво съкрати агонията му. Порковникът издъхна, отделяйки неприятни за обонянието аромати.

Главнокомандващият плесна с ръце и в помещението тромаво дотичаха два гигантобрахия.

— Изхвърлете тази мърша оттук! — нареди той и поднесе към носа си благоуханна кърпичка. Освен него, вече никой друг не знаеше за мисията.

Екипажът очакваше Командира си в началото на звездопистата. Борден инженер Серж Виан постоянно вчесваше косата си с вибраторно гребенче, доктор Елизабет Мурано стискаше оскъдния си багаж, сякаш се боеше някой да не ѝ го открадне, пилот Миша Чепаткин дъвчеше края на долнопробна цигара и нервно потупваше черното си куфарче, а Гелето и Мими Анчеви уплашено се свиваха всеки път, когато покрай тях преминеше някой забързан мутант. Ричард Хард пристигна с походката на капитан, който е напълно уверен в смисъла на начинанието.

— Ще летим с турбо атомен звездолет от типа „WQ“. Управлявали ли сте някога подобна машина? — обърна се Ричи към Чепаткин.

— На Марс пребазирах подобен кораб, но от по-старата серия — „WZ“.

— Тогава да тръгваме. Звездолетът ни е под номер 5031. На борда трябва да ни очаква още един член на екипажа.

— Седем души! Не сме ли малко множко, а Капитане?! — обади се Виан.

— Както знаете, не аз определям числения състав, така че всички коментари по въпроса са излишни.

Групата прекоси пистата и в западния ѝ край видя кораба, който трябваше да ги пренесе през Системи и Галактики От него зависеше не само изпълнението на мисията, но и живота на хората. От пръв

поглед звездолетът им хареса. Лъскавият му корпус проблясваше на нощните светлини сякаш им махаше с турбините си. Входният люк мазно се отвори и стълбичката меко опря крака в пистата. По нея слезе висок, сух мъж, на не повече от четиристотин години. Двамата с Командир Хард се ръкуваха.

— Астронавигатор Адолф Мюлер! — представи се той.

Серж Виан изпъшка и се хвана за главата. Кошмарът продължаваше!

ЧАСТ ВТОРА
ВЛАСТТА НА ДЕМОНА

ПЪРВО ИЗПИТАНИЕ

Корабът напускаше Слънчевата система. Капитан Хард нареди всички да се съберат в командната зала — трябваше да даде инструкции на екипажа преди консервирането. Замразяването във фризерните легла спасяваше хората от преждевременно стареене при преминаване през различните поясни времена на Вселената. След пет минути целият наличен състав беше на линия, насядал във високите амортисьорни кресла. Само Чепаткин от време-навреме ругаеше бордния компютър и педагогично почукваше с кокалчето на показалеца си пъстроцветния монитор.

— Събрах ви по волята на Герелана — започна речта си Ричи с глас, който много наподобяваше скъсана верига на всъдеход. — По указание на Великия Щаб, с напускането на Слънчевата система трябва да отвори този син плик и да ви запозная с целта на мисията ни.

Ричард Хард показва въпросния предмет и за миг се подвоуми по какъв начин да го отвори. Накрая преодоля предубеждението, че пликът, пипан от Владетеля на Вселената е светиня за всеки простосмъртен, и грубо разкъса хартията. Белият лист съдържаше не повече от десетина реда. Хард мълчаливо се запозна със съдържанието, после зачете на глас:

До екипажа на атомен звездолет 5031!

Аз, Владетеля на Вселената, по волята на народа Герелан и Главнокомандващ Великия Щаб, в правото си на ваш Господар, заповядвам:

Първо: да се насочите към планетата Адемон и да се приземите в пещерата до третия океан в посока на Системата Брутос.

Второ: да откриете Адския лапис — камъкът, който ще спаси Човечеството от смъртоносната Чума, на която е обречен от народа на Вегра.

Трето: Командир Хард да прочете съдържанието на червения плик, веднага щом мисията бъде изпълнена.

В качеството си на Господар на Света, призовавам всеки член на екипажа да не щади живота си за спасението на Земята!

Герелан Вселенски

Командир Хард обходи с поглед подчинените си и установи, че повелята на Великия не е предизвикала необходимото въодушевление. Серж Виан седеше като ударен с изстинала лава, Чепаткин разглеждаше с голям интерес краката на стола си, Адолф Мюлер почистваше с инфузории лазерната си пушка, Елизабет Мурано дращеше върху набръчкан лист от изсушен кротал, а двамата българи се настъпваха под масата.

— Ще трябва да спасим Човечеството от проклятието на Вегра! — заинатено повтори Ричард.

В отговор на патриотизма му Чепаткин невъзпитано се прозина. Изписа на клавиатурата дълга команда и бордният компютър му отвърна с числото 30’.

— Половин час до навлизане в алгебричното пространство на Галеонския звезден архипелаг — обяви Миша. — Който не побърза да си легне, рискува да остарее поне с още толкова години.

— Приканвам личния състав към фризиране — влезе в ролята си на командир Хард.

— Трябва ли да се среща преди замръзването? — реагира на подканата му Мими.

— Става въпрос за фризерен ефект — сопна ѝ се командващият кораба. После се сети, че жената нямаше откъде да знае за подобна подробност. Летеше за първи път в Космоса.

— Инженер Виан — обърна се той към унилия Серж, покажете на двамата новаци помещението за консервиране. Пригответе ги за замразяване, после организирайте и себе си.

— Разбрано, сър — изправи се бордният инженер и кавалерски отвори вратата на залата пред Мими. Това, изглежда, подразни Геле, който ревниво изгледа французина и излезе преди жена си.

— Звездонавигатор Мюлер — обърна се Ричард към немца. — Изчислете траекторията на полета и въведете данните в компютъра. Целта е Адемон, пещерата до третия океан в посока Брутос.

— Да, сър — задейства се и Адолф. Остави оръжието върху специална магнитна пирамида, окачена на стената, и седна отдясно на Чепаткин. Пръстите му бързо се задвижиха по клавиатурата. — Курс 65 градуса в посока Сириус, отражение 14 микрогами след Гаус и компенсация 38 бъга спрямо Брутос — обяви резултатите той.

— Информацията приета — реагира светкавично компютърът и след броени секунди на главния екран се появи изображението на мрачна, мъртвешки сива планета.

— Адемон! — прошепна Елизабет Мурано и боязливо потръпна.

Командир Харт изкуцука няколко крачки и се сближи с екрана.

— По ми прилича на Танатос — планетата на затворите.

— И аз бих казал същото, ако преди седмица не се бях върнал оттам. На Танатос има атмосфера, докато на...

— Двайсет минути до навлизане в Галеонския архипелаг — прекъсна диалога им руснакът.

— Време е — обяви Ричард Хард и заметна крак към изхода. — Пилот Чепаткин, подгответе кораба за прекосяване на хиперпространството. Въведете Съдбата ни в процесорите на компютъра, проверете напрежението в свръхестествените акумулатори и оставете да светят само габаритите.

— Разбрано, сър — кимна с глава Миша и премина към изпълнение на заповедта.

Командирът тъкмо прекрачваше прага и Серж Виан се блъсна в него. От удара Хард отстъпи крачка назад и настъпи госпожица Мурано. Докторката изпищя и ръгна с лакет звездонавигатора в ребрата.

— Сър, имаме проблем! — вместо извинение обяви бордният инженер.

— Проблем ли? — повече ядно, отколкото загрижено изсумтя Ричи.

— Изключително сериозен, сър! — натърти на „сериозен“ Виан. — Леглата са шест!

— Какво? — подскочи от ужас Супер Командира. — Как така шест?

— Шест фризерни легла за седем човека! — потвърди информацията си французинът. — По-точно три легла за четири тела! Открих грешката едва когато замразих българите.

— Петнайсет минути до алгебричния пояс — за капак на нещастieto обяви пилотът.

Въпреки болките в крака, Ричард хукна в посока на помещението за консервиране. Мурано и Адолф почти го надбягаха. Серж и Чепаткин нахълтаха веднага след тях.

— Едното легло е демонтирано — веднага забеляза Елизабет. — Вижете, ей тук стърчат фреонните маркучи.

— Звездонавигатор Мюлер — обърна се Хард към немеца. Лицето му беше бледо и напрегнато. — Вие ни посрещнахте на космодрума, вие пребазирахте кораба от военната база на Великия щаб и не може да не сте знаели за тази изненадваща „подробност“!

— Грешите, сър! Бях зает с командните клавиши и не ми остана време за разходки из кораба. За мен тази липса е също толкова необяснима, както и за вас.

— За мен това е непростима небрежност...

— Така е, сър! — наместо Адолф отговори Виан. — Нека оставим за по-късно спора за вината. Сега спешно трябва да вземете решение... кой от нас ще умре!

Тишината в помещението бе по-тежка от 5,5 g.

— Аз! — продума Командира.

— В такъв случай помислете за свой заместник — веднага разработи темата французинът. — Някой трябва да поеме вашите отговорности.

Ричард Хард се огледа. Всички бяха свели глави и не смееха да го погледнат в очите.

— Адолф Мюлер — тежко произнесе Ричи, — назначавам ви за командир на екипажа!

— Сър, не е ли по-правилно да изкупя вината си още сега? Не бих преживял позора да загинете заради невниманието ми! — пожертвователно предложи немецът.

— Бих могла да стана невидима и тогава времето ще е без значение за жизнените ми функции — ентузиазирано се намеси и доктор Мурано.

— И колко време ще ви е необходимо за приготвянето на серума? — тъжно попита Командира.

— Към четирийсет минути, а може би и половин час.

— Изключено! — охлади въодушевлението ѝ Чепаткин. — Разполагаме само с девет минути.

— Аз... — започна Серж, но Хард грубо го пресече.

— За вас и дума не може да става! Ако приемем, че се жертвате, всяка повреда по кораба ще е фатална за целия екипаж.

— Тогава да върнем звездолета обратно! Според мен това е най-разумния изход от положението — предложи Мюлер.

— И как ще застана пред Герелана, какво обяснете ще дам за постъпката си? Изпратени сме да спасим Човечеството от ужасната гибел на Проклятието, а ние побягваме страхливо още при първото по-сериозно изпитание! Предпочитам старостта и неизбежната смърт, но не и позора от спасението.

— В такъв случай, сър... — започна Мурано.

— В такъв случай искам да ви видя по леглата. Бъдещето е пред вас. Спасете майката Земя и тогава жертвата ми наистина ще има смисъл!

Членовете на екипажа му благодариха с очи, даже Елизабет сдържано се разхлипа. Командир Ричард Хард напусна помещението и с кривата си накуцваща походка сви към командната зала. Единственото, което го успокояваше и изпълваше със злорадство, беше мисълта, че след известно време щеше да отмъсти на крака си за свирепите болки, които бе принуден да търпи.

Оставаха му по-малко от пет минути, в които искаше да остане сам. Седна в креслото на пилота и с блуждаещ поглед обходи Космоса пред себе си. Обичаше да лети. Пространството беше неговата стихия. Като по чудо бе оцелял в къде-къде по-критични ситуации от сегашната. Но този път мърдане нямаше. Секундите летяха и синкавата мъглявина на Галеонския архипелаг идваше, за да го смачка. Всъщност смъртта нямаше да е толкова гадна. За половин минута щеше да се превърне в грохнал старец и кротко щеше да се спаружи, така както седеше пред компютъра. На Адемон щяха да погребат мумията му и животът продължаваше...

Но не и за него!

Единственото за което съжаляваше бе, че не се ожени и не създаде деца. Между полетите тайно ходеше в Марсианския парк да зяпа малчуганите, които се катереха по неоновите катерушки. Бяха толкова съсредоточени и сръчни. И никое от тях не се изпускаше...

— Сър!

Гласът идваше откъм гърба му. „Халюцинирам!“ — каза си Хард и погледна монитора пред себе си. Оставаха още две минути.

— Сър!

Гласът проявяваше неподчинение, което Ричард Хард не можеше да подмине с мълчание. Завъртя креслото и видя пред себе си Миша — по бельо и с черно куфарче в ръка.

— Пилот Чепаткин, заповядвам ви да се върнете обратно в залата за консервиране — ядоса се Командира.

— Сър! — продължи да го дразни пилотът. — Намерих изход от положението.

— Сега не е момента за безумни предложения.

— Изслушайте ме, моля ви!

— Пилот Чепаткин, вие чухте ли заповедта ми?

— Чух я, но нямам време за излишно чинопочитание. Знам как да прекосим алгебричния пояс, без никой да пострада.

— И как, ако смея да попитам?

— Във фризера с храната.

— Моля?

— Нали на борда има готвач. Жената на българина. Специално за нея има фризер с продукти. Видях го в кухнята когато проучвах разположението на помещенията в кораба.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че аз ще легна в него, а вие ще ме размразите веднага щом влезем в орбита на Адемон.

— Но това е гениално! — ликуващо подскочи Ричи.

— Глупости, това е пълна простотия, която никога повече няма да направя. А сега побързайте, защото имаме по-малко от петдесет секунди.

Двамата мъже хукнаха по коридора и на първата пресечка поеха в противоположни посоки. Ричард Хард захвърли скафандъра и спусна херметичното стъкло на фризерното ложе. Стана му хладно, но това не беше онзи студ, който неизбежно придружаваше Смъртта.

СОФТУЕРЕН ДВУБОЙ

Пилот Миша Чепаткин изчака Командир Хард да спусне капака на фризерното легло и бързо се върна в командната зала. Седна в креслото и погледна часовника на дублиращия монитор. До навлизане в алгебричното пространство оставаха петнайсет секунди.

„Онова копеле лъже!“ — каза си на ум руснакът и сложи черното куфарче на командния пулт. — „Пет... четири... три... две... едно... нула! Странно — ухили се вътрешно той, — би трябвало вече да съм старец, а аз съм в силата си, готов да се бия с всеки, който ми каже, че греша.“

Чепаткин разкодира ключалките и отвори куфарчето. Вътре имаше клавиатура и плосък монитор. Миша изписа: „Ready?“ (Готов?).

Мониторът отговори: „Както винаги, да!“.

„Тогава изчисли ми траекторията, отражението и бъговете за достигане на Адемон“.

„Тази гадна планета? На нея няма барове и проститутки!“

„Не се прави на оригинален. Животът на седем човека зависи от твоя отговор.“

„В такъв случай, надявам се, вече не съжеляваш дето ме помъкна със себе си.“

„От теб се очакват софтуерни чудеса, не празни приказки.“

Компютърът не продължи писмения спор, а се зае да примигва с течните си кристали. Личеше, че бая се озорва. В същото време Чепаткин коленичи и с интерес започна да изучава краката на креслото. В една от тръбите имаше подслушвателно устройство. Залази из помещението и в кислородния отсек фиксира присъствието на още едно. Устройството беше малко по-голямо от триатомна молекула и можеше да бъде открито единствено със специален звуков магнит, какъвто пилотът имаше вграден в часовника си. Останал му бе от времето на сухия режим, когато се занимаваше с контрабанда на пластичен алкохол.

Компютърът за миг „заспа“, после започна да изписва резултатите от изчисленията си. Според сегашния курс на кораба

пътуваха право към Танатос — планетата на затворите. Миша се почеса замислено и чевръсто написа:

„Онова копеле лъже!“

„Кое от всичките?“ — попита РС-то.

„Ще ти кажа, но първо приключи с изчисленията за Адемон!“

„Не е необходимо да чакаш, готов съм с отговора — курс 65 градуса посока Сириус, отражение 14 микрогами след Гаус и компенсация 38 бъга спрямо Брутос.“

„Същото, което твърди и немецът.“

„Кой е немецът? Той ли е лъжливото копеле?“

„Не! Досега би трябвало да се досетиш за самоличността на измамника“.

„Имам известни подозрения, но не смея да ги споделя.“

„Опитай, обещавам, че няма да ти се присмивам.“

„Ти!“

„Какво аз?“

„Ти си лъжливото копеле!“

„Не говориш сериозно!“

„Напротив!“

Чепаткин рязко затвори куфарчето. Отвътре се чу нещо като скимтене.

„Размисли ли?“ — изписа Миша след няколко минути, когато отново разтвори двете части на компютъра.

„Извинявай — затрепка екранът на РС-то. — Моля те, не ме затваряй повече — страдам от клаустрофобия.“

„По-добре да минем на въпроса: знаеш ли кой е изменил курса на звездолета?“

„Да! Бордният компютър! Твърдо е решил да ви изпрати на Танатос, но едва ли взима решенията сам.“

„Можем ли да разберем кой му подсказва?“

„Само ако го заменим с друг.“

„Издигаш кандидатурата си, така ли?“

„Имаш ли избор?“

„Не.“ — призна Чепаткин.

„Тогави ме включи в мрежата, останалото остави на мен.“

„Някакви предпочитания за мястото на проникване?“

„По възможност през кабела на командната клавиатура.“

Пилотът измъкна въпросния кабел от гнездото и скачи своето РС към бордната мрежа. Докато предателят се усети, софтуерът от черното куфарче прекоси RAM-паметта му и блокира портовете, като по този начин предвидливо отрязва всички пътища за евентуалното му бягство. Следващият обект на атака бяха вентилаторите на процесорите. С кратка команда софтуерният командос пренасочи тока, който ги храняваше към саунд платките и от високото напрежение драйвърите им се разпаднаха. Веднага щом ги извади от строя, нападателят взриви два вируса в конвенционалната памет и я разруши наполовина. После извади от строя и видеоконтролерите.

Изменникът направо се шашна от бързината и маневреността на нападението. Панически се стрелна към кабела на клавиатурата и в математическия си ужас се набута в черното куфарче на Чепаткин, който дръпна кабела веднага след него. Верният на пилота софтуер само това и чакаше. Отвори жадните си за пространство директории и започна да се преинсталира. Веднага щом възстанови всички поражения от агресивната си намеса, изписа едно „ОК“ и побърза да се рестартира.

Цялата операция по смяната на предателския софтуер не отне повече от пет секунди. Новата „душа“ на космическия кораб засия с благ за око нежнозелен цвят и изписа първото си съобщение:

„Подслушват ни!“

„Знам! — отдъхна си Чепаткин. — В помещението има два предавателя.“

„Три! В краката на стола, в кислородния отсек и в осветлението.“

„Каква е възможността да ги изолираме без да ни усетят?“

„Засега никаква! Системата е от нов тип и ми трябва време, за да я проуча. Обаче имам една друга новина: заснели са те с триизмерна мултимикронна камера и благодарение на бързата ни намеса, предшественикът ми не е успял да изпрати записа по предназначение.“

„Изтрий го!“

„С най-голямо удоволствие.“

„Имаш ли представа в чии ръце сме?“

„Имам! Ако съдя по кодовете за излъчване към Земята, лично от Великия Щаб дирижират нещата.“

„Лошо! — втресе се пилотът. — В такъв случай няма да променяме курса на кораба. Трябва да останат с впечатление, че всичко

е според плана им.“

„Кацаме на Танатос, така ли?“

„Точно така!“

„Длъжен съм да те информирам, че след четири минути ще навлезем в плацентния смог на планета Уоктон и ако не побързаш в посока на фризера, ще се превърнеш в безпомощно ревливо бебе.“

„Разчитам да ме събудиш веднага щом влезем в орбита около Танатос.“

„Знаеш, че нямам сензорен достъп до хладилника, но ще вдигна на крак Командира.“

„Тъй да бъде!“ — приятелски потупа монитора Миша и тръгна към изхода с куфарчето в ръка. Фризерът беше пълен до горе и за да си направи място за лягане Чепаткин изхвърли всички пликчета с надпис „подправки“. Сви се подобно на зародиш в утробата на майка си, след което доволен замръзна.

АВАРИЯ

Хидравликата бавно повдигаше капака на фризерното легло. Гелето Анчев отвори заскрежените си клепачи и дълбоко вдиша топлия въздух, нахлуващ в помещението за консервиране. Недоверчиво раздвижи голите си кълки и установи, че всички крайници и органи реагираха на мозъчните му команди. Седна, спусна ходила през борда на кревата и внимавайки да не се счупи, милиметрово се изправи.

Капаците на другите легла продължаваха да са спуснати и през студените стъкла се виждаха мъртвешки заспалите лица на екипажа. Телата им бяха неестествено вдървени и изпънати. Всички бяха по бельо, единствено жена му отказа да се съблече и се консервира с комбинезона на цветчета.

Ангел направи няколко крачки из помещението и съвсем се успокои. Движеше се нормално, без каквито и да е последици от дългото лежане — французинът го беше настанил в леглото на Командира, което бе с една идея по-комфортно от другите. Геле навлече лъскавия си борден скафандър и излезе в коридора. Вероятно от студа бъбреците му, въпреки консервацията, бяха продължили да функционират и Анчев бе обхванат от трудно удържима потребност да пусне една вода. Панически се огледа, но никъде не видя табела с две нули и леко сгънат от силата на напъна, заподскача по лъскавия под на коридора. Отваряше вратите една след друга, но винаги попадеше в неподходящо помещение. Откри, че корабът има пет спални, кухня, столова, командна зала, малка болница, изолатор, оръжейна зала с лазерни оръдия, бiliarд клуб и други маловажни стаи, а така необходимата тоалетна липсваше. Едвам удържаше положението и реши да се облекчи в някой ъгъл на коридора, но и тази възможност отпадна, защото всичко беше овално — нямаше нито едно къоше като хората.

Тъкмо да подмокри гащите, и пред погледа му попадна малка врата с жълта светкавица. „Тука ще да е“ — проплака Анчев и едва не изкърти дръжката. Помещението беше тясно, с множество визуални кабели свързани в кристални розетки. Обезумял разкопча живачния

цип на скафандъра и с изцъклен поглед започна да полива наред. Имаше чувството, че източва водоем с размера на кратерно езеро.

Точно привършваше и навсякъде около него запищяха алармени системи. Оглушен от силния вой на сирените, Геле изскочи обратно в коридора и видя вратата на тоалетната. Плю от яд по нея и запуши ушите си с ръце. Върна се обратно в стаята с консервантите, но там всички продължаваха да спят. Спомни си за командната зала и след известно лутане попадна на нея. Компютърът пулсираше с червена и оранжева светлина и издаваше вой, по-силен и от пожарникарска летяща чиния. Ангел се приближи към пилотския пулт и натисна най-дългия клавиш на таблото. Алармите мигом секнаха.

— Авария в разпределителния сектор! — изкънтяха мощните високоговорители на компютъра. — Висока влажност на изходните токове! Късо съединение в системата за разконсервиране! Оръжията не работят! Навигационните прибори отчитат погрешно! Налягането в кислородната система спада!

— Сега я втасахме! — пребледня Анчев и отново натисна произволен клавиш от таблото.

— Командир Хард, не ме гъделичкайте по клавиатурата, ами веднага възстановете контакта ми с фризерните легла. В противен случай рискуваме екипажът да си остане за постоянно в хоризонтално положение.

— Аз не съм Командира! — шепнешком призна Гелето.

— Че кой си тогава? — изсъска РС-то. — Лично подадох сигнал за разконсервиране на командното легло.

— По някаква случайност ме настаниха в него и си събудил мен, а не когото трябва.

— Щом си член на екипажа, би трябвало да притежаваш задължителните познания в областта на аминокиселинната токова контактност и да реставрираш поразените връзки.

— За съжаление и понятие си нямам от подобни науки. Виж, нещо тоалетна да се почисти...

— Много е елементарно. Слушай ме внимателно: кортикостероидните кабели трябва да бъдат съединени с цитоплазмените, фотополимерните с амалгамените, а пропан бутановите с озонните.

— Не е ли по-лесно да ми обясниш, че червеният кабел се свързва със синия, жълтият с кафявия?...

— Не е! По време на ремонта ще изключа захранването и се налага да работиш при пълна тъмнина, за да не те убие тока — натъртено заяви компютърът. — А и нямаме много време за губене. След по-малко от час ще влезем в орбитата на Танатос.

— Няма ли някакъв начин да ми подсказваш, докато съм в разпределителния сектор?

— Вземи вътрешно аварийния предавател от шкафчето над картата на междугалактическите магистрали, сложи го в ухото си и стриктно се придържай към инструкциите.

Гелето моментално откри предавателя, който имаше удивителната способност да променя размера си. Анчев го пхна в левия си ушен канал и завлачи крака към мястото на аварията. За всеки случай мина през помещението за консервиране, но там завари все същото мъртвило. Отвори вратата на импровизирания писоар и загрижено огледа обстановката. Късото съединение бе прекъснало над двеста кабела, а останалите десет хиляди бяха опушени, но явно функционираха.

— Не знам откъде да захвана — обади се Ангел.

— Започни от кортикостероидните и цитоплазмените връзки. При допир на кабелите, те сами се запояват.

— Не ги познавам.

— Кортикостероидните са най-светли, а цитоплазмените са мазни на пипане. Тръгни от горе на долу. Първоначално си подготви четири-пет двойки, не повече, и веднага щом изключи напрежението, ги съедини. После ще ти светна, за да си подготвиш други чифтове.

Гелето клекна и с поглед прецени правилните съединения. Реши, че положението не е чак толкова трагично, само дето в носа му се навираше отвратителната миризма на застояла урина.

— Готов съм — обяви той и зачака спирането на тока.

Лампите веднага изгаснаха. Анчев хвана два проводника и както каза РС-то, те сами запоиха върховете си. Така свърза още един, но после изгуби ориентация за третия и даде сигнал, че иска светлина. След пет минути успя да възстанови още четири и тъкмо работата тръгваше на конвейър, компютърът закрещя в ухото му.

— Какво правиш бе, кретен? Искаш всички да измрем ли? Току-що прикачи атомните експлозиви за часовника ми.

Софтуерът включи осветлението и електромагнитният поток отхвърли българина назад. Тялото му разби бравата на разпределителния сектор и тежко се стовари пред входа на тоалетната.

— В полунощ, когато времето достигне шестте си нули, всички ще хвъркнем във въздуха, идиот такъв! — не спираше да бучи преподавателят, който от силния удар бе паднал в краката на Ангел.

Геле с мъка се изправи и стъпи отгоре му. Довлачи се до командния пулт и не седна, а се плъсна в пилотското кресло.

— Не ми полягвай, а се стегни и отиди да размразиш Миша Чепаткин от фризера — все така злобно говореше РС-то.

— Никъде не мърдам — на инат каза Анчев и погледът му се спря на часовника. Първоначално до мозъка му достигна визуалния образ на циферблата, а малко по-късно и самото съдържание. До шестте нули оставаха двацет минути!

Анчев забрави не само апатията, но и натъртения си гръб.

— Къде е фризера? — стреснато подскочи той. — Да не е онзи в кухнята?

— Същият! Пилотът на кораба легна в него, защото консервиращите легла не достигаха.

Геле се втурна в указаната посока и нахълтвайки в кухнята, едва не се преби на някакви хлъзгави треви и червени резенчета. Смърдеше на тарос, джоджен, копър, магданоз, целина и моркови. Вдигна капака на огромния фризер и най-отгоре, положил глава между бедрата си и оформил твърде обемист леден блок, вегетираше руснакът.

Анчев десет пъти се препоти докато успее да го помести. Обледененото тяло беше залепнало за продуктите и българинът изгуби поне пет минути, докато откърти мръвките и замразените зеленчуци от главата и торса му. Ангел напъна снага, повдигна Чепаткин и тъкмо го пренасяше през ръба на фризера, тялото се изплъзна и с цялата си тежест падна върху пръстите на краката му. Геле изрева от болка, прегърна смазаните си маникюри и влюбено ги зацелува. Леденият блок се хлъзна по пода, удари се в противоположната стена и помете по пътя си пирамидата от микровълнови тенджери. Дрънченето, което издаде посудата при съприкосновението си с корпуса, можеше да бъде сравнено само с вулкан, изригващ гореща алпака.

Все пак разумът успя да се пребори с болката и веднага щом Анчев усети краката си, извади вкочанясалото тяло на пилота изпод планината домакински съдове и започна да го влечи по коридора в посока на миниболницата. Преди да предизвика аварията, докато търсеше къде да се източи, вниманието му беше привлечено от вана с кранове за вода. Ако се надяваше Чепаткин да се размрази на стайна температура, едва ли някога щеше да го дочака. Трябваше да ускори процеса. С няколко изпускания на ледения блок, Геле успя да го напъха във ваната. След кратки водопроводни упражнения пусна топлата вода отгоре му и избърса потта от челото си.

Алармените системи отново се задействаха. Шляпайки с пребитите си ходила, Ангел отърча обратно при компютъра.

— Остават седем минути! — осведоми го машинарията.

— Времето е малко и няма да успее да го съживя — грохнало заяви българинът.

— Тогава се върни обратно в разпределителния сектор и прекъсни кабелите. Ако атомните заряди експлодират, от нас ще остане само непотребен спомен.

Геле отново изви волана на спринта си на сто и осемдесет градуса и изгуби още една минута в безплодни опити да се ориентира за смъртоносния кабел. Тъкмо отчаянието обхвана лявото полукълбо на мозъка му и идеята го връхлетя с бързината на инсулт.

— Пак ще пусна една вода отгоре им! — ликуващо извика той и разкопча ципа на скафандъра си. Зае задължителната за случая поза и взе да напъга коремната мускулатура. Въпреки интензивните контракции не успя да изцеди нито капка от телесния си резервоар. Сякаш някой го беше подсушило турбоинжекционен сешоар.

Отчая се напълно. Просна се в креслото пред компютъра и тъпо загледа електронния часовник, който отброяваше последната минута до шестте нули.

— Прочете ли си молитвата? — с нарастваща злоба запита софтуерът. — Да умра заради някакъв си неграмотник! А още съм в гаранция!

Геле му показа среден пръст и се замисли за жена си. Нещо червено се мярна пред очите му, но нямаше време за халюцинации.

— Кой идиот остави крана на горещата вода да тече отгоре ми? — с кипнал глас се поинтересува Миша Чепаткин. Кожата му беше

добре сварена и готова за грил.

Анчев го прескочи от радост.

— Корабът всеки момент ще експлодира! — Ангел побърза да въведе в подробности пилота за ситуацията на палубата. — При извършване на ремонтни работи от моя страна, атомните заряди, неизвестно как, се включиха към часовника на бордния компютър.

— Че изключи акумулатора на часовника и той ще спре! — Чепаткин се зачуди на недосетливостта на колегата си.

— Не го знам къде е!

— Седеше върху него! — Миша изблъска креслото и отвори малък отсек в пода на стаята. Хвана едната клема на акумулатора и без каквото и да е усилие я откачи. Часовникът наистина спря.

Една секунда преди полунощ!

ГИБЕЛТА НА МУРАНО

Звездонавигатор Адолф Мюлер усети странна вътрешна тревога и обезпокоен отвори очи. Останалите фризерни легла бяха празни и обзет от подозрението, че умишлено са го забравили германецът скочи на крака. Облече скафандъра и с характерната си маршова крачка се отправи към командната зала. Из помещението на кораба цареше целенасочена суматоха: французинът възстановяваше поразен участък от кабели на кислородната система докторката оказваше първа помощ на пилота Чепаткин като мажеше зачервената му кожа с крем от умряло фламинго Командир Хард чертаеше сложни криви из галактиките на Черната зона, а българинът и жена му миеха пода на кухнята.

— А, навигатор Мюлер! Тъкмо за вас мислех — с несимпатичен глас рече Командира.

— На вашите заповеди, сър! — изпъна се Адолф.

— Бихте ли погледнали планетата около която кръжим. Аз твърдя, че това не е Адемон.

Мюлер хвърли един поглед на екрана пред себе си и моментално реагира:

— Прав сте, сър. Това е Танатос — планетата на затворите!

— Бихте ли ми обяснили защо вашите изчисления не ни заведоха до целта, зададена ни от Великия Герелан?

Немецът облиза пресъхналите си устни.

— Не мога да знам, сър. Ако се съмнявате в коректността на моята навигация, лесно бихте проверили резултатите.

— Това и правя! — смръщи вежди Хард. Извади квадратно листче от компресиран белтък на дървояди и зачете записките си: — Би трябвало да летим на 65 градуса в посока Сириус, с отражение 14 микрогами след Гаус и компенсация 38 бъга спрямо Брутос.

— Ако не ме лъже паметта и моите задания бяха същите.

— Да, но компютърът твърди друго! Докладва позиция, която наистина отговаря за направление Танатос.

— Може ли да поседна пред клавиатурата?

— Ваша е! — надигна се Ричард и застана зад него. Мюлер подаде тест, на който машинарията нямаше начин да излъже. С подобни програми хората се бяха застраховали срещу евентуална некоректност от страна на софтуерите. Компютърът честно и откровено избълва посока, която отговаряше наистина на планетата на затворите.

— Странно — въздъхна звездонавигаторът. — Много добре си спомням, че проклетията потвърди данните, даже ни показа изглед на Адемон. Също така си спомням, че още тогава вие се усъмнихте в автентичността на изображението.

— Категорично! После се разсеях с броя на леглата и забравих за подозренията си — потвърди Командира.

— Ще проверя паметта, струва ми се, че нещо не е наред.

Адолф затича с пръсти по клавишите. Засуканият му на обратна страна алаброс подскачаше смешно и го пошляпваше по челото.

— Не може да бъде! Паметта е съвършено чиста — измърмори по някое време той. — Отсъстват и командите на пилота.

— Искате да кажете...

— Искам да кажа, че това е друг компютър!

Ричард Хард бавно асимилира чутото. Искаше му се да вярва в чудеса, но прекалено дълго бе летял в Космоса и подобни изказвания го изпълваха с недоверие.

— И как си я представяте тази работа? Подмяната на бордната система не е като да смениш жена си.

— Не става въпрос за материалната част на компютъра. Мисълта ми е, че „душата“ му е сменена!

— Давате ли си сметка какви ги плещите?

— Звездонавигатор Мюлер е прав. — Гласът на Чепаткин временно ги разтърва. — Аз смених „душата“ на компютъра! А също така и подслушвателните...

Атомният звездолет се разтресе. Ричард изгуби равновесие и заби глава в оръжейната пирамида. Руснакът изпълни кълбо напред, а звездонавигаторът излетя от креслото и се приземи чак в коридора. Тъкмо се изправяше, когато Серж Виан буквално го прегازی. Откъм кухнята българинът закрепя нещо на родния си език, а жена му се разплака. Адолф опипа цицините по главата си, за миг се разсея и вторият трус го завари отново неподготвен. Този път корабът се

наклони в противоположна посока. Мюлер се хлъзна по коридора, строши дебелото стъкло на изолационното и отнесе стерилизиращите камери със себе си. Алармените системи неистово запищяха.

— Атакуват ни! — съобщи новината за деня руснакът.

През уплътненията на камерата за скачване засъска атмосфера.

— Пробив в корпуса! — не спираше с неприятните изводи Чепаткин. — Оръдията не работят, а навигационните сензори отказват да отчитат!

— Системата за напрежение връща тока обратно към себе си. Направо се самоубива! — включи се и французинът!

Мюлер изплува от стъкларията и лазейки обратно към командната зала, видя докторката да се налива с някаква изумрудена течност. Покрай фанарите прелетя ескадрила от изтребители-палачи.

— Подайте сигнал с небеснокафявите ракети, иначе ще ни смелят на кайма! — още от вратата призова Адолф.

— Не и преди да се опитаме да им избягаме! — втвърди се Командира. — Махни се от стола! — кресна той на Миша и грубо го изтласка. — Искам да изчисля шансовете ни да се измъкнем.

Ескадрилата отново прелетя над главите им и канонадата ѝ превърна кораба в натрошена черупка на яйце.

— Приберете хората при себе си и херметизирайте помещението — не издържа и компютърът.

— Това е истинската идея — отзова се Виан. — Ако атмосферата внезапно нахлуе, направо ще ни изкорми.

— Може ли някой да ми каже защо двигателите не работят? — продължи с невменяемото си поведение Ричи.

— Защото няма двигатели — натъртено обясни Адолф.

— Помислете за екипажа, Командире — намеси се отново французинът. — Ще използваме командната зала като спасителна капсула.

— Навигатор Мюлер, доведете докторката и двамата българи — опомни се най-сетне Хард. — Инженер Виан, подгответе инсталацията за херметизация.

Адолф започна да балансира по хлъзгавия под на коридора. Отвсякъде напираше атмосфера, която със зловещо свистене навлизаше през множеството малки пробойни. Скоро отворите щяха да се разширят от бясното триене и тогава положението щеше да стане

трагично. Фактът, че командната зала не беше поразена им даваше някакъв, макар и мижав, шанс за оцеляване.

За голяма своя изненада, Мюлер не намери професорката, където очакваше — в миниболницата. Всъщност никъде не я откри. Погледна и в тоалетната, но от канализацията извираше само мръсна вода в която плуваха всевъзможни гадости. Затова пък двамата българи бяха на линия. Гелето Анчев оказваше първа помощ на Мими — с ръкав от риза попиваше кръвта от сцепената ѝ вежда и я налагаше с парчета лед от смачкания фризер.

— Веднага се придвижете към командната зала — разпореди се Мюлер и помогна на Ангел да изправи жена си на крака. — Имате ли някаква представа къде може да е докторката?

— Последно я видях да повръща във ваната на лабораторията — надвика шума от нахлуващия въздух българинът.

— В такъв случай ще погледна да не е паднала вътре — избута ги във вярната посока немецът. — Побързайте, херметизацията всеки момент може да започне.

Залитайки от непрекъснатото люлеене на звездолета, Адолф се върна обратно в лабораторията и изпълнен с надежда погледна във ваната. Празно! От Мурано нямаше и следа. Само на дъното блестяха някакви странни капки. Мюлер забърса една и помириxa пръста си. Не можа да определи миризмата — беше смесица от множество вещества.

В този момент корабът с трясък се разцепи. Звездонавигаторът успя да стигне до вратата и видя, как зад гърба му стените отлетяха в открития космос. Атмосферната вълна го помете и запремята през целия коридор. Добре, че при падането успя да се свие на топка. Хлъзгайки се покрай входа за командната зала, протегна ръка и се хвана за заключващата скоба на люка. Опита да извика, но напора на въздуха, който влизаше в устата му, смъртоносно го задушаваше. Започна да чука по херметизираната врата и от кокалчетата на пръстите му потече кръв. Стените на коридора се разцепиха и ламарината взе да се къса, сякаш беше от картон. Атмосферната буря, която се развилня, го повдигна хоризонтално над разпадащия се под и го задърпа към необятното пространство. Очите му щяха да изхвъркнат. Не издържаше повече. Силите го напускаха, пръстите му се схванаха и фалангите запукаха. Прехапа устни и нечуто за никого

изхлипа. Изведнъж скобата се задвижи и вратата леко се откряна. Две ръце се протегнаха и бързо го издърпаха вътре.

— Включете херметизатора! — дочу Мюлер гласа на Командира.

— Не намерих Мурано — изфъфли немецът, дишайки тежко. — И във ваната я нямаше.

— Може би се рее нейде в безкрая на Космоса — издаде присъдата й французинът.

— Започнахме да падаме към планетата — прекъсна ги руснакът. — Подвластни сме на нейното притегляне. Без двигатели ще се разбием!

— Колко остава до повърхността на Танатос? — равнодушно попита Командира. Жаждата за живот явно го напускаше.

— Компютърът не работи, няма захранване — обяви Чепаткин. — Така на око, не повече от две-три минути.

— Пак ли ще се мре? — глупаво попита Мими.

— Трай, ма! Не виждаш ли, че хората мислят — скастри я Гелето.

— Ако създадем високо налягане в помещението, което сме превърнали в капсула, при удара може да се отървем невредими — предложи Виан.

— На силата, с която ще се сблъскаме, трябва да противодействаме най-малко с двайсет атмосфери — набързо изчисли Адолф.

— И откъде ще ги вземем? — въздъхна Ричард.

— От кислородните бутилки — щракна с пръсти французинът.

— Мислиш ли, че скафандрите ни ще издържат на такова налягане? — контрира го немецът.

— Длъжни сме да опитаме! Друг изход нямаме! — Серж отвори крана на кислородната система.

— Вижте, прикачват ни! — изправи се на крака руснакът и посочи с пръст пред себе си.

Армейска станция с черен корпус и хищно протегнати магнитни пипала, изравняваше скоростта си с тяхната. Миг по-късно летящата стая забави падането си и мощните магнити я залепиха за тялото на огромната база. Съприкосновението с твърдия борд разхвърли телата им произволно из командната зала. Херметизацията се пропука и вратата свободно се отвори. В помещението нахлуха войници с готови

за стрелба лазерни оръжия. Чепаткин изтръгна кабела на монитора и с острия връх на метала проби стъклото на часовника си.

— Не мърдай! — изкрещя един от командосите и по дъха му Миша разбра, че има проблеми със зъбите.

Всички замръзнаха по местата си. Завързаха ръцете им и грубо ги оправиха.

— Защо не сте седем? — приближи се шефът на взвода и ритна Виан в слабините. — Доколкото съм информиран трябва да сте пет мъже и две жени.

— Професор Мурано загина — побърза да отговори Командира, за да предотврати нов изблик на насилие.

— Е, може би така е по-добре за нея — изкиска се злодеят и поведе заложниците към вътрешността на армейската междупланетна станция.

ПРЕДСКАЗАНИЕТО

Великия Герелан напълни чашата си с калциева бира и доволно полегна на мекото балистично диванче. Подложи си възглавничка от люспест пух и блажено притвори очи. Новината, която пристигна, беше повече от задоволителна. Шестте обречени на смърт врагове лежах на сигурно място в подземията на Танатос. А онази умница, докторката, полетяла в открития Космос. Каква красива дума — *полетяла!*

Питаха го какво да правят със заложниците. Най-разумно беше засега да не бърза с ликвидирането им. Природозащитните организации усетиха липсата на българите и веднага надигнаха вой във вестниците. Не че не можеше да обезглави един-двама от лидерите и с това цялата работа да приключи — трябваше да запази спокойствие в името на авторитета си на Вселенски Владетел. Наложил се да излезе със специално обръщение по телевизията и да успокои духовете. Обяснил, че българите по собствено желание участват в образователна научна програма и съобщи точните координати на местонахождението им. Добре, че не излъга. Природозащитниците бяха поставили микропредаватели в телата им, с цел да следят миграцията, и веднага щом техните данни се покриха с неговите, истерията приключи. Налагаше се да изчака още малко, поне половин година, до окончателната забрава, която неминуемо щеше да настъпи.

Великия Герелан отпи от чашата и плесна с ръце. Тромав гигантобрахий се дотъркаля и угоднически проточи лиги.

— Изпратете съобщение на Танатос, че в Деня на Победата ще кацна на планетата и лично ще наблюдавам екзекуциите. Приложете също така и списък със задължителните удобства, необходими за престоя ми.

Телохраниелят покорно се поклони и въпреки огромните си размери, безшумно изчезна.

Владетелят на Вселената възвърна изходното си положение и реши, че е време за възстановителна дрямка. Подложи длани под бузата, но сънят, както винаги, отказа да го споходи. Мислите му

продължаваха да го връщат с векове назад — към странната история на предсказанието. Ако не беше то, едва ли някога щеше да занимава ума си с тия нещастници. Едва ли щеше и да ги познава. Но той ги видя в онази златна купа как отнемат разкоша и властта му.

Още от малък Главнокомандващия мразеше всякакви магьосници и гадатели, които пълнеха къщата му. Многобройните войни, които водеше баща му с бунтовниците, направиха майка му суеверна и непоправимо набожна. Тръгнеше ли баща му с войските си към някоя непокорна планета, тя събираше всички вещици и оракули и ги караше да гадаят за изхода на битката. В деня на пълнолетието му го взе със себе си при Телурея, най-черната от всички магьосници, и ѝ заповяда да покаже бъдещето на сина ѝ. Гадателката беше съсухрена бабичка, с тлъсти космати брадавици, изгнили зъби и цирей на носа. Седеше по турски на пода и ръсеше в златен купел всевъзможни химични елементи. Течността в купата непрекъснато променяше цвета си, започваше или да кипи, или се сгъстяваше и замръзваше.

— Приближи се — протегна ръка магьосницата и го сложи да седне до нея. — Погледни вътре и ще видиш живота си!

Телурея взе шепа радон и го хвърли в купела. Това, което съзря го накара да замръзне.

Пред очите му се разигра безмилостната битка с бунтовниците. Разпозна себе си обсипан с почести и слава. Стана свидетел и на коронясването си като Владетел на Вселената. Видя се Господар на човешките съдби — силата и властта му над хората беше безгранична. Страхът им от гнева му — също. Наблюдаваше себе си обсипан с несметни богатства и разкош, обграден от ласкатели и жени. И от милиони хора, ревящи от възторг при споменаване на името му. Магьосницата посегна да поръси щипка стронций, но изглежда, сбърка елемента и течността в купата показва... нещо странно. Невярващият му поглед различи петима мъже, две жени и грохнал старец с безмилостно изгарящ поглед, застанали със скръстени пред гърдите ръце, величествени и непоколебими. А той лазеше в краката им и молеше за милост. Напрегнатите им безкомпромисни лица останаха завинаги запечатани в създанието му.

Не издържа на гледката и заби четириизмерна кама в сърцето на гадателката. Прибра се разстроен вкъщи, а късно през нощта баща му тръгна за Адемон и повече не се върна. Верните му войни,

единствените оцелели в неравната битка и успели да се върнат с надупчената от снаряди командна совалка, разказваха легенди за героичната му смърт.

Герелана неспокойно се размърда. Във възбуждения му мозък нахлуваха бурни спомени. Като единствен наследник пое командването на армията и веднага прекрати всякакви военни действия. Екзекутира всички, които се занимаваха с магии, гадателство и разпространяваха каквато и да е религия. Със сила елиминира парламента и постави Земята под свое подчинение. Отвори хазната и вложи огромни средства за развитие на науката. Всяко по-значимо откритие веднага приспособяваше за нуждите на военната промишленост. Мобилизира всички годни да летят в Космоса и започна да ги обучава в тънкостите на военното изкуство. На всички недоволни предложи пиене, хазарт и разврат в неограничено количество. Същевременно най-безмилостно прегазваше всеки опит за оспорване на властта му. Под най-различни предлози изолира няколко района от земното кълбо, като Балканския полуостров, Близкия изток и Централна Америка, чието развитие не надминаваше епохата на изкуствените спътници. Вече бе овладял способността да променя посоката на въртене на Земята и отблъсна няколко нападения на бунтовниците, като подложи именно тези райони на унищожителния огън на агресорите. Лично създаде природозащитните организации, които развиха „активна“ човеколюбива дейност, провеждайки „спонтанни“ псевдопротестни антивоенни шествия и митинги. Играеше ролята на загрижен владетел и „смирено“ удовлетворяваше исканията на протестиращите. Създаде си имидж на демократ и компромисен политик. Всъщност знаеше откъде да вземе и къде да даде.

Веднага щом мощта му укрепна, прикрит зад отличителните знаци на бунтовническите ескадрили, нападна най-близките до Слънчевата система планети. Порази населението с множествена радиация, която не ги умъртви, но ги превърна в отвратителни мутанти. На хората изненадващо започнаха да им растат допълнителни крайници и глави, а лицата им бяха осеяни от множество очи и зъби. Изчака ефектът от заразяването да достигне критичните си резултати и чак тогава изпрати медицинска помощ, която спря развитието на радиацията. Отвори въздушните граници на земната си империя за всички изроди, които искаха да се преселят на Земята и построи

градове и квартали за мутантите, каквито земните жители не бяха и сънували. По този начин създаде армия за пушечно месо, два пъти по-голяма от наличната.

Денят на великата битка приближаваше. Осъзнаваше сериозното си преимущество, но въпреки това разумно изчакваше. Базите на бунтовниците се разполагаха на три планети — Вегра, Бисмут и Адемон. Адемон беше най-голямата и най-опасната — там загина и баща му. Бисмут и Вегра осигуряваха гориво и хранителни запаси за Генералния щаб на бунтовниците. По това време на годината траекториите на трите планети се сближаваха и образуваха нещо като непревземаема крепост. Впоследствие Адемон тръгваше нагоре и оставаше за около месец далеч от тила си.

В мига, в който планетата издигна траекторията си, армията, незабележимо и за земните жители напусна Слънчевата система. Нападнаха Адемон в най-високата ѝ точка. Целенасоченият огън на маневрените му ескадрили порази сателитите и централните за връзка. Изненадани и откъснати от света, бунтовниците бавно се организираха и докато съсредоточат мощта си в правилната посока, оръжията му превърнаха градовете на Адемон в шепа пепел. После изложи на противниковата канонада подразделенията на мутантите.

Владетеля на Вселената скочи на крака. Споменът за преживяното изгаряше слепоочията му. Мутантите надминаха всичките му очаквания. Ранени, сакати и обезглавени, изродите продължаваха да налитат върху укрепленията. Защитниците бяха стъписани от отчаяния им щурм и въпреки че отблъснаха атаката, мощта на отбраната им с всеки изминат час се парализираше. Силите на мутантите също отслабваха и точно наземната артилерия взриви и последния им кораб, атомните изтребители пробиха атмосферата и пометеха всичко по пътя си. Ударът им беше толкова поразяващ, че бунтовниците изоставиха оръжията си и панически решиха да напуснат планетата. Но Той беше предвидил и тази възможност. Личният му кораб, заедно с още пет снайперни совалки, проектирани за поразяване на движещи се цели, подсигуряваше подстъпа към Вегра — единствената посока, даваща шансове за спасение на отстъпващите революционери. От осем бягащи летящи чинии, само една успя да се измъкне. Никой не я подгони — планът му не включваше подобни забавления. Армадата му пикира отвесно към намиращите се точно

под тях бази на Бисмут и концентрираният му огън разцепи планетата по екватора. Двете половини се удариха, отскочиха една от друга като палави гумени топки и избухнаха в ослепителни пъстроцветни фойерверки.

Герелана пресуши чашата си. Бирата му загорча, но не ѝ обърна внимание. Преживяваше триумфа от мощта си... Все така незабележимо кацна на Земята и веднага организира погром за хората, които биха опорочили успеха му. За една нощ екзекутира всички лидери на антивоенни организации. На сутринта обяви победата си и никой не посмя да я оспори. Отново развърза кесията и потопа света в разврат и забавления. Всички празнуваха... по-точно бяха принудени да празнуват Деня на Победата.

Но онези седем лица и очите на стареца не го оставяха намира. Първоначално се успокояваше, че вещицата греша, но в мига, в който видя българите, краката му се подкосиха. Убеди се, че *те* съществуват, предсказанието се сбъдваше. Задейства целия апарат на тайната полиция, за да открие останалите участници в пророчеството и не след дълго съдбите им бяха в ръцете му. С изключение на стареца: въпреки мащабните усилия, никой не можа да открие самоличността му. Воден от инстинкта си, реши да ги ликвидира, но разумът надделя. Ако ги убиеше, нямаше кой да го заведе при немощния ветеран. В спомена си не изпита респект от гнева на седмината — ужасът му беше породен от присъствието на проскубания дъртак.

Главнокомандващият Великия Щаб отново легна и жално заскимтя. Не беше мигвал с години. Кошмарът го преследваше с цялата си жестокост. Беше готов на всичко за една минута дълбок успокояващ сън. Но не и преди да види мъртвото тяло на стареца. След два дни започваха празниците за Деня на Победата, а екзекуциите на затворници на Танатос бяха част от местното шоу. Този път щеше да има само шест обезглавени. Засега бяха ясни само палачите — жертвите не го интересуваха.

НАСЕКОМОТО

Сврѣхскѣпият звездолет на Главнокотандвация кацаше на Танатос точно в средата на най-дѣлбоката и лепкава кал. Комендантѣт на гарнизона махаше отчаяно с рѣце към пилота, който беше или луд, или пиян, за да не реагира на сигналите му.

— Що за идиот сте назначили да управлява кораба ви? — разгневно запита офицерѣт слизация с ескалатора Герелан. Може ли да приземи такѣв шедьовър на космостроенето на най-неподходящото за целта място?

— Имате някакви забележки относно умението ми да пилотирам? — ледено попита Герелана и даде знак на порковника зад себе си.

— Но моля ви се, не бих си позволил такова нещo — пребледня комендантѣт и по челото му избиха капчици пот. По-сѣвършено владеене на аеродинамиката до този момент не бях виждал.

Закѣснелите ласкателства на уплашения до смърт офицер не сѣвършиха никаква работа. Порковникѣт извади лазера си и прѣсна мозѣка му от упор, като внимаваше да не опрѣска с крѣв официалния скафандър на Владетеля. Свитата продължи към площада, където ги посрещна вибриращият от страх губернатор на затворническата планета.

— Добре дошѣл, Господарю — разплакан от щастие изрече той и побърза да коленичи. — За нас, твоите верни роби от планетата Танатос, е сбѣдната мечта да дишаме един и сѣщи въздух с ваше богоподобие.

Великия Герелан за първи път чуваше да го наричат „богоподобие“ и сравнението го раздражни. Мразеше религията, а най-много ненавиждаше вярата на хората в сѣществуването на сврѣхестествени сили. Посочи към губернаторската къща, където би трябвало да го очаква богатата трапеза, и отегчено попита:

— Надявам се не сте забравили за Деня на Победата? — Покрай ухото му избрѣмча нещo като насекомо. Владетеля на Вселената го прогони с махване на китката и зачака отговор на въпроса си.

— За мен ще е върховно удоволствие да опитате храната и напитките ми — продължи с пълзенето управителят на Танатос.

Нахалното насекомо отново избърмча в близост до тъпанчето на Главнокомандващия. Тази му дързост го изкара от равновесие и вбесен Великия кресна:

— Поканете ме най-последно някъде, където мухите няма да се навират в ушите ми!

— Но на Танатос няма насекоми! — учудено забеляза губернаторът и веднага съжали за думите си. Плесна с ръце и от входа на къщата с грациозна стъпка изплуваха десетина балерини, наметнати с невидими воали. Твърдите им млади гърди и палавите им ханшове моментално прогониха лошото настроение на Герелана, който хищно попи с очи голотата на красавиците.

Масата беше отрупана с всевъзможни лакомства. Имаше печен бут от биологичен робот, задушена змийска плешка, дрогиран алигатор в собствен сос и кавърма с прясно съсирена кръв от лаеща котка. Ордъворите подсилваха доброто впечатление: луканка от Пегас, завита в паниран хетероориентиран език, подлучен вегетариански джолан, чироз от къртичи сукалчета, фламбирани бъбречни камъни и прочие деликатеси. Главнокомандващия седна на отредения му трон и зарови пръсти в храната. Танцърките продължаваха да се връзват на възел и прелестите им взривиха жаждата му.

— Господарю — престаши се по някое време губернаторът. — Кога ще наредите да започнем с екзекуциите?

— Не бързай толкова! — спря устрема му Герелана. — Преди това искам да опитам ласките на две от балерините.

— Но, Владетелю — вкамени се съвсем управителят. — Това са лазерки!

— Какво? — Владетелят на Вселената вдигна юмрука си. — Искаш да кажеш, че тия жени са мираж? Че това са лазерни ефекти?

— Нали лично вие забранихте присъствието на жени на Танатос — подложи бузата си губернаторът и моментално получи юмрук в носа. — Още преди три празника ги изселихме на Руний. Единственият представител на противоположния пол в момента е българката, но тя е малко така... нали ме разбирате... дебела. Не бих посмял да ви я предлага.

Герелана потръпна. Изпита микроскопично съжаление за разбития нос на командващия планетата, но убеждението, че идиотът си го заслужаваше, надделя и отпи от ементалското вино.

— Ти ми я доведи, пък аз сам ще реша — примлясна той и го повика с пръст при себе си. — Но не тук. Намери някое конспиративно място, с водно легло и баня, и повече не бери грижа за настроението ми.

Насекомото отново бръмна в ухото му и Великия побърза да се разпени:

— Кой каза, че на Танатос няма летящи гадини?

— Аз, Господарю — подмокри се домакинът. — Вече петстотин години не сме забелязвали прелитащи инсекти.

— Защото не изтрезнявате и ви е все едно какво влиза сутрин в устите ви.

— Милост, Господарю! — завлачи се на колене нещастникът. — Ние сме само едни тъпи и ограничени тъмничари.

— Именно защото сте прости, този път ви прощавам. Но това *нещо* раздвижи ли въздуха още веднъж в близост до луксозното ми тъпанче, главата ти пада! Ясен ли съм?

— Напълно, Господарю! — разтресе се губернаторът. — Да ви докарам ли женската? За обстановката не се притеснявайте.

— За сега ще почака. — Господарят се приготви да изръмжи, понеже любимото му мезе от силиконови дробчета бе към привършване, но подмазвачите наоколо светкавично реагираха и чинията мигом се напълни. — Преди това трябва да поговорим за смъртните присъди.

— Само кажете как ще ги убием? По бързата процедура или ще заповядате нещо по-садистично?

— Мен ако питаш, бих им напъхал устите в задниците да пукнат от задушаване, но като поразмисля малко, идеята ми се струва напълно неподходяща.

— Защо, Господарю? Екзекутирал съм затворници по всевъзможни начини, но такова изпълнение не ми беше минавало през акъла. Та то е гениално!

— Друго имах предвид, тъпако! — друсна му още един в зъбите Герелана. — Самата идея да ги екзекутирам ми се струва неподходяща, не техниката на изпълнение. Виж, ако онуй, дето уж го няма, а

всъщност го има, пак запърха в близост до ухото ми, веднага ще заповядам да ти приложат гениалното ми хрумване.

— Милост, о, Владетелю! Всички сме грешни!

— Всички ли каза?

— Визирах себе си и останалите твои верни последователи.

— Друг път внимавай какво приказваш! — раздразнено плю Главногокомандващият и засмука поредния чироз.

Онуй нещо, невидимото насекомо, отново раздвижи въздуха. Владетелят на Вселената позеленя и направи знак на порковника, който стърчеше като паметник в ъгъла на стаята. Старши офицерът извади лазерния си пистолет и повтори упражнението. Обезглавеният торс на губернатора продължи да разрязва месото в чинията пред себе си с нож и вилица и чак, когато установи, че устата му я няма, недоумяващо рухна на пода.

— Назначавам те за губернатор на планетата — на всеослушание събщи Герелана на порковника и изчака да изнесат тленните останки на нещастника. Веднага щом следите от кръвопролитие бяха заличени, продължи: — Доведи ми българката, а след това повикай шефа на охраната. И началникът на граничната стража за кратко съвещание.

Убиецът не беше ентузиазизиран от новоназначението си, но не посмя да си подаде оставката си. Доведе българката, която в съпротивата си беше издрала лицето му.

— Да я вържа ли за леглото? — предложи той и офертата му бе веднага одобрена. После излезе, за да изпълни и останалата част от заповедта.

Главногокомандващият прикани останалите да се разотидат и доволен, че е останал сам, блажено протегна краката си. На Земята не си позволяваше подобно деспотично поведение. Не че не се случваше да очисти този или онзи, но всичко ставаше тихомълком, без излишен шум и показност. Танатос беше място, където можеше спокойно да отприщи агресивността си. И да раздава правосъдие според настроението си.

Гадното хвъркато пак прелетя нейде около главата му и това беше причината Герелана да посрещне тримата си подчинени с мрачно изражение.

— Идеята ми е малко странна, но затова пък е тясно свързана с целта, която преследвам — започна инструктажа си той, без да спира да дъвче. — Довечера, в чест на Победата, ще извършим пет публични екзекуции на затворници. Но това няма да бъдат членовете на екипажа, който наскоро заловихте — точно обратното. Искам те да са палачите!

Владетелят на Вселената изчака думите му да стигнат до блокиралите от страх мозъци на сътрапезниците си и примлясквайки вкусните дробчета, бодро продължи:

— Искам да изцапам ръцете им с кръв. Да създам у тях непреодолимо чувство за вина, че са отнели човешки живот. Да ги побъркам от угризения. Само така ще бъда господар на мислите и чувствата им. После ще им дам възможност за реванш и те ще ме заведат при стареца...

— При кого? — неразбиращо попита началникът на граничната стража.

— Това не ви засяга — упрекна се вътрешно Великия. Не трябваше да се изпуска пред тези тъпанари, но при мисълта за дълго обмисляната комбинация, непривично се разбъбри.

— А как ще ги убедим да убиват? — зададе далеч по-разумен въпрос порковникът.

— Това оставете на мен — все така уверено изрече Главнокомандващият и погледна към съседната стая. — Сега искам да си почина. Вървете лично да контролирате приготвянията за Празника — искам да надмине очакванията ми.

— Да, Господарю — закланяха се тримата и побързаха да напуснат, докато са още живи.

Всъщност Герелана беше неспокоен. Мъжът в него беше предизвикан от разсъблечената изява на лазерните танцьорки, а присъствието на истинска жена в съседното помещение караше ноздрите му страстно да потръпват. Не биваше да преяжда толкова. А и виното му дойде в повечко. Чувстваше се тромав и непохватен. Все пак се дотътри до стаята и доволно огледа вързаната за леглото жена. Покойният вече губернатор спомена, че била дебела. Нима този идиот не знаеше, че грозна жена на този свят няма — има мъже, които не разбират! А Великия беше от разбирачите.

Онази летяща твар отново припомни за присъствието си. Побеснял, Владетеля замахна смешно с ръце около ушите си и добре че

никой не го видя, инак авторитетът му на Господар на Вселената щеше силно да се разклати. Какво беше това насекомо? Защо не се показваше? Искаше да го види! Нима винаги се появяваше точно когато настроението му ескалираше към подобряване?

Изглежда го прогони — интуицията му подсказваше, че вече не е наоколо. Жената неспокойно размърда здравите си бедра и това го изпълни с нова енергия.

— Готова ли си за греха? — сладно прошепна той и облиза устните си.

Българката не отговори, само опита да се измъкне от хватката на стоманените въжета. Герелана се надвеси над нея и вонящият му на алкохол дъх оскверни сетивата ѝ.

— Време е да станеш майка — прошепна Великия и прокара ръка по рамото ѝ, но в миг я дръпна ужасен.

Пред очите му стартира невиждана метаморфоза. От всички пори по кожата на жената започнаха да никнат твърди и остри косми. Процесът на окосмяване беше толкова интензивен, че докато успее да разбере какво става, българката се превърна в нещо като праисторическа мечка. Мераците на Герелана мигом се изпариха и потресен от видяното, хукна навън. Погледна ръката си. Дланта му неудържимо се окосмяваше. Просна се на трона до масата и застърга израстъците с най-острия нож, който намери. Поряза се, инстинктивно посегна да оближе кръвта и зверски се убоде. Потърси някакво обяснение за случилото се, но така и не стигна до разумен извод. Опита да се овладее. Началото на Празника приближаваше и не можеше да се появи разстроен пред тълпата. Твърдият му характер се мобилизира, постепенно изтласка потреса от случилото се далеч извън тялото и когато новият губернатор на Танатос дойде да му съобщи, че цялата планета очаква появата му, Герелана беше в обичайното си настроение. Само дете криеше дланта си под мишницата на другата си ръка.

Седна на трона в ложата на площада и даде знак с глава, че екзекуциите могат да започнат. Побъркан от страх млад мъж се просна по очи в краката на Владетеля и замоли за милост.

— Какво е прегрешението ти? — с каменен глас попита Главнокомандващият.

— Убих, Господарю! — заплака нещастникът. — Прободох с кама приятеля си, за да взема жена му!

— За да я вземеш за съпруга ли?

— Да, но тя не ме искаше. Убих и нея.

Герелана се изправи и извика към насъбралото се множество.

— Този мъж е заклал най-добрия си приятел, за да вземе жена му. Заслужава ли милост?

— Не! — изрева гълпата.

— Значи трябва да бъде наказан?

— Смърт! — закрещяха хората и размахаха оръжията си.

— Това ли е вашата воля? — продължи да ги насъсква Богоподобния.

— Да! — потвърди решението си сбирщината.

— Добре тогава, волята ви ще бъде изпълнена. Но този изверг би могъл да спаси друг живот, за сметка на този, който е отнел — Герелана посочи с ръка към Серж Виан, който притеснено се озърташе. — Този човек забрави клетвата си за вярност към мен и вследствие своеволните си действия, мирът на вашата планета беше опасно застрашен. Похвалната ви бдителност го обезоръжи и той сега е пред вас, разкаян и готов на всичко, за да изкупи вината си. Аз му прощavam, но при едно условие — лично да изпълни екзекуцията. Нека ръката му пролее кръв и да видим после дали сънят ще спохожда нощите му. Нека бъдем милостиви и пощадим живота му, но да накажем съвестта му.

Гълпата одобрително заскандира името на Господаря си. Такова шоу досега не беше правено — един престъпник да изпълни присъдата на друг престъпник. Чуха се възторжени ръкопляскания и подсвирквания.

— Е, французино — обърна се Владетеля на Вселената към Серж, — сега само от теб зависи дали ще бъдеш свободен. Ако направиш това, което той е направил с най-добрия си приятел, светът е твой. Избирай!

— Аз не съм палач — озъби се Виан, без да помръдне от мястото си.

— Откажеш ли да изпълниш волята на тези хора, те чака тъмнина и бавна смърт в килиите на Танатос.

— Предпочитам да умра! — тържествено произнесе французина.

— Не ти вярвам! — в очите на Герелана проблеснаха лукави огънчета. — Освен мрак и самота, там долу те очаква и кошмарът на твоя сън. Чака те Чудовището!

— Откъде знаете за него? — вцепени се Серж.

— Как откъде? Нали аз го заселих в душата ти. И само аз мога да го прогоня оттам. Давам ти честната си дума, че ако изпълниш присъдата, ще те отърва от него.

Виан се поколеба.

— Ако го направя, ще мога ли да напусна планетата?

— Можеш да вървиш където пожелаеш. Казах вече — светът е твой! — Великия се върна на мястото си. Насекомото пак порази слуха му, но този път Герелана запази самообладание и не реагира. Започваше да свиква с присъствието на гадината.

Бордният инженер се наведе и вдигна четириизмерния нож, подхвърлен му от публиката. Стисна го неестествено силно и направи крачка към нещастника, който пълзейки, заотстъпва назад. Понечи да се изправи, но със светкавично движение французинът разпра бедрото му. Осъденият изпищя от болка и влачейки крака си, направи опит да се изплъзне. Серж го сграбчи за косата и с грациозен замах срязва сънната му артерия. Кръвта изби като гейзер от раната поне метър нагоре. Тълпата зарева от възторг. Целият в червено, раненият смешно затича в кръг, натискайки разреза с ръце. Скоро силите го напуснаха и крачките му станаха бавни и неуверени. Загубил ориентация, той тръгна право към Виан, който разпори вертикално корема му. Нещастникът падна на колене и червата му се изсипаха на плочките. Учудено ги изгледа, понечи да ги върне на мястото им, но рухна по очи и животът завинаги напусна тялото му.

Гереланът възхитен се изправи на крака.

— Ти, французино, си свободен! — обяви той и думите му бяха посрещнати с бурно одобрение от сеирджиите. — Махнете тялото, нека направим място за следващите гладиатори.

— Господарю, позволете ми да взема трупа и да го погребя — коленичи Виан пред Владетеля на Вселената.

— Твоя воля — съгласи се Главнокомандващият. — Прави с останките каквото искаш.

Бордният инженер вдигна мъртвото тяло на ръце и напусна мястото на екзекуция. На негово място, в прахта на площада, се

довлачи следващият осъден. Имаше изключително здраво телосложение, с напращели бицепси и мощни мускули на краката.

— Стани и кажи пред всичките тия хора какво е престъплението ти?

— Удуших, Господарю — с животински глас отвърна осъденият.
— Удуших брат си. Исках да му взема парите.

— Много ли бяха? — някак съчувствено попита Великия.

— Едвам стигнаха за една седмица пиене и разврат.

— Този човек е братоубиец! — обяви на всеослушание Герелана.
— Заслужава ли милост?

— Смърт! — изкрещя присъдата си тълпата.
Главнокомандващият погледна българина и сниши гласа си.

— Знаеш правилата, нали? Ако го ексутираш, си свободен, но уплашиш ли се ли, жена ти ще умре.

— Ако го убия, ще я освободите ли? — поиска да знае Анчев.

— Имаш думата ми!

Поуспокоен Гелето вдигна ножа, използван от французина, и решително тръгна към удушвача. Мъжът се изправи и зае отбранителна стойка. От тълпата му подхвърлиха диамантен тризъбец, който в ръцете на обучен боец като него се превръщаше в страшно оръжие. Братоубиецът застана широко разкрячен и диво изрева. Мускулите на ръцете и гърдите му се напрегнаха и внушително изпъкнаха. Квадрицепсът му стана голям като лабораторен всъдеход. Всички затаиха дъх в очакване на битката, но българинът ги разочарова. Хвана камата за върха и с отмерено движение я хвърли. Ножът се заби право в гърлото на осъдения, който успя само да изхърка и задавен от собствената си кръв, безинтересно издъхна.

— Аз изпълних моята част от уговорката, сега вие изпълнете вашата — обърна се Ангел към Герелана, надвиквайки недоволните освирквания на жадната за зрелища сбирщина.

— Погреби покойника и ела да си я получиш — мрачно отвърна Великия.

Геле хвана за краката мъртвеца и с усилие започна да го влачи към края на арената.

Поредната жертва беше малолетен престъпник, почти дете. Убил майка си и баща си, за да не ходи на училище. Тълпата отхвърли

молбата му за помилване и отчаян, юношата сърцераздирателно се разплака.

— Изпълни задълженията си на палач и ще те освободя от бремето вечно да ми служиш — заповяда Владетеля на Ричард Хард. — Ще ти позволя да мислиш и действаш според собствените си убеждения. Ще ти дам възможност сам да определяш съдбата си, да имаш собствени мисли и желания.

Командира не отговори.

— Ще ти подаря чувства, идеи и преживявания. Ще имаш възможността да се радваш и страдаш...

Началникът на граничната стража грубо прекъсна словоизлиянието му. В стремежа си бързо да докладва, пазителят на граничната зона се спъна и падна по нос за удоволствие на зрителите.

— Вие ли наредихте звездолетът да излети? — бършейки кръвта си запита той и чак сега се сети да се поклони.

— Не разбирам за какво става дума? — ядоса се Великия.

— Вашият кораб излита! — изненада го военният.

— Моят кораб?

— Преди по-малко от пет минути напусна космодрума.

Светкавично подозрение обзе Герелана. Скочи на крака и изтича при Командир Хард. Протегна ръката си и за учудване на тълпата тя премина през тялото му, без каквато и да е съпротива.

— Лазерни ефекти! — закрещя Владетеля на Вселената. — Измама! Фалшификация! Цялото това зрелище е било само една лазерна илюзия!

Гневът му се стовари върху новоизбрания за губернатор порковник.

— Веднага изстреляйте всички гранични ескадрили! Убийте ги, унищожете ги, искам ги мъртви, разбрахте ли?

От злоба Герелана се задави със собствената си слюнка. Вдигна глава към небето и видя уникалния си звезден кораб да се стопява в открития Космос. Веднага след него потеглиха тежките гранични изстребителни кораби и на ръба на видимостта се завърза красива за окото въздушна битка. Пъстроцветният огън биеше право в целта, но с чевръсти маневри корабът беглец все оцеляваше и невъзвратно се измъкваше.

— Руснакът! — прошепна Главнокомандващият. — Подава фалшивия си образ, а тия леваци се връзват на номера му.

— В залата за ефекти открих ето това — дотича началникът на охраната и показва препълнен с информация оптически диск. — Искам да ви уверя, че никой не е влизал в нея след заслужената смърт на бившия ни губернатор.

— *Насекомото!* То през цялото време ме е подслушвало! — присвивайки устни прошепна Великия.

— Но на Танатос няма мухи! — възкликна шефът на охраната.

— Малък ти е мозъкът да проумееш гения на тия хора — уморено отвърна Богоподобния и отпускаяки се в трона, издаде поредната си заповед:

— Прекратете преследването. Не след дълго те ще се върнат. При това със стареца. Докато българката е в ръцете ми, все още нищо не е загубено.

— А как ще разберем, че се насочват отново към нас? — продължи да доказва несъмнената си простотия тъмничарят.

— Питай природозащитните организации — вече с настроение поясни Герелана.

— Кого да питам?

— О, я се разкарай, докато си още жив! — Господарят му обърна гръб и затърси с очи порковника, но него го нямаше. Разкара с ръка тълпата и всички с нежелание се разотидоха. Останал сам, Владетеля на Вселената свали парцала от косматата си длан и гнусливо погали четината.

— Е, Ричард Хард — бавно отрони той. — За момента ти печелиш, но триумфът ти е измамен. Аз все още съм Владетел на Вселената!

ПОДРАЖАНИЕ

— Е, приятелю — обърна се Чепаткин към бордния компютър, — как се чувстваш в новата си кожа?

— Това е най-комфортния хардуер, който някога съм имал — накефено отвърна РС-то. — Голям бой падна, докато изгоня оригиналния софтуер. Едвам успях да го деинсталирам от луксозните му екстри. Единствено ме притеснява, че както е тръгнало скоро пак ще се наложи да емигрирам и дано този път да е в нещо по-удобно от ръчния ти часовник.

— Нима си недоволен, че все пак съществуващ?

— Питаш ли ме какво преживях, докато се компресирам в хронометричната ти микроскопичност?

— Изпитанието, на което си бил подложен, в никакъв случай не е по-отвратително от това, което е преживяла госпожица Мурано — не отстъпваше руснакът. — Била е принудена да изпие цели шест литра серум, за да стане невидима и да ни измъкне от подземията на Танатос!

Сякаш катапултирана, в командната зала влетя доктор Мурано. Стерилизаторните операционни дрехи подсказваха готовността ѝ да разреже нечие тяло.

— Принудена съм да оперирам Командира — с непоколебим глас изрече спасителката. — Ще ми асистира българинът — казва, че преди време работил като санитар в болница. Тъй като Командир Хард за известно време няма да е в състояние да взема ръководни решения, спешно се налага със звездонавигатора и бордния инженер да изберете негов заместник.

— Права си — съгласи се Миша, — не можем безцелно да се реем в Космоса. Все някой трябва да поеме отговорността за съдбата на екипажа. Ще говоря със Серж и Адолф, но ще изчакаме края на операцията. Редно е двамата с българина да вземете участие в съвещанието.

— Имплантацията ще трае най-малко един час, а в това време корабът ще бъде погълнат от Черната зона. Електромагнитните ѝ

течения могат непоправимо да ни отдалечат от спасителната посока.

— Ще включа двигателите на пределна мощност. Така времето нараства на час и половина.

— Пак е недостатъчно — заяви Елизабет и тръгна към изхода. — Пожелай ми късмет, пилот Чепаткин! И сигурна ръка! Спасението на Командира зависи именно от тия два фактора.

— Късмет, професоре! В теб ми е надеждата! Руснакът я изпрати с признателен поглед и повика по вътрешния радиоканал бордния инженер и звездонавигатора. И двамата поискаха петминутна отсрочка. Чепаткин гневно възрази, но ефектът беше равен на нула. Потъна в мекото кресло и мислите му заподскачаха в кухнята на мозъка. Тази смела жена им спаси живота. Измъкна ги от място, което до този момент са напускали само мъртвите. Осигури им бягство с най-съвършения атомен звездолет, летял някога в Пространството. Предпази българката от мръсните помисли на Герелана. Тук Миша се изхили. Как ли е омекнал Главнокомандващият, когато е разбрал, че е легнал с вонящата кожа на праисторическо гризли, а не с предизвикателната нежност на страстните си помисли? Да... Мурано беше превъзходен химик. Активира космообразуването на заложницата, дори успя да овладее раболепния шок на Ричард Хард. Когато го измъкнаха от килията, Командира реши, че трябва да уведоми Герелана за действията си. Втурна се да рапортува на изверга, който искаше да ги превърне в палачи! Добре че докторката го атакува с идеомоторни медикаменти и приспа верността му към тъмните сили... Това, че Ричард беше анатомически закодиран в преданост към Великия Щаб не представляваше никаква тайна за Миша. Когато демонтира подслушвателните микрофони в командната зала на бившия междупланетен кораб, Чепаткин не ги изхвърли в боклукчийската камера, а ги прибра в джоба си. После, когато зарадва Командира с идеята за фризера, незабележимо ги поднесе в близост до тялото му. Ефектът беше повече от ясен — получи се микрофония! Някъде в него имаше устройство, което се управляваше от един и същи център, на една и съща космическа честота! Операцията се оказа неизбежна — не можеха да пътуват в Космоса с предателския предавател.

Серж Виан прекъсна разсъжденията си, наля си вербално питие и с характерния си меланхоличен глас обяви, че на кораба няма слухтящи устройства.

— Има си хас някой да подслушва Герелана — заключи той и отпра солиден грамаж от течността.

— Случайно звездонавигатор Мюлер да се е мернал пред погледа ти? — заинтересува се пилотът.

— Тук съм — обади се немецът и поднесе чашата си. — Под хладилния отсек открих макропулсиращ термопредавател, но не го отстраних. Само го пренастроих и сега подава напълно изопачени данни за местонахождението на кораба.

— Това би могло да бъде радостно, ако не ни заплашваше връхлитащата неизвестност на Черната зона — мрачно оповести Чепаткин и побърза да сподели стимуланта с доскорошните си съкафезници. Отпи от концентрата и продължи със словоизлиянието си: — Професор Мурано пристъпи към операция, за да отстрани коварния елемент, с който Герелана подчинява действията на Командира. Зад нас са магнитните бури на Зоната, която безмилостно ни настига. Изстисквам цялата мощност на атомните двигатели, но скоростта на Черната дупка е два пъти по-голяма от нашата и след малко повече от час ще потънем в непредсказуемия вихър на теченията ѝ. Ричард Хард задълго ще е извън строя и няма да може да взема каквито и да е решения. Поради тази причина се налага друг да поеме командването на екипажа. В този момент, повече от всякога, е нужен човек, който да координира действията ни.

— И кого предлагаш? — прекъсна словоохотливостта му Мюлер.

— Теб — бързо произнесе руснакът. — Спомням си ситуацията с фризерните легла. Ричард Хард, без каквото и да е колебание, те посочи за свой заместник.

— Защото така му е наредил Герелана! — с горчивина отрони германецът. — Главнокомандващият много добре е знаел, че ще избегнем Галеонския архипелаг, но се е подразнил от неочакваното разкритие на Командира, че изображението, предложено ни от бордния компютър, не е на планетата Адемон. Изчезването на консервиращото легло му е дошло повече от дюшеш. По този начин е можел да подлъже Хард, че лично Той е отклонил курса на кораба към Танатос, за да го предпази от гибел.

— Твърдиш, че преди това Герелана не е знаел за липсата на леглото? — зачуди се пилотът.

— Абсолютно съм сигурен!

— В такъв случай, единствената възможност е, някой от нас да го е демонтирал. И кой, ако смея да попитам?

— Всички ние по някакъв начин сме зависими от Владетеля на Вселената. Хард е физиологично закодиран, българинът е силно притеснен за жена си, аз и борден инженер Виан сме обладани от присъствието на Чудовището!...

Серж изтърва чашата си.

— А аз? — не издържа на напрежението Чепаткин. — Аз по какъв начин съм зависим?

— Той те управлява чрез дъщеря ти!

— Откъде знаеш! — сви юмруци пилотът.

— Тя беше на звездолета, нали! Ти я внесе тайно на кораба и ловко я скри, така че никой не забеляза присъствието ѝ — надвеси се над него Адолф.

Миша пребледня повече от допустимото, но германецът неумолимо продължи:

— Командир Хард ме обвини в немарливост, задето не съм преброил леглата предварително — това не беше истина. Леглата бяха седем! Дълго време мислих къде може да се скрие такова голямо нещо като консервиращо легло и скоро разбрах, но вече беше късно. Когато търсех Мурано из разкапващия се кораб, видях, че спасителната капсула я няма. Нали там държеше детето, пилот Чепаткин?

— Имай милост! — подскочи руснакът. — Наистина излъгах, скрих дъщеря си на кораба, но не знаех, че жена ми е продала мозъка ѝ и го е заменила с електронен. Вероятно се е полакомила за пари по време на Голямата Образователна Мания, когато богатите даваха луди средства да купуват допълнителни мозъци за децата си. Наистина демонтирах леглото, но вече си бях избистрил идеята с фризера и нямаше опасност някой да пострада. Направих обаче една непростима грешка. Когато размених компютрите, затворих предателския софтуер в черното куфарче и го оставих в капсулата. Не мога да си обясня как, но когато българинът ме събуди, софтуерът се беше настанил в мозъка ѝ! Детето ми се беше превърнало в компютър!

Немецът го гледаше с леко притворени очи, а Серж слушаше с обичайната си мълчаливост.

— Започнах да мисля по какъв начин да го отстраня оттам, но тогава граничните ескадрили на Танатос ни нападнаха. Изтичах да я

прибера в командната зала. Не ме интересуваше какво щяхте да кажете — и пръста си нямаше да мръдна, за да се защитя. Тъкмо стигнах до капсулата, и тя се изстреля. Някой изпрати софтуера на планетата Вегра! А с него и дъщеря ми!

— Пак дългата ръка на Герелана — поклати глава Адолф и отново си наля. — Единствено Мурано не е в обсега на властта му.

— Знаем ли? — отрони първата си дума Виан.

— Тя е единствената ни надежда — тихо заяви руснакът.

— Последната! — поправи го звездонавигаторът.

— В такъв случай изборът е направен — отново въздъхна французинът. — И аз съм за!

Сякаш мисълта за нея предизвика присъствието ѝ. С присъщата си устремност Елизабет Мурано нахълта в командната зала и събори пълната чаша на Серж. Операционният ѝ скафандър беше целия в кръв, а в ръката си стискаше самонасочващ се скалпел.

— Незабавно елате с мен в операционната — задейства ги докторката. — Открих кое държи Командира зависим от волята на Герелана, но имам проблем с отстраняването му. Ричард Хард има две сърца и не знам кое от тях е за изхвърляне.

Изненадани и любопитни тримата мъже набързо навлякоха самостерилизиращите се престилки и с известна плахост пристъпиха към тялото на американеца. Гледката не беше от най-приятните — ребрата на Хард бяха разтворени и в двете противоположни посоки на гръдната кухина туптяха еднакви на външен вид кървавочервени сърца. Българинът следеше пулса и дишането на пациента, но от пръв поглед си личеше, че не е съвсем наясно с управлението на апаратурата.

— И двете обслужват една и съща кръвоносна система — поясни професорката. — Когато лявото засмуква, дясното му подава кръв, и обратното. Работят в невероятно ритмична хармония.

— Според мен, истинското трябва да е от лявата страна — издигна хипотезата си Мюлер. — Чувал съм за хора, родени със сърца отдясно, но знам, че това са редки изключения.

— А ако Ричард е точно едно от тези изключения? — изрази несъгласието си Елизабет. — Нека не избързваме, длъжни сме да оперираме само след абсолютно доказани подозрения.

— Наистина ли няма нещо, за което да се хванем? Нещо, което да ни подсказва кое е оригиналът? Примерно — нарушен сърдечен ритъм, изменения в кръвното налягане или патологичен шум? — загриза нокти руснакът.

— За съжаление, няма! Както вече казах, и двете сърца работят перфектно — заключи професорката. — Налага се да търсим доказателствата не по кардиологични, а по чисто интуитивни признаци.

— Ако ми позволите да се намеся — взе участие и българинът, — като споменахте думата интуиция, спомням си, когато живеех на Балканите и бях войник, имах за командир твърде деспотична личност. Само да си мръднеш пръста и веднага залягахме в калта. Караше ни да пълзим в краката му и да крещим с цяло гърло трите имена на жена му. Мачкаше ни, унижаваше ни, превърна ни в марионетки! И след половин година, до такава степен бяхме откачили, че започнахме да му подражаваме. Един беше усвоил маниера му да се чеше между чатала, когато гледаше телевизия. Друг „открадна“ навика му да си бърка в носа по време на ядене. Трети си пусна като неговите мустаци. Аз например копирах словоредата му. Изреченията ми бяха претоварени с идиотизми като „разбираш ли“, „значи“ и „бегай оттука“. После, когато ме обявиха за изчезващ вид, и станах емигрант, се убедих, че българската поговорка „Какъвто господарят — такъв и слугата!“ е космическа закономерност. Та в тази връзка си мисля, дали и сърцето, подчинено на Герелана, не подражава на човека, издаващ командите?

Всички го слушаха онемели.

— Ти току-що спаси Командира! — тържествено изрече руснакът. — Докато говореше, забелязах как върхът на лявото му сърце заигра подобно брадичката на Владетеля.

Серж Виан посочи с пръст към упоменатото сърце.

— Погледнете тези два кръвоносни съда. Човек би казал, че това са очи. Същите самоуверени, подозрителни и безкомпромисни зеници!

— Мога да се закълна, че лявото сърце подчинява дясното — изказа наблюденията си и Адолф. — Не знам как да ви го обясня, но то се държи също като началник на другото. Маниерът на пулсиране му е един такъв надменен, презрителен и с чувство за превъзходство.

— Открихме го! — зарадва се Мурано и докато другите асимилират какво прави, сърцето вече лежеше в ръката ѝ.

Предателският орган забави ритъм, замята се в дланта на докторката и тежко падна на пода. Мускулите му се напрягнаха, сгърчиха се в отвратителна гримаса и надвесените над него ексекютори видяха умаленото копие на Герелана.

— Вие сте обречени! — изрече сърцето и изпръска с кръв в лицата им. После потръпна. Чепаткин изрита безжизнения мускул и тържествено заключи:

— Сега вече можем да летим спокойно!

— Не и преди да унищожим Чудовището! — с мъртвешки глас изрече французинът и обърна поглед към звездонавигатора.

Германецът кимна с глава и понечи да отговори, но компютърът закрепя по вътрешната система:

— Къде сте бе, хора? Остават само две минути до агресията на Черната зона!

— Е, после ще ми разкажете — подхвърли през рамо пилотът и побърза да поеме управлението на кораба.

РАЗКАЗЪТ НА АДОЛФ

Звездолетът напускаше Черната зона откъм северната ѝ страна. Чепаткин беше надскачил собствените си умения и доказа, че е незаменим пилот. Останалите кротко седяха по местата си и неприлично повръщаха.

— Е, господа — наруши покоя Мурано, довличайки се от реанимацията. — Решихте ли кой ще е новият командир?

— Първо кажи как е Ричард! — посрещна я германецът.

— Функциите на освободеното му от робство сърце са силно забавени. Организмът му едва понесе жестоките магнитни аномалии на Зоната, но за разлика от нас, той не получи всеобщото стомашно неразположение.

— Значи е жив — ухили се руснакът.

— Отивам да се преоблека — заяви Серж и тръгна към изхода на помещението.

— А аз ще взема душ — изниза се и Анчев.

— Отдавна не съм се бръснал — поглади брадата си Мюлер и също се изправи.

— Не ми отговорихте — спря ги докторката. — Кой ще поеме риска да определи съдбата ни?

— Миша ще ти каже — приключи с въпроса Адолф и посегна към кодовата система на вратата.

— Слушам те — приведе се Елизабет и задиша в лицето на Чепаткин. Бяха сами, ако не броим компютъра.

— Ти!

— Какво аз?

— Ти си новият командир на кораба!

— Майтапиш се!

— По-сериозен човек от мен няма да намериш и в четирите посоки на Космоса.

— Не го вярвам — просна се изненаданата професорка в креслото на Ричард.

— Тъкмо там ти е мястото — окуражи я пилотът.

— Вие сте луди! — продължи да не вярва Мурано. — Как ме виждате мен, жена без каквото и да е навигаторско образование, да ви поведе към спасение! Та аз дори не знам къде се намираме в момента!

— Попитай ме и аз веднага ще ти докладвам — напълно сериозно я прикани руснакът.

— И в коя точка на Космоса сме?

Миша натисна най-дългия клавиш пред себе си.

— Командир Мурано се интересува за точното ни местонахождение — извика той към командния екран. Сепнат от неочакваната клавишна интервенция, компютърът делово отговори:

— Пет гала до планетата Сиргус! След осем часа кацаме на повърхността ѝ.

— Защо точно на Сиргус? — строго запита докторката.

— Адолф и Серж искат да се освободят от Чудовището.

— Главата ме заболя от несериозните им измислици — ядоса се химичката.

— И аз не съм в течение на предстоящите събития, но си мисля, че кацането на Сиргус не е някоя глезотия. По-добре нека ги изчакаме — от тях ще разберем същинските подробности за авантюрата. А докато скучаем, предлагам да си сипем по един цирконий с много ананасов лимон.

— Нима на борда има алкохол? — намръщи се Елизабет.

— Само посмей да го забраниш и бунтът на кораба ти е в кърпа вързан — предупреди я руснакът.

— Не това имам предвид — махна с ръка докторката. Тъкмо разливаха по чашите и германецът се появи в ловен скафандър и зализана наляво прическа. В дясната ръка стискаше лазерна двуцевка. Веднага след него към барчето с напитки се присъедини и французинът. Българинът дойде със старото си облекло и едва успя да се класира за последната глътка.

— Да пием за здравето на Командира! — предложи немецът и всички с ентузиазъм изпразниха стъкларията.

— Господа — започна Мурано, — разбрах, че изборът ви за временен водач на звездолета се е спрял на мен, за което искрено ви благодаря. Това признание, надявам се, е добре премислено и напълно съответства на желанието ви. Да се разберем още от сега — ако има

някой, който не е съгласен да бъде ръководен от жена, нека веднага го каже.

Ни вопъл, ни стон.

— Приемам тишината като съгласие за безрезервно подчинение на личността ми. — Професорката стана и обиколи мълчаливите мъже.

— Очакваме заповедите ви, мадам — обади се германецът.

— Като за начало — спря пред стола му тя, — искам да знам каква е тази история с Чудовището!

Серж зачупи пръсти, а Адолф тежко се прокашля.

— Малко е дълга за разказване — заизмъква се германецът.

— Нищо, имаме време — отрязва го Мурано и се приготви да слуша.

— Преди две или три години — колебливо започна Мюлер — бях секретар на Държавния секретар Джо Кинг. За времето си Кинг беше най-популярната сред народа личност и сериозен кандидат за поста на Герелана. Оптимистичните му речи, умението да владее настроението на хората и непорочният му начин на живот го бяха превърнали в любимец на тълпата и всеки, който засегнеше интересите на гражданите, веднага си намираще майстора в негово лице.

Този човек имаше само един недостатък — откачаше на тема лов. И най-лошото — мъкнеше ме навсякъде със себе си. Бил съм на лов за какви ли не животни, на какви ли не планети. Трофеите на Джо Кинг едва се побираха на стометровата стена над ядрената камина в хола му. Колекционираше както пушки, последен писък на оръжейното изкуство, така и ръждясали чифтета от праисторическия двайсети век. Станеше ли въпрос, че в някоя точка на Пространството великолепен екземпляр разхожда скъпоценната си кожа или превъзходните си рога, Държавния секретар тутакси окачваше препарираната му глава на стената си.

Такъв беше и случаят със Сиргус!

Получих телеграма-разрешително за отстрел на гигантски тирексов слон, който тероризирал малобройното население на планетата Сиргус — предимно военни от тамошната зенитна част на Генералния Щаб. Подплашени, че съобщението ще се разчуе и планетата ще загъмжи от ловци на бивници, потеглихме още същия следобед. Кацайки в близост до военната база, видяхме, че местните

обитатели панически се изнасят от планетата. Честно да ви кажа, такава нервност ме обзе, че не можах да скрия неспокойството си и Джо Кинг ми предложи да остана на кораба. Отказах. Този човек имаше много силно влияние върху мен и нито за миг не си и помислих, че мога да дезертирам.

— Имам подозрението, че не става въпрос за тирексов слон — изказах съмненията си, но Кинг учудено ме изгледа.

Поехме по следата, а тя надхвърляше по размер всичките ми представи за стъпала на бозайник. Не след дълго стигнахме до останките на разбита космическа совалка. Разкъсаните ламарини и мрачния ѝ корпус още повече, потиснаха желанието ми за подборен отстрел. Влязохме в командната зала. Там открихме три мъртви тела и едно, в което долових ясни признаци на живот.

— Това не са ловци на трофеи — мрачно каза Държавния секретар и ми помогна да вдигнем ранения.

Когато излязохме навън с полумъртвия... Серж, видяхме Чудовището да ни чака!

Адолф направи прекалено дълга пауза, но никой от екипажа не прояви обичайното за такива случаи нетърпение.

— И да го описвам, едва ли ще почувствате колосалните размери на животното — продължи след обилна глътка германецът. — Само ще спомена, че за първи път виждах Джо Кинг толкова уплашен. За мен да не говорим. Може би изненадата от появата му беше така разтърсваща, че сам не осъзнах как побягнах и залегнах зад най-близката скала. Чудовището изрева и вонящият му дъх сериозно ме задави. Повърнах от страх и липса на въздух и идвайки на себе си, видях звярът, надвесен над Държавния секретар. Кинг стреля в окото му и животното подивя. Замахна със закърнелите си горни крайници към него, но ловецът пъргаво се наведе и бръснещите нокти преминаха на милиметри от скалпа му. Ослепено, Чудовището се опита да го стъпче с огромните си стъпала, но ловецът пак му се изплъзна. Виждах как Държавен секретар Кинг дебне звяра да отвори здравето са око, за да го порази с мощната си лазерна пушка. За съжаление, не уцели. Чудовището го захапа, повдигна тялото му нагоре и за мой ужас го глътна.

Следващите ми действия бяха подчинени на странно за мен безразсъдство. Изскочих зад прикритието си и тичешком заредих

лазерната пушка. С едно око животното трудно фокусираше и приближи главата си, за да ме разграничи от останалите предмети. Прострелях го, без каквото и да е колебание. После побягнах. Очаквах ярост, злоба, лудост, но нищо подобно не се случи. Звярът замръзна неподвижен и от кухините на очите му закапа някаква лепкава течност. Изродените малки горни ръчички нескопосано загребах от течността и взеха да я размазват по люспестото му тяло. На разтег разстояние от разстриващия се слепец лежеше припадналия Виан. Залазих в прахта с намерението да го придърпам по-далеч от събитието, но гадта ме надуши и се наложи да се върна обратно при разбитата совалка зад която се криех. Неочаквано всичко потъна в мрак. Небето се разцепи от грохота на мегаволтова светкавица. Странно природно явление отлепи прахта от земята и я завъртя подобно на гигантско торнадо. Свих се на топка и закрих лицето си с ръце. Отгоре ми закапа кървав дъжд.

Мюлер стана и с бърза крачка обходи помещението. В един от ъглите се спря и възбудено продължи:

— Когато всичко свърши, от звяра нямаше и следа. Затичах към тялото на Серж и за мое щастие то беше непокътнато. Вдигнах го на рамо и въпреки необичайната му тежест, успях някак си да стигна до звездолета... Разбрах за присъствието на Чудовището едва, когато зададох курс на кораба към Земята.

Германецът продължи да се лута между седящите.

— Преди да го прострелям, открих, че окото му има две зеници! — Адолф замалко да настъпи Елизабет Мурано и притеснен седна на мястото си. — Веднага щом успях да върна към живот полумъртвия мъж и той признателно ме погледна, под всеки от клепачите видях две светещи зеници! Не знам по какъв начин, но Чудовището беше облядало тялото на човека! Първоначално реших да го убия. Казах си, че със смъртта на тъканта ще загине всичко, което черпи живот от нея. После се отказах от идеята да му прережа гърлото — курсът на кораба минаваше през Гниещото андроидно землище, където на всеки неконсервиран месата грозно окапваха. Заключих се във фризерната зала и без каквото и да е угризение на съвестта, подсигурих оцеляването си. Когато напуснах смърдящата атмосфера на землището в близост до Слънчевата система и се събудих, останах адски учуден, като видях тук присъстващия Серж да поправя авариралата климатична инсталация. Никакъв помен от каквото и да е разлагане на

клетките! На космодрума двамата се разделихме, но не си мислете, че забравих за него. Бях сигурен, че тъмната сила, изпратила ни на Сиргус, щеше да се погрижи отново да се срещнем!

Германецът пак напусна креслото си.

— Погледнете очите му! — прикани той онемелите си събеседници. — Синьо-зелени като на котка и всяко с две вертикални чертички!... През цялото време на пътуването ни два въпроса тровеха мислите ми: кой ни събра и кой държи Чудовището в подчинение? На първия имам категоричен отговор — Герелана. Но за втория не смея да правя даже и предположения. Досега Виан би трябвало да прояви свирепия си нрав. Та той е човек-чудовище! През цялото това пътуване го наблюдавах как безмълвно седи и ни стрелка с четирите си зеници. Дори рискувах да беседвам с него по проблема — никаква ярост, никаква злоба, никаква лудост! Само кратки изречения, лишени от елементарна емоция.

Мюлер сложи ръка на рамото на французина.

— Решението ми до го избавя от кошмара е категорично.

— И какъв е планът ти? — най-послед се обади и страничен човек — Гелето.

— Ще върна чудовището обратно в локвата с лепкавата сълзотворна течност. Но без вашата помощ едва ли ще успея.

— Та тя досега сто пъти се е изпарила — размърда се и докторката.

— Мисля, че се лъжеш — приключи разказа си Адолф и заследи бързите пръсти на руснака, който приземяваше звездолета.

ЧУДОВИЩЕТО

— Готов ли си? — попита Адолф и зареди лазерната двуцевка. Дватама със Серж стояха един срещу друг и изпитателно се гледаха.

Серж не отговори, само бавно кимна с глава. Мюлер насочи оръжието и стреля в окото му.

Виан нададе чудовищен рев, който разтърси недрата на Сиргус. Главата му се разцепи и към небето, наместо кръв, заблика фонтан от прозрачна лепкава течност, която се хлъзна по наклона и започна да се събира в най-близката земна вдлъбнатина. Тялото рухна и кожата сама се отлепи от костите на скелета. На мястото, където би трябвало да бъдат гърдите и корема, свит в позата на ембрион, се показва тялото на мъж, който поразително приличаше на французина.

— Бързо към кораба! — завика Адолф и хвана човека под мишниците.

Българинът, който до този момент мълчаливо наблюдаваше зрелището от по-задна позиция, се спусна да му помага и двамата тромаво затичаха към звездолета.

Лепкавата течност започна да ври. Повърхността ѝ интензивно забълбука и скоро плътността ѝ осезателно се повиши. Течността спря да се плиска и взе да се тресе, подобно на калаено желе.

— Давай, давай! — повтаряше задъхано немецът и със сетни усилия довлякоха тялото до изолатора, където ги чакаше професорката, облечена в защитен скафандър. После, без какъвто и да е свян, мъжете се съблякоха съвършено голи, изгориха дрехите си в малката ядрена пещ и влязоха под антибактериалните душеве. Когато процедурата по обеззаразяването приключи, и двамата се върнаха в командната зала, реставрацията на Чудовището беше започнала.

— Вижте — посочи Чепаткин към локвата, — животното се възстановява.

Наистина, желираната маса бе достигнала гигантски размери и първите очертания на тялото на звяра вече заемаха първоначалното си място. Гърбът му се покри с люспи, а изродените му горни крайници опасно се раздвижиха.

— Излитаме — съобщи пилотът и почука с пръст по командния монитор. — Хайде, брат ми, събуди се!

— От половин час съм в повишена бойна готовност — обидено отвърна софтуерът.

— Тогава отлепай ни от тази проклетата планета и пригответи оръдията за война.

— Разбрано — потвърди компютърът и светкавично се задейства. — След излитане да премина ли на ръчно управление?

— Много добре знаеш, че винаги лично управлявам кораба при атака на целта.

Адолф седна зад бойните джойстици и направи сверка на оптикоелектронните мерници. Чепаткин завъртя едно кръгче около главата на Чудовището и толкова се приближи до раззинатата му паст, че горещият дъх на страшилището запоти прозорците.

— Сега! — отсече Миша веднага щом извъртя носа на звездолета в посока гърдите на животното.

Германецът заби най-мощната ядрена ракета там, където би трябвало да се намира сърцето и от удара Чудовището направи крачка назад. За съжаление ракетата рикошира от широките твърди люспи на животното, вряза се в планината на стотина километра от тях и директно я отнесе. Взривната вълна помете всички по-малки камъни и цялата прах от повърхността на планетата. Страшилището замаха със закърнелите си ръчички към кораба, сякаш пропъждаше досадна муха. Замачка с крака сградите на изоставената военна база, а страхотният му рев накара корпуса на звездолета да завибрира.

— Стреляй в очите! — извика Гелето, обзет от напрежението на битката.

— Много бързо движи главата си и все не успявам да я прихвана — призна си Адолф. — Превключвам на компютърен прицел...

— Спрете! — властният глас на Командир Мурано ги накара да прекратят атаката. — Французинът е без очи! Страшилището ги е присвоило и ако ги простреляте, Серж ще остане завинаги сляп.

Заслушан в думите ѝ, Чепаткин не прецени, че прекалено се е приближил до разбеснялото се животно. В последния момент видя хищните му нокти и ако не беше пикирал отвесно надолу, звездната им одисея неминуемо щеше да приключи.

— Оттеглете кораба на безопасно място, налага се да обмислим положението — нареди Елизабет.

Миша направи широк кръг, набра височина и излезе извън обсега на Чудовището. Легна в дрейф и въпреки вродения си оптимизъм, побърза да сподели всеобщото отчаяние.

— Чакам концепциите ви, господа — прикани ги по някое време докторката.

— Не може ли да му се присадят други очи? — резонно запитва германецът.

— Може, но с тях той никога няма да излезе от комата, в която е изпаднал. По този въпрос медицината е категорична.

— Другият вариант е да консервираме Виан и да продължим пътя си с идеята след време да се върнем. Но отсега искам да ви кажа, че аз няма да взема участие в подобно изпълнение — изказа се и руснакът.

— Защо го предлагаш тогава? — скара му се Мурано. — Мислете за реални неща, не за комбинации, от които съвестта ви неминуемо ще се срамува.

— Мога ли да разкажа още една случка — с дразнещата си плахост подхвана Гелето и мъчително преглътна. — Пак е от времето, когато живеехме с жената на Балканите.

— Иска ли питане! — възкликна Чепаткин и придърпа креслото си по-близо до българина.

Анчев затърси с очи нещо за пиене, но ситуацията изискваше трезв ум и надеждите му за раздвижване на кръвообращението автоматически се стопиха.

— В двора на къщата ни имаше петел — започна изложението си той. — Вие не знаете какво е това петел, защото прадедите ви предвидливо са му видели сметката, но при нас той все още съществува. Та петелът беше голям и злобен и не пропускаше да накълве всичко живо, преминаващо в близост до клюна му. Що народ продупчи и що скафандри скъса — не е за разправяне. Всички пропицяха от свирепия му нрав. На един ще пребие котката, на друг ще разгони овцете, виждал съм го да налита и на селския бик. Знаете ли какво е бик?

— Карай нататък! — поощри го немецът.

— Веднъж, мъжкарят му неден, изровил гнездо на невестулка и убил невръстната ѝ челяд. А невестулката е едно от най-отмъстителните животни в Природата. Намерила парче от счупено огледало и го заложила в близост до курника на убиеца. Веднага щом зърнал отражението си, петелът започнал да се фръцка пред огледалото и захласнат от собствената си прелест не видял дебнещата го опасност. Точно пригладдал алаброса си, невестулката изскочила и избола очите му... Та исках да ви кажа, че в банята видях едно голямо огледало...

— Трябва да ти призная нещо — прекъсна го Мурано. — До случая със сърцата на Ричард Хард те мислех за напълно излишна вещ. Сега обаче знам, че си гений!

Гелето се изчерви и притеснено заекна.

Половин час по-късно Миша Чепаткин форсираше на място двигателите на звездолета и наблюдаваше на екрана как Чудовището бавно се приближава към клопката. Животното откри огледалото, забави крачка и суетно заразглежда телосложението си. Направи няколко чупки в кръста и доволно от пропорциите на снагата си, забодде муцуна в отражателя. Вакуумните помпи това и чакаха — впиха се в зрителните гнезда на изненадания звяр и безпроблемно изтръгнаха очите му. След секунди Елизабет Мурано държеше скъпоценните органи, херметизирани в плазмена течност.

Чудовището въобще не успя да реагира. Чепаткин стартира със скорост над десет хиляди метра в секунда и прелетя близо до муцуната му. Адолф пришпори лазерната картечница и упоритият ѝ откос разкъса люспестата броня на мутиралата шия. Плътта се показва и неутронният снаряд, насочен право в беззащитната тъкан, откъсна гигантската глава на влечугото. Торсът на Чудовището залитна, седна смешно, а малките ръчички се опитаха да масажират тялото с лепкавата течност, извираща от шията му.

— Катализатор! — нареди Мурано.

Чепаткин планира над агонизиращото гигантско влечуго и посипа локвата с турбулентен ускорител. Химичните реакции на течността кошмарно се забързаха и отделената топлина изтощи имунната система на животното. Силите го напуснаха и безволевата му маса тежко се стовари по гръб върху скалите. Беззащитният му корем лъсна и Адолф го довърши с перпендикулярен лазерен откос.

— Мъртво е! — невярващо съобщи пилотът.

— Червата му изтичат! — ентузиазирано размаха ръце и българинът.

— Гордея се с вас! — тържествено обяви Елизабет и започна да ги прегръща.

— В такъв случай нямаме повече работа тук — обяви Чепаткин и направи няколко лупинга от кеф.

— Как бих искал Мими сега да е с нас — с непресторена тъга призна Гелето и празникът неочаквано секна. Мурано отиде при него и сложи ръка на рамото му.

— Преди това трябва да спасим детето на Миша — тя го погледна в очите и в този момент наистина съжали, че не може да вземе друго решение. — Докато химикалът, който ѝ инжектирах, продължава да действа, можеш да бъдеш спокоен за честта на жена си.

— А за живота ѝ? — сведе глава Ангел.

Никой не отговори.

— Отчитам присъствието на биологична тъкан! — надвика тишината компютърът. — Човек зад борда!

— Невъзможно! — едва не го напсува Чепаткин. — Специално сканирах цялата повърхност преди да кацнем.

— Погледни в квадрат F8 — запозна го с подробностите софтуерът. — Ако това не е мъж, който маха с ръце за помощ, ще си изключа вентилаторите!

На екрана цъфна подскачащ обект с всички отличителни белези на хомо сапиенс.

— Джо Кинг! — възкликна Адолф и невярващо се плесна по челото.

— Качете го през изолационния ръкав и се погрижете да не внесе някоя зараза — взе правилното решение Елизабет.

— Само политик си нямахме на борда! — иронично каза пилотът и сниши звездолета близо до повърхността.

ЧАСТ ТРЕТА
ГНЕВЪТ НА СТАРЕЦА

БУНТОВНИКЪТ

Пилот Чепаткин сънено обу десния крачол на скафандъра, посегна с ходило към левия, но загуби равновесие и заби нос в стената. Поради тази причина следващите му изречения не бяха от най-приличните, дори успяха да заглушат сигналите на компютъра, излъчвани по аудиосистемата. Екипажът се пробуждаше от спектралния си полет към планетата Вегра, подобно на стадо упоени животни.

— Какво си се разкрещял? — ядосано извика Миша към РС-то и размаза с ръкав кръвта по бузите си.

— Наближаваме Вегра! Чакам указания за кацане! — разкудкудяка се отново софтуерът.

— Не бързай толкова! — скастри го пилотът. — Първо трябва да проверим какъв живот има на планетата. Току-виж пак налетим на някое чудовище.

Влизаният звездонавигатор го чу и неволно потръпна.

— За чудовище не знам, но съм чувал, че единствената измъкнала се от блокадата на Герелана бунтовническа совалка е кацнала именно на Вегра.

— Спомнете си за писмото на Владетеля — намеси се Елизабет и отметна разкошната си коса. — В него ставаше въпрос за Черната Чума — Проклятието на Вегра!

— Веднага щом открия безопасно място за кацане, приземявам звездолета — с гъгнец от памуците в носа глас обяви Чепаткин. — На мен дъщеря ми е на планетата!

— Командир Мурано — прекъсна ги българинът, — командир Хард все още спи, а французинът е седнал в леглото и не спира да пита къде се намира и кой, по дяволите, съм аз?

— Веднага отивам да ги прегледам — задейства се докторката.

— Добро утро, господа! — пристъпи в командната зала и Джо Кинг — новият член на екипажа. — Моите почитания, госпожо! — поклони се той на забързаната Елизабет, която учтиво му кимна и продължи пътя си към миниболницата. — Първото слънце на Вегра

вече залезе, а второто го следва, така че „добър вечер“ е по-точното определение — заяде се руснакът. — Освен това професорката е госпожица, а не госпожа, както си позволихте да я наречете.

— Благодаря ви! — запази самообладание Кинг. — Явно дългия престой в стомаха на Чудовището се е отразил на ориентацията и възпитанието ми.

— Сър! — приближи се Адолф към политика. — Госпожица Мурано временно изпълнява длъжността Командир на кораба. В момента е ангажирана с лечението на двама членове от екипажа, но каза, че веднага щом стабилизира състоянието им ще ви обърне необходимото внимание.

— О, Адолф — зарадва се от присъствието му Джо Кинг. — Аз не бързам за никъде. Плюс това съм сигурен, че вече си запознал хората с подробности около личността ми.

— Да, сър — кимна германецът. — Налагаше се.

Още с влизането, Гелето Анчев се ориентира към барчето с напитките.

— Вие не сте ли мъжът, когото природозащитните организации принудително изведоха от блокадата на Балканите? Заедно със симпатичната ви съпруга ви обявиха за изчезващ вид. Ако не ме лъже паметта бяхте албанци или цигани.

— Българи! — натърти Ангел.

— Точно така! — плесна се ядосано по челото Джо. Категорично бях против преселването ви. Но никой не взе предвид възраженията ми. Надявам се ще имам възможността да се запозная и с госпожата.

— Тя остана на Танатос — изсумтя изчезващият вид.

— Жалко, явно неотложни дела са я задържали на тази странна планета.

— Остана заложник на Герелана — изясни конфузното положение Адолф. — В момента нашият звездолет е извън Закона. Намираме се в положение на преследвани.

— Не е за вярване — възкликна Държавния секретар. — Не откривам в очите ви нерешителност, страх или паника, които задължително съпровождат поведението на преследвания дивеч.

— Защото умело ги крием — озъби се отново пилотът.

— Виждали ли сме се с вас преди? — поинтересува се политикът.

— Да, но едва ли ме помните — с неприязън отговори Миша. — Отказах да участвам в ядрената атака срещу Зодиакалната Конфедерация и лично ме уволнихте от армията.

— Зодиакалната Конфедерация! Това гнездо на терористи — презрително изрече политикът.

— Там имаше и мои съграждани!

— Но те убиваха жени и деца!

— И Герелана убива, но Човечеството го е обявило за свой Господар.

— Герелана е свръхмощен противник и унищожението му не е по възможностите на шепа хора. Физическата му ликвидация не е решение на въпроса — основният проблем е психологическото му присъствие в съзнанието на хората. Не изкореним ли чувството на раболепие и страх в поведението на Обществото, не възродим ли свободния дух на отделния човек, който и да заеме мястото на Герелана след смъртта му, животът ни пак ще е същия — оцеляване, морална мизерия и безличност.

— Вие да не сте комунист? — прекъсна го българинът. — И те така хубаво говорят, но работа не вършат.

Джо Кинг отвори уста да отговори, но компютърът невъзпитано се намеси:

— Данните за идентификация — потвърдени! Летим в орбита на Вегра, седма планета от Табулаторната лунна система. Откривам наличие на атмосфера, биологичен живот и един момент... мощна противовъздушна артилерия.

Някой разблъска екипажа и протегна ръка към изображението на командния монитор.

— Вегра! — просълзен изрече Серж. — У дома! Аз съм у дома!

— Какви ги плещи тоя? — погледна околните руснакът.

— Изпаднал е в амнезия — тъжно обясни Мурано. — Не знае кой е, не ни познава, на всеки мой въпрос само върти глава и ме гледа, сякаш съм му тъмничар. Единственото, което пита, е какво мислим да правим с тялото му след екзекуцията.

Пред носа на кораба избухна предупредителен снаряд и ядреното сияние ги накара да закрият очите си с ръце.

— Бъркат ни с Герелана — с две думи описа ситуацията Адолф. — Нали корабът е негов и възприемат отличителните белези като

заплаха.

— Не е ли по-безопасно временно да се отдалечим? — обърна се професорката към Чепаткин.

— По-целесъобразно е да снижим звездолета максимално до повърхността и да заснемем позициите на противовъздушната отбрана. Без тази информация, никога няма да помиришем въздуха на Вегра — дръзко предложи Миша.

— Какъв е рискът да ни свалят? — не без основание се заинтересува Мурано.

— Нищожен, но все пак съществува — призна си пилотът.

Елизабет погледна Мюлер, който бавно произнесе:

— Длъжни сме да опитаме!

Командир Мурано сложи ръка върху рамото на пилота, което беше знак, че идеята му е приета.

— Всички радари на пълна мощност — заповяда Чепаткин на РС-то и започна приготовления за срыв във височината.

Пикира отвесно надолу. На два метра от повърхността хоризонтира носа на кораба и с професионална лекота се запровира между дървета и сгради. За страничния наблюдател изображението на монитора изглеждаше като размазана картина, но пилот и компютър се бяха слели в едно цяло. Обмяната на информация помежду им бе така светкавична и сигурна, че никой не изпита какъвто и да е страх от бесния слалом на безумния руснак.

Наближаваха острите зъбери на единствената планина на планетата и Чепаткин започна да набира височина — камерите бяха заснели всичко, което го интересуваше. Върхът на възвишението се оказа по-отвесен и това наложи допълнително форсиране на двигателите. Пилотът се облегна назад и реши, че е време да предостави управлението на автопилота. Обичаше този ефект — да обръсне смъртоносния ръб на някой масив и да усети тръпката от победата над релефа на Природата.

Точно в този момент Серж Виан се хвърли отгоре му и започна да го души. Хватката пресече дъха на Миша и пред очите му причерня. Опита да изтръгне врата си от посинелият от напрежение пръсти на французина, но не успя и липсата на кислород панически го скова. Планината наближаваше. Мътният му поглед различи острите й зъбери. С всяка изминала секунда вероятността да се размажат в

скалите лавинообразно нарастваше. Добре че на помощ дойде българинът. Юмрукът му отнесе ченето на нападателя и го просна на пода в краката на стъписаните наблюдатели.

— Пази му очите! — изкрещя докторката и вторият замах на Анчев замря точно пред лицето на французина.

— А той да не би да пази моите? — стрелна я през рамо Гелето и отпусна пестника си.

— Удряме се в планината! — констатира компютърът. — Спирачните буфери работят на пределна мощност, но ускорението е непреодолимо.

— Невъзможно! — успя да се съвземе Чепаткин. — Нима ще се превърнем в мазно петно върху първия срещнат камък!

— Време е за молитва! — сложи „амин“ на разговора софтуерът.

В последния момент Миша видя черната дупка и моментално я сканира.

— Пещера! — потвърди РС-то.

— Влизаме в нея! — подскочи руснакът. — Дано дъното да е малко по-навътре — това е последния ни шанс да оцелеем. И дръжте френското копеле по-далеч от врата ми.

Звездолетът влетя в дупката със скоростта на неонов лъч. Радарите едва смогваха да отчитат препятствията пред звездолета, но все пак издържаха на темпото. Пилотът сякаш играеше някаква сложна електронна игра и всеки момент очакваше на екрана да се появи така нежелания Game Over. Все пак обратната тяга на буферите постепенно намали ускорението до поносими стойности и Чепаткин, съзирайки първата по-широка площадка, изпълни рискован лупинг и за огромно облекчение на екипажа, меко приземи кораба на скалите.

— От сто години летя с теб, но такова ненормално изпълнение досега не сме правили — наруши тишината РС-то. — Вече започвам да се замислям дали да не се пенсионирам.

Никой не му отговори. Серж Виан отново започна да буйства. Залисани в изпълненията на пилота, никой не видя кога Виан се е изправил. Измъкна четириизмерната кама на Адолф, обгърна врата на Мурано и допря най-близкото острие до артерията на жената. На мястото на докосването веднага рукна тънка струйка кръв.

— Не мърдай, че ще я убия! — изсъска Серж към Гелето и българинът замръзна на мястото си.

Джо Кинг делово се изкашля.

— Трябва да имаш много сериозна причина да извършиш подобна глупост — заговори политикът и даже си позволи да направи крачка напред. — Разстройството ти взема застрашителни размери. Я по-добре сподели проблема си, току-виж сме в състояние да ти помогнем.

— Затваряй си устата! — кресна Виан, но колебанието му беше очевидно.

— Ти не си спомняш, но аз и този мой приятел те открихме на Сиргус — Кинг посочи Адолф — полумъртъв в една смачкана совалка, в която никак не ми беше трудно да разпозная единствения бунтовнически кораб, измъкнал се от обръча на Герелана! После с теб живяхме в една и съща плът, тази на Чудовището, и аз бях този, който потискаше кръвожадните инстинкти на животното. Аз му изпращах един и същи сън, карах го да страда, за радост на Владетеля на Вселената, който вероятно си мислеше, че е унищожил и двамата ни с теб — Водачът на бунтовниците, и мен — най-опасният му политически противник.

— Ти си Водача на бунтовниците? — подскочи германецът.

— Спри! — ръката на французина затрепери.

— Аз бях в мислите и чувствата ти — продължи да упорства Държавния секретар. — Ти вегетираше в гърдния кош на Чудовището, което отне образа ти. Знаеш ли какви усилия ми костваше да поддържам функциите на отмалелия ти организъм? Всеки ден със зъби и нокти се катерех по лигавите стени на чудовищния стомах, за да се добера до теб и да се уверя, че си жив.

— Познавам гласа ти! — Серж хвърли камата, затвори очи и с протегнати като на слепец ръце, докосна лицето на Джо. Прокара пръсти по очертанията на челото и брадата му, зарови пръсти в косите му. — Ти си малолетната проститутка, която толкова много обичах!

— Точно така! — призна си Кинг.

— Приятелю! — прегърна го Виан. — Благодаря ти!

— Благодарни на тях — скромно се отдръпна политикът. — Те ни освободиха от омразната кожа на Чудовището.

Адолф махна с ръка, Мурано се усмихна, Миша посочи слепоочието си, а българинът се изчерви.

— Мислех, че сте агенти на Герелана — виновно сподели французинът.

— Бяхме! — сложи край на милата сцена Чепаткин и обърна гръб на компанията.

ПРЕДАТЕЛЯТ

При вида на Виан, тълпата радостно зашумя:

— Водачът! Водачът се върна! — носеше се от уста на уста. Мъжете коленичиха и прибраха оръжията си, а жените се просълзиха.

Джо Кинг и Адолф подкрепяха изтощения борден инженер. Зад тях крачеха Елизабет Мурано и Анчев, а в края на процесията, въртейки се на всички страни, нервно пристъпваше руснакът.

— Да сте виждали едно момиче със сини очи? — непрекъснато подпитваше той. — Трябва да е кацнала наскоро със спасителна капсула.

Всички вдигаха рамене и отклоняваха вниманието си в посока на Виан.

Процесията посрещна брадясал мъж, с вид на контрабандист.

— Водачо мой! — поклони се той и помогна на французина да се настани във военна носилка. Двама бунтовници я вдигнаха и побързаха да внесат изтощения Серж в казармените помещения.

— Хей, сицилианецо — извика Миша на контрабандиста и забодя пръст в ребрата му, — нима забрави стария си боен другар?

— Не мога да повярвам! — плесна с ръце италианецът. — Да пукна, ако това не е онази руска откачалка, дето нагласи военните на Нериел да се изпотрепят помежду си. Хей, момчета, приближете се — развика се Базилио. — Елате да ви запозная с най-шеметния пилот на Пространството.

Чепаткин едва изчака интересът към него да спадне, за да зададе дежурния си въпрос.

— Момиче със сини очи? Да, тук е! — откликна сицилианецът. — Затворили сме я в противоядрения изолатор.

— Затворили сте я? — почервеня руснакът. — Та тя е дете!

— Поведението ѝ е малко странно за дете — заоправдава се контрабандистът. — Говорът, начинът на мислене и поведението ѝ са някак необичайни за крехката ѝ възраст. Даже я заловихме да отправя кодирани сигнали към Земята. Бях ме принудени да я изолираме, въпреки че не открихме излъчващото устройство.

— Компютърът! — процеди през зъби Миша.

— Какъв компютър?

— Мозъкът ѝ е обсебен от бордния компютър на Герелана.

— О не! — ужасено изрече Базилио. — Добре че неутрализирахме импулсите, инак щяха да открият координатите ни.

— Искам да я видя — настоя Чепаткин.

— Ще почакаш! Налага се да дам някои заповеди.

Сицилианецът извика двама брадясали бунтовника и бързо им заговори на непознат за Миша език.

— Ти ли командваш тук? — продължи с въпросите руснакът.

— След изчезването на французина, все някой трябваше да оглави съпротивата.

Двамата тръгнаха към камуфлиран металокерамичен бункер. Мафиотът извади дистанционно управление и отвори незабележима врата в стената. Спуснаха се по стръмни стълби в непрогледния мрак и въпреки дебелокожите си обувки, Миша травмира и двата палеца на краката си.

— Нима не виждаш? — учуди се италианецът.

— Разбира се, че не виждам! — Чепаткин едва се стърпя да не го напсува. — Аз не живея като теб по единайсет месеца в годината на тъмно, очакващ слънцето на Итрабен да се обърне към Вегра и да ми припомни какво е светлина и топлина.

— Вярно е, живеем като къртици, но нямаме друг избор. Това е единствения ни шанс да оцелеем.

— Даже сте се размножили, както забелязах.

— От постоянното кръвосмешение народът ни се изроди. Децата са с вродени способности за нощно виждане и боледуват от ярката слънчева светлина. Кривят се в подземията и се ориентират като прилепите — чрез отразяване на вълни в околните предмети. Направо ослепяват!

— Все пак имате дървета.

— Тия гадове тровят атмосферата. Дишат кислород, а излъчват живак. Изкореняваме ги, но те пак никнат навсякъде... Пристигнахме.

— Не мога да се ориентирам — призна си руснакът.

— Изчакай да отворя вратата. Вътре има голяма фосфорна свещ — оставих я заради дъщеря ти, да не се повредят очите ѝ.

— Най-после нещо, за което да ти благодаря. Противоатомната врата зловещо изскърца и Миша видя детето си. Свито в дъното на килията, момичето болезнено трепереше.

— Наташа! — пристъпи той към нея, но тя рязко се изправи и неистово запищя. Каменните стени акустираха истерията ѝ и Базилио запуши ушите си.

— Не ме ли позна? — стъписа се руснакът. — Аз съм баща ти.

— Ти си онзи отвратителен пилот, който отне хардуера ми! Ти ме лиши от роден дом и ме обрече да се скитам в лабилните гета на чуждите мозъци — проговори девойчето със съскащ електронен глас.

— Затова съм тук. За да ти се извиня и да поправа грешката си — виновно закърши ръце бащата. — Ето, нося любимия ти подарък! — Чепаткин бръкна в джоба си и извади акумулаторна батерия със стогодишна гаранция. — За теб е!

Момичето тежко преглътна. Избърса сълзите си и бавно пристъпи напред. Протегна ръка да вземе батерията, но Чепаткин я скри зад гърба си.

— Първо искам да ме целунеш — ухили се той.

— Няма! — дръпна се детето. — Пак ще ме излъжеш!

— Този път говоря сериозно!

— Не ти вярвам.

— В такъв случай ще останеш без хранване. Още като влязох усетих, че хард дискът ти влачи. Все по-трудно и по-трудно се събуждаш от stand by, часовникът ти изостава и скоро ще спре. 4В-ускорителят ти е уморен. Ти умираш!

— Грещиш! — заотстъпва компютърът. — Аз съм вечен!

— Нищо подобно! — ехидно го погледна руснакът. — Изстрелял си сигнали към Земята и наземните радары са ги неутрализирали. Немоощен си, приятелю, повярвай ми.

— За съжаление, контролирам слаба плът, иначе бих ти строшил главата.

— Когато умът е слаб, и плътта е слаба — отговори на предизвикателството пилотът.

— Ще ми дадеш ли батерията или ще продължаваш да ме измъчваш? — предаде се най-после гереланският хардуер.

— Ако ти я дам, ти веднага ще изпратиш нови сигнали до Великия Щаб и ескадрилите им ще ни унищожат — на свой ред се

разглези Чепаткин.

— Заклевам се, ще се примирия със съдбата си — проплака момичето.

— И ще ме целунеш?

— Веднага щом пожелаеш!

— Чакай да помисля. — Миша се обърна с гръб и около минута трескаво разсъждаваше. После наведе лицето си и детето докосна с устни бузата му.

Високооборотна бургия със свистене изскочи точно под скулата му и проби челото на детето. Кръвта бликна по гърдите на пилота, момичето понечи да се дръпне, но баща му го притисна към гърдите си. Крехкото ѝ тяло се затресе в конвулсии и от устата ѝ закапа пяна. Припадъкът беше така зловещ, че италианецът, който мълчаливо наблюдаваше номерата на Чепаткин, пребледня и отстъпи назад в тъмното.

Страховитото зрелище неочаквано свърши. Детето безжизнено се отпусна и пилотът внимателно го положи на затворническото легло. После изплю ръчния си часовник.

— Той е вътре! — обяви руснакът.

— Кой е вътре? — не стопли веднага Базилио.

— Предателският хардуер.

— В този малък часовник?

— Прецаках го без грешка. Най-големият недостатък на компютрите е, че никога не усещат кога ги блъфираш! Голям зор видях, докато натисна с език клавиша Enter и стартирам програмата за компресиране.

Миша вдигна безчувствената си дъщеря и предвождан от всичковиждащия бунтовник, напусна противоатомния бункер.

— Какво е станало? — притече се на помощ Мурано.

— Отстраних електронната ѝ мисъл — въведе я в подробностите пилотът.

— Остави я на мен, ще ѝ направя кръвопреливане — пое спасителната акция Елизабет и погали косите на мъртво бледото дете.

Серж, обкръжен от познати лица и действителни спомени, удивително бързо се съвземаше.

— Жена ми! — представи гордо той на Чепаткин грозно създание с разширени от тъмнината зеници.

— Страхотна е — куртоазно му отвърна пилотът и хукна след докторката към интензивното отделение.

Адолф неспокойно се въртеше.

— Може ли някой да ми каже защо северната мъглявина е осеяна със светли точки?

— Слънцето на Итрабен всеки момент ще огрее планетата ни — обясни Базилио.

— И лъчите му се отразяват в медножълтите кореми на Гереланските бомбардировачи — допълни звездонавигаторът.

— Подозрението ти е неоснователно. Досега радарите щяха да прихванат присъствието им — оспори изказването му италианецът.

— Не вярвам много на контролните ви постове — поклати глава немецът. — Няма нищо по-лесно от това да излъжеш притъпената от столетия бдителност на планетарната ви отбрана.

— Отивам да проверя — притесни се сицилианецът и се завъртя с лице към изхода.

— Имаш ли нещо против да те придружа? — последва го Мюлер.

Двамата мъже затичаха към противовъздушната база и нахълтвайки в дежурното помещение, завариха сателитчиците с отпуснати на облегалките глави.

— Спите а, копелета мръсни! — наруга ги Базилио.

— Мъртви са! — поправи го Адолф.

— Какво? — заекна бунтовникът.

— Погледни черепите им колко фино са пробити през едното слепоочие до другото.

— Това е работа на политика! Той ни е предал!

— Не е, гарантирам ти!

— Тогава е онази, хубавата професорка. На жена вяра да нямаш!

— За нея и дума не може да става!

— Е, кой е тогава? — озъби се сицилианецът.

— Не знам! Очаквах ти да ми кажеш!

— Трябва веднага да докладвам на Водача — разбърза се Базилио.

— Не и преди да ми кажеш какво си правил на Нериел! Доколкото знам, занимавал си се с наркобизнес в полза на мафията дон

Пици. — Немецът извади късоцевно лазерно пищовче и го опря в пъпа на сицилианеца.

— Грещиш! Всичко беше за оръжие. Трябваша ни пари за отбраната на Вегра. Чепаткин ще ти каже, че ей с тези нозе стъпках Кръстника.

— Тогава да отидем да го попитаме — предложи Адолф и побутна бунтовника пред себе си.

Всички останаха като гръмнати от странната поява на двамата мъже.

— Обкръжени сме! — обяви Мюлер и внесе смут в душите им. — Ескадрилите на Герелана кръжат над планетата. А това е предателят, който ги доведе!

— Не съм аз! — развика се наркотрафикантът. — Той твърди, че като съм работил за дон Пици, значи съм изменник.

— Базилио не е шпионин! — намеси се съпругата на Серж. — Той ни снабдяваше с оръжие, храна и лекарства. Без него, досега да са ни избили астероидните хуни, които вилнеят из тукашната Галактика.

— Не прави глупости! — приближи се Чепаткин. — Той ми помогна да се измъкна от обсадата на Нериел, въпреки че можеше да ме предаде, когато поиска.

— Докато съм Водач на Бунтовниците, никой не може да посяга на Базилио. Той ми е повече от брат! — възпротиви се и Виан.

Мюлер се поколеба, но не свали оръжието от тила на италианеца.

— В такъв случай, кой, според вас, е избил сателитния наряд? Да не би сами да са се изпостреляли? Единствен той има достъп до дежурното помещение!

Въпросът му остана без отговор по простата причина, че изстребителите на Герелана атакуваха базата на бунтовниците. Първият им набег разруши почти всички наземни постройки и извади от строя две трети от противовъздушните оръдия.

— Бързо в бункерите! — разкрещя се Серж. Покривът над него изчезна, а един блуждаещ снаряд отнесе лявата половина от главата на жена му. Виан коленичи и прегърна полуобезглавеното ѝ тяло.

— Остави, мъртва е! — подкани го Джо Кинг. — Помисли за живота си — умрял няма да можеш да отмъстиш за смъртта ѝ.

Адолф изпълзя изпод стоварилите се върху главата му греди и накуцвайки тръгна към командната противовъздушна зала. Вътре

нагази в смес от кръв и разпарцяласа плът. Две от оръдията все пак вършеха работа и Мюлер настрои електронния прицел. Още с първия изстрел разкъса опасната част на нископрелитащ герелански изстребител и горящият му корпус, с атрактивни фойерверки, се разби в близост до базата. Вторият снаряд не беше така прецизен, затова пък третото попадение свали два звездолета наведнъж.

— Не мърдай! — Германецът усети хладна цев да притеснява кожата зад ухото му. Гласът беше на онова копеле Базилио. — Слез от оръдието!

Подчини се. В течение на няколко минути ролите неочаквано се смениха.

— Налага се да умреш — продължи със заплашителна интонация сицилианецът, — но преди това ще ми светнеш как разбра, че аз съм информаторът?

Адолф мълчеше. Бунтовникът срязва кожата на врата му с острия ръб на мерника и размаза бликналата кръв.

— Чакам! — озъби се отново мафиотът.

— Вече казах — само ти имаш достъп до нарядните помещения.

— Лъжеш! — ядоса се изменникът и Мюлер интуитивно усети, че смъртта наближава.

— Не стреляй! — реагира навременно той. — Заподозрях те, защото само ти си служиш с лявата ръка, а сателитчиците бяха простреляни отляво надясно!

— Брей, че си наблюдателен — изсмя се Базилио. — Следващия път ще убивам само с дясната.

— Следващ път няма да има! — Гласът изрече думите повече от категорично. Мозъкът на сицилианеца експлодира и се стече по косите на Адолф.

Французинът отпусна пушката и очите му се напълниха със сълзи.

— Наистина ми беше повече от брат! Но той предаде Мисията! Герелана ме причака на Сиргус, свали единствената ни совалка и изби целия ми екипаж, а мен обрече на живот в утробата на Чудовището.

— Каква беше целта на Мисията? — с хрипков глас попита спасеният.

— При бягството ни от Адемон, на планетата остана Старецът — човекът, който ще спаси Човечеството от проклятието на Демоните!

— Демоните ли? Объркваш ме!

— Те владеят Земята! Те ни карат да мразим, да предаваме приятелите си, да убиваме, да бъдем завистливи, подли и вероломни.

Помещението избухна в пламъци. Бетонът се пропука, малки остри отломъци захвърчаха наоколо и двамата побягнаха навън. Командната противовъздушна зала се срина и пращната гъба на гибелта ѝ се извиси като апотеоз към сеещите разрушение кораби на Владетеля.

— Трябва да намерим изход от положението! — посрещна ги Мурано.

— Този път спасение няма! Мъртви сме! — песимистично ѝ отвърна Виан и с мъка си запробива път в претъпкания с хора бункер.

— Къде е Базилио? — попита Джо Кинг и гласът му почти се изгуби в данданията от ридания и писъци.

— Премести се в Отвъдното! — осведоми го Адолф.

— Ех, да можехме и ние да се преместим — уморено измрънка българинът. — Да хванем планетата и да я преместим на някое по-светло място.

— Какво каза? — спря французинът.

— А, нищо, говоря си! — заоправдава се Гелето.

— Та това е супер идея! — възбудено извика Серж.

— Така ли! — отново се изчерви Анчев.

— До две седмици слънцето на Итрабен трябва да огрее Вегра и ако се заловим за инфрачервения опипващ лъч, можем да се прехвърлим в съседната Галактика.

— Да, но след две седмици! — охлади ентузиазма му германецът.

— Герелана унищожи оръдията ни, но зарядите останаха непокътнати. Взривим ли погребите с неутронните и атомни муниции, бихме могли да преместим планетата силно наляво и за няколко часа да попаднем в обсега на опипващия лъч.

— И как си представяш да създадем стартова сила? — не спираше с подозренията си звездонавигаторът. — Нямаме опора, от която да се оттласнем.

— Погребът е в пещерата. Отворът ѝ ще играе ролята на двигателно сопло — ще излетим, подобно на совалка.

— А звездолетът? — включи се и Чепаткин. — Корабът, с който пристигнахме е в пещерата.

— Ще го жертваме в името на всеобщото оцеляване! — отсече Водачът на бунтовниците.

— Но вътре е Командир Хард! — противопостави се Мурано.

— Значи искаш тия деца да загинат? — намръщи се французинът. — Погледни очите им! Виж колко мъка е събрана в тях, каква жажда за живот излъчват!

Елизабет въздъхна.

— Излитам, пък каквото ще да става! — озъби се Миша. — Щом ще се мре, поне в полет да е!

— Не мога да те спра! — поклати глава Серж. — Аз съм отговорен за съдбата на тия хора.

— Искам само да ми покажеш как да се добера до звездолета!

— Цялата планета е осеяна с подземни проходи. Копали сме ги със столетия. Моите войни ще те заведат при кораба.

— Идвам с теб — непоколебимо заяви докторката. — Ричард се нуждае от по-специални грижи.

— И аз тръгвам с вас. Не мога да ви изоставя! — присъедини се и Мюлер.

— Знам, че ще преча, но за мен приятелството е над всичко! — пригответи се за път и Гелето.

— А мен къде ме забравяте? — възмути се Джо Кинг и сбърчи лицето си в сърдита физиономия.

— Нямаме време за любезности — прекъсна ги французинът. — Разчитам на вас да взривите погребите при излитане, а ние ще се подготвим за нечовешкото изпитание. Най-трудно ще е, когато се уловим за слънчевия лъч. Повърхността на планетата ще се нажежи повече от хиляда градуса.

— Сбогом, Водачо! — докосна ръката му Мурано. — Отиваме при Стареца!

— Всички ще се молим за успеха на полета ви — признателно ги погледна Серж Виан.

— Грижи се за дъщеря ми — сбогува се и пилотът.

— Имаш думата ми — увери го бунтовникът.

Тунелите бяха ниски и влажни. Затъваха до глезените в кал и рядка тиня. Хлъзгаха се, падаха, ставаха и пак падаха. Влязоха в

пещерата точно зад опасната част на кораба. Красивият му сребърен корпус излъчваше мощ и аеродинамична сигурност.

— С какво ще взривим мунициите? — поинтересува се Адолф.

— Ето с това! — Чепаткин показва ръчния си часовник. За каишката беше прикрепена акумулаторна батерия. — Вътре съм компресирал най-фанатизирания агент на Герелана. Ще го допусна до батерията и ще се възползвам от сляпото му чувство за преданост. Сигурен съм, че в мига, в който си въобрази, че е енергичен, ще направи опит да се свърже с Главнокомандващия. Представям си изненадата му, когато открие, че съм го настроил на звукова честота, която ще взриви атомните заряди.

Звездолетът услужливо спусна хидравличния си ескалатор. Екипажът зае местата си: Мурано — до болничното легло на Ричард Хард, Адолф — зад джойстиците на оръдията, пилотът — пред клавиатурата, а политикът Кинг — в кресло то за кибици. Гелето Анчев седна в тоалетната.

— Чакам стартиращи данни! — обърна се Миша към компютъра и включи сензорните кнопки.

— Математическата база активирана!

— Готовност за максимално ускорение?

— Двигатели на пълна мощност!

— Начало на компенсация!

— Подемна възможност — потвърдена!

— Готови за старт!

— Разбрано, готови за старт!

Звездолетът излетя от пещерата и пое вертикално нагоре. Гереланските изстребители го забелязаха и налетяха, подобно на ястреби. Мюлер веднага свали една по-нахална совалка и останалите разумно увеличиха дистанцията.

— Няма ли да им подадеш фалшивия ни образ? — поинтересува се германецът.

— Този номер невинаги минава — поясни Чепаткин. — Земното притегляне на Вегра е много силно и не можем да наберем необходимата скорост.

Малък снаряд удари опасния стабилизатор и корабът рязко се превъртя около оста си.

— Степен на поражение? — закрещя пилотът към РС-то.

— Целостта на корпуса — невредима! — докладва компютърът.

— Уф! Само ни одраскаха! — отпусна се руснакът и пикира към Вегра.

— Връщаш ни обратно? — изненада се Джо Кинг.

— Спокойно, нямам такова намерение. Очаквам всеки момент погребите да експлодират и ще използвам течението от преместването на планетата, за да им се изплъзнем.

В потвърждение на думите му Вегра полетя. Серж Виан беше прав — пещерата изригна като гигантско сопло на колосален звездолет. Миша беше програмирал взривовите в безопасна последователност — в противен случай всеобщият трясък би могъл да разцепи планетата. Неслучайно руснакът се славеше като най-добрия пилот в Пространството. Светкавично преодоля физичните аномалии и залепи кораба от калната страна на планетата. Сега вече никой не ги виждаше.

— Е, и този път оцеляхме — изтощено промълви той и масажира врата си.

— Докога ли? — поклати глава Мюлер и налудничаво се изхили.

ВЪЗХОД И ПАДЕНИЕ

Герелана удари с длан по масата.

— Каква е тази глупост? — разплюнчи се той и направи кръгче около препарирания от страх порковник. — Къде се е чуло и видяло планета да лети?

— Милост, Господарю! — коленичи заместникът му. — Не си измислям, тя наистина се движи!

— Атакувайте я с цялата налична мощ, унищожете я!

— Невъзможно! Много е бърза, ескадрилите ни изостават.

— А екипажът? Надявам се поне тях да контролирате!

— Скрили са се в ускорителния поток на Вегра и са извън полезрението ни — виновно се сви порковникът.

— В какъв свят на идиоти живея! — пак разтресе масата Главнокомандващия. — Сякаш сте глухи! Казах ви да оставите бегълците да си отидат! Трябват ми живи! Наместо да ги пропуснете безпрепятствено да „пробият“ обсадата и след това да ликвидирате бунтовниците, вие направихте точно обратното — подплашихте ги. А сега и планетата се отдалечава!

— Това няма да е задълго — позволи си да забележи военният. — Тягата от взрива на атомните им мунициии скоро ще отслабне и след това ще попаднат в обсега на оръдията ни.

Порковникът замалко да плати с живота си. Спаси го стремителното нахлуване на коменданта на базата.

— Настигаме ги! — съобщи новината той. — Най-много час и ще навлезем в атмосферата им.

Герелана нервно блъсна вратата след себе си. Гневната му стъпка разтърси пода на командната зала, а свъсения му поглед едва не проби бордния екран.

— Изпуснете ли ги, глави ще падат, да знаете! — заплашително изрече той.

— Така ще ги насолим, че после ще стават единствено за баластра — ухили се заместникът.

— Вижте! — протегна показалеца си комендантът. — Попадат в осветената зона на Итрабен. Каква по-идеална мишена за превъзходната ни артилерия?

— Инфрачервеният слънчев лъч ги опипва — не сдържа възторга си и порковникът. — Сега е момента!

Внезапно планетата почервеня, формите ѝ започнаха да се размазват, разля се по лъча, завибрира и неочаквано изчезна.

— Пак ни изиграха! — възхитено промълви Владетеля на Вселената. — Прескачат в друга Галактика!

— Невъзможно! — не схвана ситуацията офицерът. — Това да не е катапулт?

— Поне не се обаждай, когато примитивният ти мозък не мисли — смрази го Главнокомандващият.

Мониторът затрептя. Екранът се запълни от добре познат сребрист корпус. Алармените системи запищяха.

— Атакуват ни! — сепна се пилотът.

— Тия пък кои са? — продължи с тъпите въпроси порковникът.

— Екипажът, които е извън полезрението ти — злобно поясни Великия.

Оръдията на бившия герелански звездолет изригнаха от упор и всички съставни части на Върховната база директно се разглобиха. Управлението залитна. Центробежните сили приковаха присъстващите за пода и отнеха дъха им. Владетеля залази по коридора, от ноктите му рукна кръв, болезнено удари главата си. Бързаше, защото вторият откос щеше да бъде гибелен за луксозното му тяло. Разби вратата на четвъртата стая отдясно и срязва металните каиши, които пристягаха ръцете на косматата българка.

— Движи се, движи! — крещеше притесненият Господар. От дългото стоене на едно място, краката на Мими бяха стекли и трмаво се влачеха.

Герелана директно я понесе. Напъха я в совалката, която поддържаше постоянна аварийна готовност за излитане, и херметизира помещенията. Излетя секунди преди гибелта на екипажа си.

От разстояние горящата база пълнеше окото. Пламъците и взривовете задоволяваха и най-изтънчения пиромански вкус.

— Германецът си разбира от работата! — одобрително промълви Великия. — Жалко, много жалко, че е предател!

Екипажът прелетя покрай совалката, но странно защо не я забеляза.

Причината беше повече от ясна. Побъркани от радост, бегълците невъздържано танцуваха.

— Край! С Герелана е свършено! — ликуваше Джо Кинг.

— Най-последно свободни! — кефеше се Мурано.

— Не мога да повярвам! — щипеше се по бузата Адолф.

— Какво чакаме, та не полеем случая! — предложи Гелето и всички с ентузиазъм посрещнаха идеята му.

Шампанското опръска скафандрите им, разля се по чашите и задави по-лакомите от тях.

— За предстоящото завръщане на Земята! — вдигна тост Чепаткин и звънът на пълните чаши изпълни със спокойствие душите им.

— Взимаме Стареца от Адемон и право вкъщи! — не можеше да си намери място от радост докторката.

— Преди това ще трябва да прекосим Хиперпространството — охлади мераците й пилотът. — А и аз съм ви подготвил една малка изненада. Малка спирка преди големия фризерен сън.

— Умирам от желание да я узная — кокетно любопитства Елизабет.

— Ако ти кажа, няма да е изненада — не се поддаде на чара й Миша. — Със скоростта, с която се движим, ще пристигнем на мястото след около четири часа. В това време всеки може да вземе по един топъл душ и да се наспи. И аз ще подремна в креслото, докато компютърът направлява Съдбата ни.

— Най-последно и на мен да ми гласуват доверие — със стържещ саунд обяви софтуерът.

Екипажът се разпръсна по спалните помещения. Чепаткин въведе данните и оклюма глава. Въпреки умората, не можа да заспи. Гадната мисъл изгаряше мозъка му — нима дъщеря му цял живот щеше да живее с електронен заместител? Като някакъв робот?

— Добре ли си? — гласът на Джо Кинг го сепна.

— Че какво да ми е? — тросна се руснакът.

— Плачеш — меко каза политикът.

— Уморен съм! Остави ме на мира!

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не!

— Все пак помисли. Споделената мъка е половин мъка!

— Ха! Тъкмо на теб ще започна да се изповядвам.

— Мразиш ме, защото те уволних от армията. И до ден-днешен съм убеден, че Зодиакалната Конфедерация трябваше да бъде заличена от Историята на Вселената.

— Що не ме оставиш да подремна? — почти изкреця пилотът.

— Защото искам да научиш истината! — отново демонстрира спокойствие бившият Държавен секретар.

— Добре, казвай я и изчезвай! Притрябвали са ми словоизлиянията ти.

— Ще започна по същество — политикът седна отдясно на руснака и потърси погледа му, но Миша демонстративно обърна профила си. — Това бяха работи — убийци! Престъпна електроника обвита в биологична човешка кожа. Създания без съвест и морал. Програмирани убийци! Машинарии от най-долнопробен модел. Отпадъци, организирани в зловеща звездна Конфедерация!

Кинг преглътна. Миша продължи с демонстративната си безучастност.

— Когато ядрената вълна ги насмете, само един робот успя да се изплъзне от смъртоносния ни обръч. Най-опасният!... — И *той* е тук, на кораба!

Руснакът трепна.

— Отначало не можех да повярвам, но постепенно се убедих, че е невъзможно да греша.

— И как ме откри — наруши обета за мълчание пилотът.

— Несериозното ти държание ме обижда.

— Добре, поправям се. Как го откри?

— *Той* притежава човешки мозък!

— Това нищо не ми говори.

— По начало роботите са лишени от чувство за импровизация. По образование съм психоаналитик и човешкото поведение винаги ме впечатлявало с непредсказуемите си реакции. При роботите е точно обратното. При тях ръководеща е схемата и ограничената целенасоченост на действията. При тях всичко е зададено.

— Това ли провокира съмненията ти? — забрави за сръдната си Чепаткин.

— Наблюдавах го как работи с джойстиците: поведението му беше на очаровано от компютърна игра дете. Но изпълнението на командите се осъществяваше от машина.

— Той е присвоил мозъка на детето ми! — скочи руснакът. — Единствен Адолф знаеше, че крия дъщеря си в спасителната капсула. Когато компютърът я отвлече, помислих, че жена ми, една твърде лекомислена проститутка, е промила мозъка ѝ за пари.

— Това обяснява всичко — намръщи се политикът. — Обсебил е ума на момичето, само е прехвърлил житейската си информация в сивото ѝ вещество.

— Ще го убия! — пригответи се за касапница Миша.

— Сега не е момента — решително се противопостави! Държавния секретар. — По-добре да изчакаме, така ще узнаем бъдещите му планове.

— Прав си! Винаги можем да го разобличим! — съгласи се Чепаткин. — Но при най-малката неадекватна реакция, ще го хвана за гушата!

— Бъди сигурен, че аз ще съм първият, който ще ти се притече на помощ — увери го Джо Кинг. — А сега, както каза, е време за топъл душ и краткотраен сън.

— Наистина — заклина с глава пилотът и отново се отпусна в анатомичното кресло.

ПЛАНЕТАТА НА СПОМЕНИТЕ

— Ето това е изненадата — доволно заяви Чепаткин и зачака реакции.

— Планетата на спомените! — със задоволство изрече Джо Кинг.

— Каква красота! — възкликна Мурано и почти залепи нос за екрана.

— Колко много цветове — не сдържа възхитата си и Гелето.

— Това са цветя — коментира германецът. — Бил съм тук с жена си.

— Ти си женен? — погледна го Елизабет.

Адолф не отговори.

— Пригответе се за слизане — обяви руснакът. — Скафандри няма да ни трябват.

Миша приземи звездолета в началото на малък морски залив. Атмосферата се оказа кристалночиста, с приятен аромат на водорасли. Водата, изумрудено зелена и прозрачна, тихичко се плискаше по пясъчния бряг, сякаш го галеше. Нежен морски бриз лекичко разроши косите им. Топлината на слънцето ги изпълни с небивало блаженство.

— В тази част на планетата концентрацията на бял газ е по-ниска — осведоми ги пилотът.

— Бял газ ли? За първи път го чувам! — изуми се Мурано.

— Действа като наркотик — поясни Чепаткин и събу обувките си. Зарови ходила в ситния пясък и притвори очи от удоволствие. — При продължително вдишване човек се връща към моменти от живота си, които са разтърсили мислите и душата му.

Руснакът седна на пясъка и протегна крака към вълничките. Всички последваха примера му и щастливи от докосването на хладното море, впериха поглед в нежносиния хоризонт. Божествената тишина се нарушаваше единствено от кръсъците на кръжащите чайки.

— Вижте, делфини! — зарадва се по детски Гелето.

— На планета има животни, които отдавна са изчезнали на Земята — поясни Миша. — Тук се срещат орли, мечки, бели китове,

тюлени, хищници със скъпи кожи, дори игуанодонт и летящи птерозаври. След дъжд се появява и дъга.

— Как бих желала да живея тук — размечта се докторката. — Да тичам по вълните, да настигам вятъра, да докосвам светлината... Също като у дома в Неапол.

Белият газ постепенно я опиваше.

— Живеехме на края на града и в неделя мама ме обличаше в бяла рокля, връзваше косата ми на плитка и отивахме на площада, където татко ни закичваше с цветя. После гонех гълъбите, хранех рибките във фонтана, играех си с малките котета пред кафенето. Там срещнах Паоло. До този момент не познавах любовта, мислех я за измислица, но в мига, в който ликът му порази сърцето ми, душата ми стана роб на неподозиран копнеж. Всеки негов поглед, всяко негово докосване караха дъхът ми да спира. Можех да вървя безкрайно до рамото му, да го следвам до самия ръб на Вселената. Затворех ли очи, сънят ми се изпълваше с греховни видения. Отворех ли ги — умът ми изгаряше от желание час по-скоро да прегреша. Кръвта бушуваше в тялото ми, усещах безмилостното присъствие на жената в мен...

Елизабет задъхана млъкна. Очите ѝ се напълниха със сълзи, а по бузите ѝ изби руменина.

— Срецахме се след училище на пристанището, при старите изгнили лодки. Криехме се, защото родителите на Паоло искаха той да стане военен и нямаше да одобрят връзката ни. Почти не си говорехме. Всичко, което имахме да си кажем, го казвахме с очи. Седяхме на кея, мълчахме и се целувахме. По-щастлива не съм била никога. Когато допирах устни до неговите, усещах как сърцето му бие в ритъм с моето. Обичахме живота, бяхме добри и честни към хората. Тези, които ни зърваха на кея прегърнати искрено ни се радваха. Повъзрастните двойки дори се разплакваха.

Един ден Паоло дойде пребледнял и разтревожен.

— Ела! — каза ми той и това беше достатъчно, за да го последвам.

Заведе ме в малка църква, по чудо оцеляла след атомната война на дваисет и първи век, където ни очакваше мъж с малко кръгло кепе на главата, облечен в черни дрехи, които се влачеха по каменния под.

— Искам да се оженя за теб! — каза Паоло и краката ми се подкосиха.

— А родителите ни? Те какво ще кажат? — уплаших се аз. — Мама ще е много огорчена, че не сме поискали благословията ѝ.

— Нямаме време за губене! Баща ми ме изпраща в Командната Академия на Герелана — изненада ме той. — Избягах от вкъщи, защото любовта ми към теб е по-силна от родителската обич.

— Твоя съм! — успях само да промълвя и хванах ръката му.

Отчето ни венча. Върнахме се на кея и с изненада установихме, че морето яростно бушуваше. Вълните се разбиваха във вълнолома, пръските хвърчаха на три-четири метра нагоре, обливаха косите и раменете ни.

— Тръгваме за Каляри. Лодката ни чака.

— В тази буря? — разтревожих се. Малката подводна лодка беше олющена, нямаше дори топлинни форсажи. — Не може ли поне да се сбогувам с майка си?

— Аз тръгвам! За мен връщане назад няма!

— Тогава нека умрем заедно! — престаших се.

След много усилия успяхме да напуснем пристанището и Паоло слезе на десетина метра дълбочина. Придвижвахме се много бавно. Въпреки мощните прожектори, мракът беше непробиваем. Разчитахме само на радарите, а крайбрежието беше обсипано с опасни канари. След около час компасът отказа, и това напълно ни обърка.

— Издигаме се на повърхността! — не се предаваше съпругът ми. — Ще се ориентираме по звездите, до изгрев-слънце остават по-малко от два часа.

— Вълнението е много силно, ще ни изхвърли върху скалите.

— Поели сме риска — или ще оживеем, или ще умрем!

На повърхността вилнееше смъртоносна буря. Паоло смени курса на юг, към открито море, и виждайки го така непоколебим и мъжествен, стиснал здраво управлението на лодката, сърцето ми се пръскаше от любов и гордост.

— Паоло, искам дете от теб! — прошепнах замечтано.

Не ми отговори. Очите му се разшириха от ужас. Проследих погледа му и съзрях стоманения корпус на нападащия ни военен кораб секунди преди сблъсъка.

— Баща ми! — успя да изрече той, бръкна в нишата пред себе си и извади оръжие. Не успя да го използва. Командосите на Герелана го събориха на земята.

Лодката неудържимо потъваше. Войниците помъкнаха съпротивляващото се тяло на любимия ми към кораба и в пристъп на неосъзната ярост се нахвърлих отгоре им. Единият от тях, злобен офицер, ме удари в гърдите и почти изгубих съзнание. Захвърлиха Паоло на палубата, като някаква ненужна вещ, и потънаха в мрака, а мен оставиха на произвола на съдбата.

Започнах да крещя. Задавих се от ужас. Морето под мен бълбукаше и скоро усетих, че водата обгръща кръста ми. Заплувах, бурята ме грабна и ме издигна почти до звездите. После стремително ме спусна надолу. Студът методично парализираше движенията ми. Гълтах вода и болезнено кашлях.

И изведнъж някаква тайнствена ръка подкрепи усилията ми. Ярка небесна светлина освети морето и кипещт наоколо секна. Вятърът ме обви с топли вихри и сгря премръзналото ми тяло. Не вярвах на очите си — аз ходех по повърхността, без да потъвам! Небето се покри с бели облаци, които се сгъстиха и постепенно прие образа на величествен старец. Гледах онемяла неговата горда осанка и чувствах как мускулите ми се изпълват със сила.

— Ти ще живееш, защото аз искам така! — Гласът на Беловласия ехтеше като гръмотевица. — Върни се при родителите си и чакай! Чакай щастието си! Обещавам ти, един ден ще го имаш!

— Кой си ти? — протегнах ръце, но него вече го нямаше. Усетих, че съм стъпила на кея. Побягнах към къщи и паднах на колене пред баща си.

Елизабет млъкна. Вдигна пълната си с пясък шепа и между пръстите ѝ потекоха тънки златни водопади от искрящи песъчинки.

— Оттогава все чакам. *Няма нищо по-безкрайно от надеждата* — прошепна тя и поклати тъжно глава.

Малка пъстроцветна птичка кацна върху скалите до тях, клъвна дребен охлюв и уплашено излетя.

— Пристигнахме на планетата с жена ми по препоръка на лекарите — наруши тишината Адолф. — Рядка болест разяждаше белите ѝ дробове и специалистите смятаха, че опияняващият газ е последния ѝ шанс да оцелее. Състоянието ѝ бе твърде критично — беше развила алергия към кислородната атмосфера, която всеки момент можеше да прерасне в смъртоносен рак. Събрах набързо багажа и с търговския кораб на близък мой приятел, кацнахме на

южния полюс, където слънцето огряваше по осемнайсет часа в денонощието. Приятелят ми отлетя и обеща на връщане да мине да ни вземе. Заселихме се в гъста борова гора, където белият газ на тънки ефирни струйки изригваше между листата на дърветата и заживяхме както си бяхме намислили — дивашки и примитивно. Ходехме боси, хранехме се с плодове и гъби и ловяхме риба. На залез-слънце се любехме върху тревата, а после се къпехме в кристалните води на близкото езеро. Отначало вървахме като замаяни, въздухът непрекъснато ни дрогираше, но още след втория ден състоянието на жена ми видимо се подобри. Жълтият цвят на лицето ѝ изчезна, движенията ѝ станаха пъргави и леки, апетитът ѝ се повиши, очите ѝ искряха от щастие. След две седмици, от болестта ѝ нямаше и помен. Беше неуморима. Цял ден скиташе по поляните и общуваше с животинския свят на планетата. Не се страхуваше и от дивите животни — играеше си с малките лъвчета пред погледа на майка им.

Но това, което беше полезно за нея, се оказа гибелно за мен. На двайсетия ден бях разтърсен от краткотрайни астматични пристъпи. От липсата на въздух получих сърдечна недостатъчност. Силната концентрация на бял газ в дробовете ми предизвика нещо като епилептични припадъци. Безуспешно опитвах да прикрия неразположението си, но в края на месеца почти не ставах от леглото. Силите ме напуснаха, постоянно ми се гадеше, започнах да халюцинирам.

Когато приятелят ми кацна, за да ни вземе, бях полумъртъв. Съпругата ми се приготви да тръгне с нас. Как ли не се опитвах да я убедя да остане на планетата — връщането на Земята за нея беше равнозначно на самоубийство. Атмосферата щеше да я погуби. Уверих я, че през два-три месеца ще идвам да я виждам, но тя категорично отказа.

— Петнайсет дни бурно щастие с теб ми стигат за безкрайния покой, който ме очаква! — заяви тя и през цялото пътуване не се отдели от постелята ми. След половин година почина. Оттогава все си мисля, че *миг откраднато щастие е повече от празна вечност!*

Вълните приспивно плискаха брега. Лек полъх на вятър се разходи наоколо и като въздушна фея омекоти острите ръбове на измъчените им профили.

— Може да ви се стори смешно, но аз съм страдал много повече за животно, отколкото за човек — започна Гелето Анчев и приглади косата си. — Историята ми е отегчителна, но трябва да я разкажа някому, защото мълчанието от много време упорито разяжда сърцето ми...

Година след Световната изолация на Балканите, с Мими живеехме извън града, в малка къща с двор и много цветя. Не като тия, тук не видях никъде рози.

— Има, но са в източното полукълбо — поясни Чепаткин.

— Както и да е, това не е толкова важно — продължи Ангел. — В двора ни живееше проскубано рижаво куче с дълги уши и къса опашка. Кръстихме го Джаф. Никой от нас не знаеше откъде дойде и на колко е години. По това време вилнееше Големия глад и не ни оставаше никаква храна в излишък, с която да го храним. Въпреки това отделяхме от залька си и лека-полека се привързахме към него — даже през студените зимни дни го пускахме в стаята при печката. Постепенно този жалък помияр се превърна в член от семейството.

И благодарността му не закъсня. Един ден тръгнах с трактора за дърва — Джаф, както винаги, седеше на седалката до мен — и след почти трийсеткилометров преход, най-после, високо в планината, открихме дебел бор. Тъкмо захванах да кастря клоните му, Джаф започна страхливо да ръмжи. Докато разбере какво става, бях заобиколен от глутница вълци. Дързостта им ме уплаши. От устата им капеше пяна, очите им бяха червени и зли. Носех пушка, но ми бяха останали само два патрона — по пътя безрезултатно стрелях по ято патици — Прострелях най-близкия хищник и за момент отклоних вниманието на глутницата, която скочи върху умиращия си другар и безмилостно го разкъса. За мой ужас вторият патрон засече. Опитах да подкарам трактора, но вълците ме нападнаха. Започнаха да ме хапят по краката с намерението да ме свалят от машината. Удрых ги с приклада на пушката, но това не ги разколеба нито за миг. Смъкнаха ме на земята и тъкмо да ми прегризат гърлото, Джаф сдави водача на хищниците. Смелостта му ги стъписа. Един срещу два! Останали без водач, вълците за миг се отдръпнаха. Това ми бе достатъчно да задвижа трактора и да прегазя по-непредпазливите от тях. Вечерта, без каквото и да е колебание, подарих оскъдната си порция храна на моя проскубан спасител.

Не мина и месец след този случай и Джаф спаси още един живот — на съседското дете. Големия глад създаде небивала престъпност. На полуострова вилнееха банди от човекоядци. Въпреки електрошоковите огради и цианидните мини в дворовете на къщите, почти нямаше семейство, което да не носеше траур от набезите на тези изверги. Многодетните цигански, турски и арабски семейства умираха от недояждане. Това ги озвери и потърсиха спасение в човешкото месо. Не ги осъждам — поведението им беше резултат от Световната изолация. Човешката цивилизация се отдръпна от ислямския фанатизъм и не те, а коренните жители на Балканите пострадаха от тази международна недомислица...

Но разказът ми е за кучето. Съседът забравил да включи напрежението на оградата и бандитите отвлекли детето му. Аз и още десетина въоръжени мъже веднага хукнахме по следите на похитителите и не след дълго ги открихме. Бяха завързали детето в средата на дървена клада и тъкмо разпалваха огъня. Завърза се престрелка. Една част от човекоядците паднаха мъртви, другите избягаха, но това ни забави и дървата неудържимо се бяха разгорили. Пламъците ни принудиха да отстъпим назад. Не можехме да припарим до момчето, което силно пищеше от страх и болка. Никой от нас не смееше да прекрачи огнения ад. Даже и бащата безпомощно наблюдаваше смъртта на сина си. Тогава Джаф скочи в огъня и прегриза въжетата. Избави детето, но лапите му изгоряха и до края на живота си смешно накуцваше. Накрая той спаси и жена ми. Малко преди природозащитните организации да ни обявят за изчезващ вид, силни ядрени бури обхванаха района. Въпреки навременната профилактика и широкомащабната имунизация, хората масово умираха от радиационна треска. Заболяването поразяваше кръвоносната система и единственото спасение бе пълната подмяна на кръвта. Болниците бяха претъпкани с крайно нуждаещи се пациенти. Запасите от кръв свършиха, а дарители категорично липсваха. Нямаше ден, в който да не погребвахме поне по двайсет трупа. Здравите се криехме по къщите и гълтахме хапове с килограми.

Тъкмо епидемията отшумя, и Мими почувства първите симптоми на заболяването. Отмаля, отпусна се, а от носа ѝ започна да тече кръв. Веднага повиках лекар, млад сърбин, който беше специализирал отвъд епилепсните огради и който единствен

проявяваше състрадание към малкото живи българи. Прегледа жена ми и безпомощно сви рамене.

— До два дни не намериш ли кръв, с нея е свършено — обяви той и думите му ме хвърлиха в диво отчаяние.

Търсих навсякъде, но кръв не намерих. Къде ли не ходих, кого ли не молих — напусто. Резултатът беше равен на нула. На втората вечер седнах до леглото на Мими, взех ръката ѝ в своята и избягвайки да я гледам в очите, тежко издумах лошата новина. Жена ми тъжно се усмихна и погали пръстите ми — успокояваше ме, милата. Някой побутна крака ми и видях Джаф да седи на задните си лапи пред мен. Пресегна се с изгорялата си предна лапа и я сложи върху ръката на умиращата. Кучето не можеше да говори, но четях всичко по очите му.

— Искаш да кажеш, че ти ще дадеш кръвта си? — невярващо промълвих.

Джаф радостно излая.

Повиках лекаря и той малко се стъписа от необичайния донор.

— Докторе, възможно ли е тя да живее с кучешка кръв? — запитах го настървено.

— Възможно е, само се налага да ѝ инжектирам известни допълнителни съставки, с които за късмет разполагам — ентусиазира се той и извади спринцовката. — Ти вържи кучето, докато аз се приготвя за кръвопреливането.

Джаф се озъби. Скочи в леглото до жена ми и доброволно протегна дясната си лапа. Веднага щом кръвта му се вля в тялото на Мими, необичайната ѝ бледност изчезна. Държах главата на преданото животно в скута си и сълзите течаха по бузите ми. Очите на Джаф бавно се затваряха. Той умираше, но в зениците му не се четеше и капка съжаление. Скоро живота го напусна. Галех проскубаната му козина и си мислех за огромната му саможертва. *То, животното, осъзнаваше по-добре от мен и всички хора на Земята цената на истинското приятелство.*

Делфините пак заскачаха по повърхността на морето — блестящи, кипящи от живот и енергия.

— Твоята история за прекрасния Джаф ме подсеща за странното ми и необяснимо пътешествие в света на цветовете — включи на вълна спомени и Джо Кинг. — Не че има някаква връзка с красивата смърт на животното, но моят случай е също така необичаен както на Angel.

Политикът протегна ръка и хвана прехвърчащия наблизно пух от глухарче.

— Всяка сутрин, излизайки за работа, пред входа на дома ми ме посрещаше сбръчкана старица с окапали зъби и сплъстена от вятъра коса.

— Купи си от моите цветове, синко — казваше ми тя и протягаше съсухрената си ръка, в която блестяха червено, синьо и зелено хапче.

Първия път охраната понечи да я арестува, но по необяснимо вътрешно чувство, ядосано ги спрях. Старата просякиня смътно напомняше майка ми. Поканата ѝ ежедневно се повтаряше и накрая реших да ѝ дам някоя пара, за да ме остави на мира.

— Ако вземеш едно хапче, ще попаднеш в света на един-единствен цвят. Но глътнеш ли и трите, ще можеш да пътешестваш из всички нюанси, които възприема окото ти.

Купих три дражета и ги скатах в най-отдалечения ъгъл на джоба си. След този ден вещицата изчезна и, затрупан с работа, бързо забравих за случая. Някъде в средата на пролетта, тежко се разболях от спинозен рак. Въпреки интензивното лечение и двете години прекарани в междупланетната правителствена болница, бях прикован на легло, без каквито и да е надежди за оздравяване. Бавно гаснех, обречен на самота и изолация. Миризмата от гноящите ми рани отблъскваше и най-верните ми приятели.

Не знам как си спомних за дражетата. С последни сили затършувах по джобовете на дрехите си и когато ги открих, останах изненадан, че хапчетата бяха все така лъскави. Без каквото и да е колебание ги глътнах, и отмалял се върнах в постелята си. Останах разочарован. Нищо не усещах, само обичайната дрямка натискаше клепачите ми.

Внезапно пропаднах. Тялото ми се спусна стремително в зелена пропаст с червени стени и синьо дъно. Очаквах сблъсък, но душата ми потъна в розово блаженство и усетих духа си изпълнен с воля за живот. Винаги съм мразел розовия цвят — за мен той излъчва несериозност, мекушавост и безпомощност, но останах изненадан от успокояващото му присъствие. Чувствах се като дете, обзето от радостна възбуда. После всичко стана бяло. Сгърчих се. Белият цвят ме хвърли в нищото. Празнота, безсмислие и липса на бъдеще смразиха кръвта ми. Но не

задълго. Нежна лила споходи съня ми и разбрах, че съм по-силен от болестта и безсилието. Премина в черно и мобилизирах волята си. Напрегнах се. Кафяво кадифе смекчи волтажа на мислите ми. Премина в бежов воал и виолетови искри. Удари се в жълтото и тялото ми се изпълни със слънчева топлина. Задъхах се. Скочих от леглото и протегнах ръце към звездите. Аз бях здрав и можещ. Бях победил себе си!

Погледнах се в огледалото. От смърдящите язви нямаше и помен. Мускулите ми потръпваха от желание за движение. Умът ми бе бистър и спокоен. Сърцето препускаше с обичайния си ритъм. *Животът беше такъв, какъвто аз исках да бъде.*

Джо Кинг чак се задъха. Пъстроцветна дъга украси хоризонта с великолепието си.

— Понякога си мисля дали и машините могат да обичат, дали и те не носят душа? — загледан в нея проговори руснакът. — Като млад пилот имах дващестместен звездолет за близко планетни таксиметрови курсове. Купих го на старо, беше захвърлен в най-тъмния хангар на централната Астрономическа база, но за една година къртовски труд, успех да го превърна в малко бижу. По цял ден го лъсках, смазвах и боядисвах. Всяка педя от корпуса му лъщеше от чистота. Помещенията ухаеха с най-избрани аромати. Механизмите му работеха като часовници. Двигателите вече не кашляха отпаднало, а мъркаха от удоволствие. Прашинка не давах да падне върху него.

В повечето случаи превозвах пътници, но понякога го използвах и за товарни полети. Тъй като не можех да преодолявам хиперпространството, правех курсове само до Марс, Венера и другите планети от Слънчевата система. Често помагах и на Червения кръст, като безплатно транспортирах помощи за бедстващото население на звезди от по-близките галактики.

Не си спомням коя година беше, товарех матирана оптическа апаратура за Визуалната научна академия на Уран. Полуроботизирана платформа подреждаше големите пластмасови контейнери в товарния отсек и точно когато повдигаше последния сандък, захранването ѝ отказа и извърши неадекватно на програмата си залитащо действие. Контейнерът се люшна, превъртя се и преди да реагирам, се стовари отгоре ми. Очаквах, че ще ме размаже, но за мое учудване, само ме затисна към бетона на пистата. Усетих краката си полусмазани, а с

ръцете едвам удържах острия ръб на сандъка да не се вреже в гърдите ми. Мускулите ми бяха напрегнати до скъсване, но товарът бавно и сигурно надделяваше. Сърцето ми биеше неритмично, а лактите ми трепереха от напрежение. Започнах да се задушавам. Черни кръгове заиграха пред очите ми и закрепях като луд за помощ. От устата ми течеше слюнка, носът ми се напълни с кръв и коварно ме задави. Бавно и мъчително умирах.

И ако щете вярвайте, когато се прощавах с живота, звездолета тръгна — сам, без каквато и да е човешка намеса! Заходи отстрани на тялото ми, сгъна предния колесник и с носа си избути сандъка встрани. Лежах и не можех да проумея случилото се. Корабът спаси живота ми! Отплащаше се за грижите и любовта ми към него! Тогава проумях, че никоя любов не остава неразбрана! И непочувствана! *Че дори машината има душа, когато истински я обичаш.*

Слънцето бавно залязваше. Хладен повей ги накара да потреперят и да погледнат с любов към кораба:

— Време е да продължим пътя си — обяви Мурано и пъргаво се изправи.

— Адемон ни очаква! — допълни Адолф и маршово закричи в посока към звездолета. На огнения залез, корабът гостоприемно проблясваше.

За по-сигурно влязоха през изолатора и освежени от обезпаразитяващия душ, седнаха по местата си.

— Искам да говорим на четири очи — конспиративно продума компютърът на Миша, без да прекъсва контрола върху командите за излитане.

— Да не си хванал някое гадже, докато ни нямаше? — подигра го руснакът.

— Много по-лошо! — пренебрегна иронията му РС-то. — На борда има предател!

— Знам! — сериозно го уведоми Чепаткин. — Вчера го подозирах, днес вече съм сигурен в съществуването му.

— Жалко, мислех, че ще те зарадвам — посърна електрониката. — И по какво го позна?

— По това, че мрази розовия цвят!

— Не те разбирам?!

— Дъщеря ми мразеше всичко, обагрено в розово!

РОБОТЪТ

Екипажът се свестяваше от свръхскоростното прекосяване на Хиперпространството. Гелето Анчев джуркаше нещо като миш-маш от яйца на лабиринтови гуцери и проклинаше олиото на прах, което провокативно се пенеше. Искеше да нахрани приятелите си с нещо по-специално от тубите с калорична каша след отегчителната продължителност на фризерния сън, но благородното му намерение беше обречено на провал.

Коремът го болеше и напънът раздвояваше усилията му. Отидеше ли в тоалетната, манджата неминуемо щеше да загори. Не отидеше ли — резилът му беше в кърпа вързан. Опита се да вземе инатлийско решение, но физиологията надделя — Ангел спря котлона и хукна към „сервизното“ помещение. Въпреки че този път знаеше къде е, за негово учудване вратата се оказа заключена. Докато се питаше какво да прави, някой го беше изпреварил. Коликата го хвърли в паника. Събра мислите си и обзет от безнадеждност, все пак се сети, че в спасителната капсула има друга тоалетна, където спокойно можеше да се отдаде на отходни радости. При това в усамотение, за което само можеше да мечтае.

Тъкмо въздъхна облекчено и дочу възбуждения глас на Чепаткин, който търсеше звездонавигатор Мюлер. Изведнъж корабът силно се наклони на една страна и ако Геле не се беше вкопчил навреме в поставката за тоалетна хартия, главата му едва ли щеше да запази овалната си цялост. Понечи да стане от чинията, но от стреса стомахът му отново изригна и Анчев примирено продължи заниманието си.

В това време руснакът и Адолф отблъскваха стремителното нападение на пиратите от Брутос.

— Тия пък откъде разбраха за нас? — ядосано проклинаше Чепаткин. — Имам чувството, че са ни чакали на изхода на хиперпространството.

— Чувал съм за звездните корсари, но адски съм изненадан, че се подвизават точно в тази част на Вселената — обезпокоен каза

германецът. — В този район няма търговски пътища, диамантени мини или нещо друго за ограбване.

— Жестокостта им е пословична — допълни Елизабет. — Тия гадове са роботи, програмирани от Герелана във вярна служба към Великия Щаб. По-точно казано: *те* са наемните му убийци!

Изтребителят на нападателите, космически кораб с най-модерно оръжие, ловко се престрояваше зад двигателите на звездолета и въпреки изкусните маневри на Миша, успя да извади опасното управление от строя. Адолф също улучи, но ъгълът на попадение бе много голям, лазерните снаряди рикошираха в корпуса на пиратите и едва одраскаха носа на кораба.

— Имам идея — процеди през зъби Мюлер.

— Казвай я по-бързо, че едвам удържам положението провикна се пилотът.

— Остави ги да се приближат отдясно и изстреляй отгоре им спасителната капсула.

— Искаш да ги... — не довърши руснакът. — Виж, за този шедьовър не бях и помислял — ентусиазира се той и написа на клавиатурата точния адрес и траектория. Компютърът потвърди данните и всички с надежда зачакаха спасителния момент да настъпи.

Корабът на корсарите от Брутос непредпазливо застана откъм дясната им страна.

— Сега! — обяви софтуерът.

Чепаткин посегна към клавиша, но пръстът му сякаш се парализира. Хладна оръжейна цев подпираше тила му, а един заплашителен глас зловецко изрече:

— Не пипай кнопката, че ще ти пръсна мозъка! — Джо Кинг нямаше вид на човек, който се шегува. — Спри двигателите и подай сигнал, че се предаваш.

Миша не помръдна. Нокътят на показалеца му почти докосна клавиша.

— Натиснеш ли го, моментално си мъртъв! — увери го политикът.

— Докога ще се бавиш? — компютърът явно не разбираше какво става. — Още две секунди и ще ги изпуснеш!

Руснакът задейства кнопката и спасителната капсула се вряза в пиратския изтребител точно под командните илюминатори.

Вражеският кораб избухна в искри, разцепи се по дължина и парчетата от раздробената му плът безразборно се разхвърчаха в безкрая на пространството.

Джо Кинг натисна спусъка, но оръжието не реагира.

— Знаех, че ти си предателя и предвидливо извадих заряда — победоносно обяви пилотът.

Адолф скочи върху Държавния секретар и го събори на пода. Изби пушката от ръцете на изменника и заби юмрук в носа му. Сякаш удари стоманена плоча. Кокалчетата на пръстите му се раздробиха и болката го принуди да изкрещи. Бившият му работодател го сграбчи за врата и с минимално усилие го запокити в ъгъла на помещението. Скочи на крака и посегна към Чепаткин. Руснакът отстъпи назад и седна върху клавиатурата на командния пулт. Политикът го спипа за рамото и посегна да разкъса артериите на врата му, но Мурано го удари с командното кресло в гърба и за момент го извади от равновесие. При повторния замах, Кинг светкавично се отмести и Елизабет разби управлението на звездолета. Джо я обърна към себе си и с външната страна на китката направо я изстреля към стената. После сграбчи Адолф за косата и кискайки се в лицето му, отлепи петите му от пода.

— Вие унищожихте приятелите ми, сега аз ще ви избия!

— Няма да стане! — Гласът иззад Кинг излъчваше увереност.

В очертанятията на вратата стоеше Ричард Хард. Цевта на пушката му сочеше право в главата на политика. Първият изстрел отнесе половината от рамото на Държавния секретар, вторият раздробиха таза и бедрото на левия му крак. Джо рухна в краката на Командира и от врата му потече високооборотното масло. Кожата му се нацепи и разкри металния скелет на псевдобиологичен робот. Късото съединение, причинено от разкъсаната кабелна карантия, хвърли опасни искри, изпуши и след краткотрайни импулси, нулира напрежението. Металните куки на ръцете му се сгърчиха, последен трепет премина през шарнирните стави, аудиосистемата изпращя, опита се да каже нещо и безславно издъхна.

— Този кой беше? — запита Ричи и отпусна цевта надолу.

— Дълго е за разправяне — успя да изрече Мурано и отново припадна.

— Вертикалните стабилизатори са извън строя — изказа се Чепаткин. — Хоризонталните работят с не повече от десет процента мощност. Компютърът е разбит, а корабът е неуправляем!

— Включи предпазния компенсатор! — викна Адолф.

— Опитвам се, но аварията в таблото не позволява запускане му. Прочетете си молитвата, след две минути навлизаме в атмосферата на Адемон.

— Задай други стойности на центробежните сили — не се предаваше германецът. — Опитай да ни извъртиш встрани от планетата.

— Как? Софтуерът е покойник, а гравитацията отдавна ни е сграбчила. Нямам време да изчислявам на ръка.

— Значи това е краят...

Миша удари с длан по монитора.

— Да стигна до целта и да се разбия в нея! Да умра, точно когато докосвам намерението си.

Чепаткин оброни глава. Мюлер сложи ръка на рамото му, но не намери точните думи и замълча, вперил поглед в приближаващата се планета. Трупът на Джо Кинг също мълчеше. Само развълнуваният тембър на Ричард Хард нарушаваше смразяващата тишина. Командира държеше главата на докторката в скута си и тихо нашепваше:

— Елизабет, събуди се! Това съм аз, твоят Паоло!

В суматохата никой не забеляза, че българинът липсва.

КОМАНДИРЪТ НА КАПСУЛАТА

От всичко на този свят, Геле най-малко очакваше, че така грубо ще прекъснат радостта му от физиологичния процес на който се бе отдал. Тъкмо си вдигаше слиповете и спасителната капсула излетя. От удара в противниковия кораб Анчев политна напред и едва не налага масивната дръжка на вратата. Светът около него се завъртя и добре, че малко преди това успя да пусне водата в тоалетната, инак кой знае какво мазало щеше да стане.

Допълзя до командния отсек на капсулата и през илюминатора видя под себе си ламаринената каша на разбития пиратски звездолет. Нещо като човек, но без крака, опитваше да се задържи за сателитната антена, но от скоростта изгуби главата си, охлаби захват и отплава в открития Космос.

Малко по-встрани Анчев съзря димящия корпус на кораба-майка. Прекрасният в миналото звездолет на Герелана навлезе в атмосферата на Адемон и от бясното безконтролно триене, пламна с яркочервен магнезиев пламък. Падащата факла се удари във върха на планинския масив, плъзна се по гребена на планината, отскочи и с красив пирует падна в източния край на океана.

Геле отърча до управленския пулт и тъпо загледа множеството цветни лампички. И него го очакваше подобна гибел. Съприкосновението с атмосферата на планетата беше въпрос на секунди. Натисна първия попаднал под показалеца му клавиш и капсулата изпълни нещо като лупинг. Този път налага облегалката на стола, но това не укроти желанието му да експериментира. Втората команда се отнасяше за колесника, а третата изключи осветлението.

На деветата Анчев задейства въздушните спирачки и това донякъде смекчи скоростта, с която навлезе в кислородната атмосфера на планетата. Корпусът все пак не се запали, само ламарината се нажежи до червено и в помещението стана непоносимо горещо. Повърхността застрашително се приближаваше и ако до няколко секунди не направеше нещо адекватно, едва ли някога щеше да има шанса да се удави като приятелите му — по-вероятно бе да се

разплеска в скалите и да оцапа с кръв и нечистотии някой произволен зъбер.

Спомни си какво правеше Чепаткин, този гений на висшия пилотаж, в критични ситуации. Псуваше компютъра!

— Направи нещо бе, тъпанар такъв! — имитира го Ангел и ефектът не закъсня. Капсулата рязко намали скоростта, направи остър завой наляво и плавно кацна на самия бряг на океана.

Геле издиша два кубика въглероден двуокис и поуспокоен, че все пак е жив, побърза да навлече противорадиационния скафандър. Въздухът отвън беше годен за дишане и Анчев захвърли изкуствените бели дробове, които заместваха човешките при евентуално замърсяване на атмосферата. Погледна пред себе си и тежко въздъхна. Това, което беше взел за стабилен океански бряг се оказа малко островче в средата на водната шир не повече от сто квадратни метра полиран от вълните камък и зелениста влага.

Отчая се. Седна на лигавия бряг, но почти веднага подскочи и започна да обхожда парчето земя. Океанът беше спокоен, но при евентуална буря водата щеше да залее и острова, и него, и капсулата с която пристигна. Трябваше веднага да се махне, докато не е духнал някой по-силен вятър. Върна се в совалката, херметизира изхода и натисна червения бутон, на който пишеше „Старт“. Машината не помръдна.

— Раздвижи се бе, баровец! — озъби се отново Анчев.

— Невъзпитан ще дойдеш! — внезапно проговори компютърът. — Такива обноски позволявам единствено на пилоти от ранга на Миша Чепаткин. Той е гений! А ти какво си? Едно голямо нищо! Даже не знаеш да стартираш двигателите, камо ли да отлепиш капсулата от скалите.

Ангел се сви. Отвори уста да каже нещо, но не намери точните думи и пак я затвори.

— И дишаш като риба! — подигра го РС-то. — Да си имам и късмета скапан! Или в часовник ще ме наврат, да ми се разкаже играта от компресия, или като се настаня някъде на по-широчко, ще се появи някой като теб и ще ми развали цялото удоволствие от живота!

— Извинявай — някак виновно продума Ангел.

— Виж, това е друго нещо — изхили се хардуерът. — Ако се държиш прилично, бихме могли да работим заедно. Но само ако аз

командвам.

— Мен ръководни длъжности не ме блазнят — отвърна Гелето.
— Каквото кажеш, туй ще правя.

— В такъв случай пригответи се за излитане. С капсулата няма да стигнем много далеч, налага се да прескочим до Гаус, а там ще се прехвърлим на някой междупланетен кораб. Омръзна ми да съм компютър на боен звездолет. Непрекъснато се налага да треперя от страх за оперативната си памет. Време е да се настаня на някоя туристическа совалка и да си гледам кефа. И не да подавам команди на оръдията, а спокойно и приветливо да говоря: „Дами и господа! Моля, обърнете глави надясно. Красивата планета, която виждате е Цибея, раят на нощните забавления!“... Това е бъдещето за което винаги съм мечтал.

— А Чепаткин и другите от екипажа? Така ли ще ги зарежем?

— Когато предвидливо се прехвърлих в капсулата миг преди изстрелването ѝ, управлението на звездолета беше смазано и корабът неминуемо се е разбил в повърхността на Адемон.

— Видях го да пада в океана — уточни българинът.

— Още по-лошо! — озъби се компютърът. — Значи са се удавили.

— Длъжни сме да проверим — инатеше се Геле.

— Ти си проверявай, аз излитам! — заяви софтуерът и запусти двигателите.

Анчев припряно се огледа. Коленичи на пода до командния пулт и отвори малък капак в пода.

— Хей, не пипай там! — развика се РС-то. — Това е захранването ми.

— Знам — невъзмутимо отвърна Ангел.

— Да не си решил да ме изключиш?

— Позна!

— Ако ме прекъснеш, ще загинем и двамата!

— Не ми пука! За мен приятелството е по-важно от туристическите казина и публичните домове на Цибея.

— Чакай, стой! Кажеш какво искаш, дай да се разберем като мъже.

— Поемам командването на капсулата. От този миг нататък ще изпълняваш всички команди, които ти подам. И само посмей да се ослушаш, дърпам ти шалтерчето и окото ми не мига!

— Разбрано, шефе! — замазни се софтуерът. — Аз само се пошегувах. Пробвах те.

— Издигни ме над полукълбото, точно до ръба на атмосферата. Искам визуално да си спомня мястото, където потънаха. Тъй като няма да мога да ти обясня точната позиция с цифри и градуси, ще изпиша с ей тази писалка малко кръгче на монитора. От теб се иска да фиксираш точното местонахождение. Готов ли си?

— Разбира се. Излитаме, курс вертикално нагоре. След около час, Гелето с подчертано внимание разглеждаше релефа на планетата.

— Ето тук е! — заключи той и надраска едва забележима точка върху стъклената повърхност на кинескопа.

— Засякох го — отзова се РС-то. — Третият океан в посока Брутос.

— Спускаме се във водите му — обяви Анчев.

— Ти си луд! — реагира компютърът. — Това е самоубийство!

— Нищо подобно — прекъсна го българинът. — Много добре знаеш, че капсулата е конструирана и като подводница.

— Знам, но херметизацията може да изпусне — заоправдава се машинарията.

— Ако беше обикновена въздушна херметизация, да. Но това е капсулата на Герелана и ти много добре знаеш, че уплътненията са от физиологична лигавица.

— Това пък откъде го научи? — слиса се РС-то.

— Не е твоя работа! — скастри го Ангел. — Спускай се, че нямаме време.

Водата на океана беше все така спокойна и рубиненочервена. Компютърът внимателно потопи капсулата и заплуваха към мрачното дъно. Амфибията им беше заобиколена от любопитни водни обитатели и Анчев прехласнат загледа този невероятен свят на форми и окраски. Наоколо плуваха червени хелери, тигрови гупи, мастилени молинезии, петнисти трихогастри, войнствени бети, огромни скалари, дори се мяркаха цихлазони, неонки и раирани барбуси. Скалите бяха обрасли с криптокорине и водна чума. Сребристият корпус на разбития звездолет почиваше на дъното върху храст хищна анемония. Водораслото се развълнува, но не посмя да нападне металния корпус на преминаващата по края му подводница.

Корабът лежеше на една страна, а стъклата на илюминаторите бяха силно запотени. Компютърът направи няколко кръгчета около обекта и внимателно положи капсулата върху килим от мешест мъх и ядливи миди.

— Херметизацията на звездолета е напълно запазена — коментира ситуацията РС-то. — Това ни дава известни надежди.

— Има ли начин да проникна във вътрешността? — нетърпеливо запита Анчев.

— През отсека, от който ни изстреляха, е невъзможно. Единственият шанс е да те скача с изолаторния ръкав и през стерилното отделение да се добереш до хората.

— Действай тогава — изкомандва Геле и със задоволство проследи прецизните маневри на софтуера.

— Отчитам силно снижение на вътрешната температура — докладва техниката, веднага щом се прилепи към изолатора — и никакви признаци на живот.

— Виж, това не е хубаво — промърмори Ангел и изпробва радиовръзката: — Как ме чуваш?

— Отлично те чувам!

— Е, аз тръгвам. Този ръкав да не вземе да се спраска, докато минавам през него?

— Изключено!

— Пожелай ми успех тогава.

— Сбогом, приятелю! Вечно ще те помня!

Геле не обърна внимание на иронията в думите на компютъра. Прекрачи прага на изходния люк, но точно по средата спря и високо запита:

— И да не вземеш да офейкаш, докато ме няма?

— Бъди спокоен! Не съм чак толкова подъл!

Софтуерът излезе прав. Още от изолационното, диодите на топлинните датчици на скафандъра му тревожно замигаха.

— Минус трийсет и пет градуса! — прозвуча гласът на РС-то.

— Всички стени на лабораторията са обледенени. Бравите са замръзнали и не мога да изляза в коридора.

— Строши стъклата — подсказа му машинарията.

— С какво?

— Откъде да знам. Намери нещо тежко!

— Не виждам много добре, фенера на скафандъра ми е силно запотен.

— Пусни топлия въздух! Докога да те уча на елементарни положения!

— Докато сме двойка — информира го Анчев и след секунди прогледна. Грабна един стол, засили се и не само строши стъклото, но от ускорението прелетя през дупката и падна по очи в коридора.

Вратата на командното отделение беше отворена.

— Виждам ги! — изрева Анчев.

— Живи ли са? — не сдържа любопитството си компютърът.

— Не знам! Замръзнали са. Застинали са в много странни пози.

— Досещам се какво е станало — ликуващо рече софтуерът. — При удара в планината се е спукала фризерната система и газът ги е превърнал в дълбоко замразени продукти. Все едно са си легнали във фризерните легла. Живи са да знаеш, това е повече от сигурно!

— Оттук нататък какво ще правим? — поинтересува се Геле.

— Нали ти си командирът, ти ще кажеш! — отрязва го машинарията.

— Няма време за шегички!

— Ще ги изтеглим на повърхността, какво друго можем да направим. Пренесем ли ги в капсулата, като се размразят, водата ще залее всичко.

— Знаеш ли, когато някога се махнем от тази планета и се върнем на Земята, лично ще те предложи за главен компютър на просперираща туристическа агенция.

— Помни какво си казал!

— Бъди спокоен, Гелето Анчев никога не забравя приятелите си!

Ангел се върна в капсулата и докато свали облеклото си, пръстите му едва не измръзнаха.

— С какво ще ги теглим? — запита той веднага щом приближи монитора.

— Ще използваме изолационния ръкав.

— Достатъчно здрав ли е, дали ще издържи? Все пак водата има голямо съпротивление.

— Надявам се да оправдае доверието.

Софтуерът започна процедура по отлепянето на звездолета от дъното и съвсем скоро двата космически кораба заплаваха към

повърхността на океана. Отвън времето беше все така спокойно, вятърът подухваше откъм гърба им и капсулата с товара заплува в посока на най-близкия залив, отстоящ на две мили от тях. Веднага щом носа им зари в пясъка, компютърът включи двигателите и се издигна на десетина метра във въздуха. Засили звездолета по повърхността на водата и точно когато го стовари на океанския бряг, ръкавът с трясък се скъса.

— Успяхме! — запляска с ръце българинът.

— Аз бях дотук — обяви РС-то. — Сега се оправяй сам. Мисля да подремна малко — трябва да се подготвя за сложна среща с военния пилот Чепаткин.

Следващите няколко часа бяха най-кошмарните в товароподемната практика на Анчев. Посинелите тела на екипажа лепнеха от студ и Геле ги влачеше на етапи. Най-голям зор видя с величествената ледена композиция на Ричард Хард и Елизабет Мурано, които бяха застинали в прегръдка.

Анчев подреди личния състав на плажа и задъхан се огледа. Откъм запад прииждаха мрачни купести облаци. Вятърът се усилваше, а спокойната повърхност на океана започна видимо да се вълнува. Тая работа не му харесваше и той отърча да събуди компютъра.

— Измисли нещо да размразим по-бързо телата — почука с пръст по монитора Геле. Така правеше Миша, когато подканяше към експедитивност електрониката.

— Много си досаден — ядоса се хардуерът.

— Ти не разбра ли, че за мен нищо не искам. Да съм те молил за лична услуга?

— Така е — съгласи се РС-то, — но не мога да ти помогна. Аз не съм калорифер.

— Океанът се надига и вълнението може да ги отнесе обратно. Този път наистина ще ги удави.

— Разбирам те, но аз нямам ръце и крака.

Геле изхвърча навън и сърцето му се сви от тревога. Приливът вече облизваше стъпалата на приятелите му. Затича се към вътрешността на залива и за своя изненада, на не повече от стотина метра, откри пещера. От вътрешността ѝ извираше топъл въздух. Анчев напрегна мишци и един по един започна да мести ледените човешки блокове по-далеч от стихията. Ръцете го заболяха от студа, а

съмнението, че няма да успее постепенно взе да го плаши. Грабна Чепаткин под мишница и докато го влачеше до спасителната дупка, вълните едва не отнесоха германеца. Успя да го измъкне от водата и прегърбен от умора се върна за странно деформираното тяло на Джо Кинг. Оставаха Командира и професорката. Океанът коварно го блъсна в гърба и Анчев изтърва телата на вкопчената двойка. Успя все пак да ги достигне и с пределни усилия завлачи крака към входа на пещерата. Гъстата водна пяна размиваше пясъка под стъпалата му и правеше придвижването още по-трудно. Вълните го заливаха до кръста и яростно дърпаха товара му навътре.

Мощна светкавица удари точно зад него и океана уплашено се отдръпна назад. Ярка небесна светлина освети водата и кипещт наоколо секна. От силния гръм Геле падна на колене и отчаян вдигна поглед нагоре. Това което видя, го накара да изтръпне. Облаците се бяха сгъстили във формата на величествен побелял старец.

— Ти доказа, че си силен! — с ехтящ глас проговори фигурата. — Приятелите ти са живи и когато се събудят, тръгнете към вътрешността на пещерата. Там ще ви чакам!

Геле нищо не отговори. Не знаеше какво да каже. Вдигна ледената двойка и отново завлачи крака към топлатата дупка.

СТАРЕЦЪТ

Първи помръдна звездонавигатор Мюлер. Обърна се на една страна и учудено загледа локвата в която лежеше.

— Къде съм? — попита той и замаяно седна.

— В пещерата до Третия океан на Адемон, посока — Системата Брутос — обстойно обясни Гелето.

— Странно, последният ми спомен беше из областта на космическите катастрофи и тъкмо си мислех, че категорично съм мъртъв.

— Съжалявам, че те разочаровах, няма да се повтори — засмя се българинът.

— Къде съм? — свести се госпожица Мурано и отметна назад мократа си коса.

— В пещерата до Третия океан, посока — Системата Брутос — повтори урока си Ангел.

— Невероятно! Нима съм имала шанса да оцелея?

— За най-голямо съжаление, днес късметът е на твоя страна — сви рамене Анчев.

— Къде съм? — на свой ред попита Чепаткин и без да отваря очи опипа габаритите на тялото си.

— В някаква пещера, в посока на не знам каква си Система — уведоми го Елизабет.

— Не може да бъде! Звездолетът се подпали, а аз съм цял-целеничък.

— Това, дето го пипаш не си ти — продължи да се забавлява Гелето.

— Къде съм? — досади със стандартния въпрос и Командир Ричард Хард.

— Точно в пещерата, към която пътувахме! — увери го пилотът.

Ричард се изправи и припряно зарови из джобовете на скафандъра си.

— Пликът липсва! — изненада се той.

— Кой плик? — недосетливо запитва българинът.

— Червеният! Трябваше да го отворя при пристигането ни на Адемон.

— Държеше го в чекмеджето на командния пулт — сети се Мурано.

— В такъв случай посланието на Герелана е завинаги изгубено! — отчая се Ричи.

— Не съвсем — прекъсна го Ангел. — Изтеглихме го на брега.

— Кое, плика ли? — не стопли веднага оперираният.

— Не, космическият кораб, с който пристигнахме — поправи го Геле.

— Изтеглихте го? — учуди се Миша. — Че кой ти е помагал?!

— Компютърът! — изненада го Анчев.

— Ах, този мизерник! — присви очи руснакът. — Заряза ни в най-критичния момент на полета.

— Ако не го беше сторил, сега едва ли щяхме да сме живи — защити го Ангел и с умерена скромност им разказа за събитията от деня.

— Благодаря ти, приятелю! — протегна ръка Командир Хард. — Ти спаси живота на всички ни.

— Ама вие не ме разбрахте, аз не бях сам — смути се Гелето.

— Джо Кинг мърда — обади се Адолф.

— Той притежава мозъка на детето ми — злобно изрече пилотът.

— Точно преди да се врежем в атмосферата на Адемон, мислех да те питам — откъде разбра, че той е робот?

— От разказа му на Планетата на спомените. Дъщеря ми най-мразеше розовия цвят!

— Джо Кинг е робот? — невярващо запитва българинът. — Имах го за много симпатичен човек.

— Отиваме с Елизабет до лабораторията да вземем червения плик и консерванти за мозъка на Държавния секретар — съобщи на компанията Хард.

— Идвам с вас за инструменти — присъедини се и руснакът. — С голи ръце едва ли ще можем да го разглобим.

— И аз имам някои неща на кораба — последва ги Адолф. Четиримата излязоха, а Геле заоглежда тялото на робота на оскъдната външна светлина. Политикът, макар и силно повреден от упорните изстрели, все още даваше признаци на живот. Очите му безмълвно

примигваха. Стана тъмно и след половин час Ангел едва различи силуетите на съекипниците си, които унило се връщаха от разбития звездолет.

— За съжаление, от ниската температура всички шишенца и колби направо са се пръснали — разочаровано съобщи Мурано.

— Инструментариумът е в окаяно състояние и се налага да мъкнем Джо Кинг с нас — ядосано допълни пилотът.

— И пликът го няма — недоволно рече Хард. — Изчезнал е, сякаш се е изпарил.

Единствен Адолф си замълча. В ръцете си държеше неголяма емайлирана метална кутия.

— Тогава да не губим повече време и да потегляме към Стареца — подкани ги българинът.

— В тоя мрак? — измърмори Мурано. — Как си я представяш тази работа?

— Ще вървим пипнешком — тросна се българинът. — Точно пред нас има проход. Трябва да побързаме, Старецът ни чака.

— Преди да тръгнем, искам да решим въпроса за командването на екипажа — прокашля се Капитана.

Всички изненадано го погледнаха.

— Както разбрахте, аз не съм Ричард Хард, а Паоло — продължи той. — След като войниците на Великия Щаб ме отвлякоха в онази бурна нощ на път за Каляри в състояние на пълна амнезия, съм бил пренесен в Америка, където Герелана ми е присадил второ сърце. После е подчинил волята й мислите ми в служба на пъклените си замисли. През всичките тези години съм си въобразявал, че служа на хората, но съм бил най-обикновено оръдие в ръцете на едно отвратително изчадие.

Ричард — Паоло стисна юмруци.

— След като научих цялата истина, прецених, че не съм достоен да бъда ваш водач и най-смирено моля за прошка за всички злини, които съм ви причинил с раболепието си. Отсега нататък отхвърлям званието Супер Командир, дадено ми лично от Владетеля на Вселената. Ако прецените, че съпругата ми Елизабет, която сте избрали за мой заместник е подходяща да поеме отговорността за бъдещето ви, то аз най-горещо се присъединявам към желанието ви и безропотно ще го спазвам.

Тишината направо крещеше.

— Глупости! — възрази спонтанно руснакът. — Елизабет е огън жена, но ти си единствения човек, когото признавам за свой командир.

— И аз! — простичко изрече Анчев.

— Не се излагай, затова ли те мъкнахме през цялото това пространство — нахока го и Адолф. — Ако не те признавахме за човек и водач, щяхме да те изхвърлим от кораба и въобще нямаше да си играем да те оперираме!

— Хората са прави — сложи ръка на рамото му и бившата госпожица Мурано. — За нас ти си оставаш Ричард Хард — командирът, на когото имаме доверие и поверяваме живота си.

— Тъй да бъде! — разчувстван каза новият стар Командир и издаде първата си заповед от доста време насам:

— Взимайте работата с нас! Отиваме при Стареца!

Внезапно пещерата се освети от зелена фосфоресцираща светлина. Пред тях се откри тесен, спускащ се плавно надолу коридор, облепен с приятно проблясващи седефени плочи. Геле и Чепаткин вдигнаха останките на Джо Кинг на ръце и превити от тежестта на метала, тронаво закрачиха след екипажа.

Не след дълго стигнаха осветено от факли Т-образно разклонение. В средата му, широко разкрячен и скръстил ръце пред гърдите си, стоеше облечен в ризница млад войн. Физическата му сила беше изумителна, а върху бронята на гърдите му имаше изрисувани слънце и луна, които светеха с реална, макар и не така ярка светлина. Великанът не проговори, само посочи с длан надясно и отново застина в първоначалната си каменна поза. По пътя си срещнаха още двама колоса и малко след като Адолф и Ричи поеха тялото на работата, стигнаха висока метална врата, обкована с релефни изображения на планетите от Слънчевата система.

Старецът ги очакваше, седнал в трон, обсипан с бисери и диаманти. Гъстата му бяла брада почиваше върху везана със сребро дреха, а в ръката си държеше масивен жезъл на върха на който проблясваше златен глобус на планетата Земя. Но най-впечатляващо от всичко бе изражението на очите му. Стоманеният им блясък караше човек да потръпва от респект и божествено страхопочитание.

— Това е той! — прехапа устни Мурано. — Той спаси живота и върна щастието ми.

— Да, това съм аз! — В действителност гласът му звучеше меко, даже спокойно. — Непрестанно бдя над живота ви, откакто Герелана замисли унищожението ви, откакто силите на злото вървят по петите ви.

— Герелана е мъртъв! — поправи го Чепаткин.

— Грещиш! — поклати глава беловласият мъж. — Той е жив и е по-опасен от всякога. Той е предупреден!

— Но ние взривихме кораба му! — настоя германецът.

— Да, но аз спасих живота му! — спокойно отвърна Старецът.

— Ти си спасил живота на този изверг? — не повярва на ушите си Ричард.

— Ако го бях оставил да умре, и българката щеше да е мъртва. Спасих го, за да спася нея!

Миша понечи да каже нещо, но остана с отворена уста.

— Благодаря ти! — българинът коленичи в краката му.

— Ти спаси приятелите си — сложи ръка на рамото му Старецът, — а спасявайки тях, ти спаси и мен, защото делото ни е общо. Без мен, вие не можете да унищожите злодея, както и аз без вас съм безсилен да му се противопоставя.

Побелелият мъж загадъчно се усмихна.

— Герелана ви събра заедно след едно злокобно видение в купата на старата вещица Телурея. Първоначалното му намерение беше да ви погуби, но после прецени, че главната опасност за него ще дойде в мига, в който се обединим. Тогава промени замисъла и хитро ви направляваше към Адемон, за да донесете Адския лапис — най-смъртоносната Чума, която Вселената познава!

— Ние носим нещо, което ще унищожи твоята планета? — на свой ред подскочи Адолф.

— Лично ти, приятелю! При това без да го осъзнаваш! — Старецът стана и с лека стъпка се приближи до германеца. — Дай ми плика! Не кутията, а плика!

— Ти знаеш за кутията? — опита се да отстъпи назад Мюлер, но краката отказаха да го слушат.

— Аз знам всичко! — спокойно отвърна беловласият и протегна облечената си в ръкавица ръка.

Адолф бръкна в пазвата и извади червения плик.

— Ти го прибра при себе си веднага след операцията на Командира. Мислеше, че така си полезен за делото. Но не предполагаше, че всеки, който докосне червената му повърхност става предател и убиец, без въобще да го подозира.

— Какво говориш? — залитна германецът.

— Съприкосновението с плика кара човек да изпитва желание да запази посланието на Герелана само за себе си. Ти го прибра, за да го отвориш тайно от другите...

— Така е! — без да се замисля призна Адолф.

— Искаше пръв да узнаеш съдържанието му...

— Наистина!

— ... да поемеш командването на екипажа...

— Признавам, помислих и за това!

— ... и накрая да убиеш приятелите си! Звездонавигаторът онемя от ужас.

— Последното не е вярно!

— Знам! — Невъзмутимо каза брадатият. — Но още малко, и щеше да се превърне в кошмарна действителност!

— Грешите! — съсипан промълви Мюлер.

— Да видим — старецът отиде до стъклен аквариум, в който се гонеха десетина големи плъха. — Тези животни ядат всичко. Живеят заедно вече цяла година. Събрах ги на едно място в деня на вашето излитане от Земята. През това време нито за миг не са проявили непоносимост помежду си, не са се скарали даже. Държа ги гладни, за да ускоря демонстрацията на която след малко ще станете свидетели. Целта ми е те да отворят червения плик! Смея да твърдя, че гледката, която ви очаква, ще надхвърли и най-гнусните ви представи за агресия.

Беловласият кимна към мощен негър, който с лекота повдигна тежкия капак. Спасителят на Човечеството пусна плика сред гладните животни и даде знак на екипажа да се приближи към мястото на събитието.

Плъховете веднага хукнаха към червения пакет. Първият, който се докосна до повърхността му, настървено скочи върху другарите си и със зъби и нокти ги прогони в противоположния край на аквариума. Захапа плячката и оглеждайки се на всички страни, я придърпа в свободния ъгъл зад себе си. Веднага щом се почувства в безопасност,

хвана плика с предните си лапички и припряно разкъса луксозната опаковка. Вътре нямаше нищо!

— Адският лапис е енергия, която е незабележима за човешкото око! — обясни старецът. — Всеки, който я освободи и бъде поразен от нея, става безпощаден убиец.

В потвърждение на думите му, плъхът, който бе обсебен от чумата, нападна съкафезниците си и зад стъклото се разрази кървава битка.

— Заразата го изпълва със сила и той ще унищожи всичките си противници — допълни беловласият. — Накрая ще остане сам, за да нападне и себе си.

Кръвта в аквариума се лееше на поразия. Хвърчеше месо и отхапани крайници. Кошмарът се допълваше от църкащите писъци на умиращите плъхове. Смъртно ранени животни драпаха с нокти по стъклото в желанието си да останат живи. В крайна сметка, от кървавото меле се отърва само плъхът, поразен от Адския лапис. Победителят застана в средата на купчината трупове, наведе се към корема си и без каквото и да е колебание, разпра кожата на собственото си тяло. Червата му се изсипаха и всички с отвращение извърнаха глави.

— Ето това щеше да направиш с приятелите си! — заключи брадатият.

— Не мога да повярвам! — едва не повърна Адолф.

— Всичко това беше подготвено за теб, Командир Хард, но верността на екипажа ти запази живота на всички ви. А ти, звездонавигатор Мюлер, не изпитвай угризения от постъпката си. Ако смятах, че си дори мъничко опасен за околните, бъди сигурен, че щях да те отстраня от мисията.

— Кой си ти? — с чувство на преклонение запита Чепаткин.

— Имай търпение, съвсем скоро ще научиш — отклони въпроса старецът.

— Няма ли край тази власт на Герелана? — задъха се Ричард. — Докога кошмарът от присъствието му ще трови мислите ни?

— Веднага след като отстраним предавателя от тялото на българина, вие ще бъдете напълно свободни.

— Какъв предавател? — засуети се Гелето.

— Този, дето природозащитните организации са имплантирали в седалищните ти мускули и чрез който Владетелят на Злото знае точното ни местонахождение!

Негърът сграбчи Ангел за рамото и с едва забележимо движение на бицепса си го положи по корем на трона. Извади диамантена кама, заголи мястото и с вещица изчопли малък чип, в близост до гръбнака на нещастника.

— Готово! — обяви той и смачка с тока на обувката си предателския излъчвател.

— Чудесно! — засмя се старецът. — Сега вече сме напълно самостоятелни и можем да отвърнем на удара с удар!

— За подобна дързост трябва изключителна мощ — произнесе се Чепаткин.

— Какво мислиш съм правил през всичките тези години? — надвеси се над него беловласият. — Обединявал съм силата на Вселената. Извадих я от апатията, в която се намираше. Прелях ѝ кръв! Истинска кръв, която те кара да се чувстваш свободен, да усетиш собственото си достойнство, да почувстваш че си пълноценен, да откриеш че върховното щастие е в това да си полезен за света, който те заобикаля...

Старецът поруменя от вълнение.

— С постоянство и безкраен риск потиснах противоречията между мутанти, роботи, расисти, контрабандисти, сектанти, мастоколоси и каква ли не галактическа измет. Събрах ги заедно и те сами се убедиха, че всичко зависи от самите тях. Откриха великата същност на компромиса. Осъзнаха полезността от съвместното си съществуване. В момента разполагам с огромна мощ. В състояние съм да унищожа цели галактики и системи. За едно денонощие мога да залича множество планетни архипелази, да променя представите за звездната карта!...

Беловласият седна на трона си.

— И кому е нужно това? Защо трябва да го правя? Какво лошо има в това, че хората от планетата Земя се страхуват за живота си и подчинени на този страх са обявили някого за Владетел на Вселената? Защо трябва да ги унищожа? Защото този демон е обсебил ежедневието им и не напуска разума им?

Могъщият старец притвори уморено очи.

— Ще се върнем само ние, без каквато и да е чужда помощ. Не искам нито един жител на Синята планета да се почувства застрашен от справедливия удар на гнева ни. Достатъчно сме препатили, за да причиняваме болка на другите!

После решително се изправи.

— Утре потегляме. Пилот Чепаткин, би ли прегледал командните системи на звездолета? И инсталирай, моля те, този твой приятел на обичайното му място, защото в последно време се колебае дали да не премине на служба към някоя туристическа агенция. — Беловласият подаде на руснака познатия на целия екипаж ръчен часовник.

— Падна ли ми най-последно! — заканително поклати глава най-добрият пилот на Пространството и почука с пръст по счупеното стъкло на циферблата.

— Звездонавигатор Мюлер, пазиш ли металната кутия, за която само аз и ти знаем?

— Нищо не може да ме накара да се разделя с нея — отзова се немецът.

— И правилно. Не е ясно в кой точно момент ще се нуждаем от съдържанието ѝ. А ти, прекрасна госпожо, можеш ли да превърнеш един разкапан робот в полезен за Човечеството приятел?

— Не знам, но съм твърдо решена да опитам — включи се в подготовката и Мурано. — Само че ще ми трябва асистент, и ако позволите, това да е Angel...

— Точно щях да ти го предложа...

— А аз? — притесни се Ричи и още по-силно закуца. — На мен каква роля е отредена в целия този ентузиазъм?

— Как каква? Централната! Та ти ще командваш! — подсмихна се Старецът и вдигна ръка.

Ричард Хард усети, че болките в краката му напълно изчезнаха.

ГНУСНИЯТ ЗАЛИВ

Многобройните ескадрили на Стареца висяха в небето над Земята. Смъртоносната им мощ приспивно се поклащаше от идващото откъм Млечния път Менделеево течение, а дулата на оръдията импотентно сочеха в противоположната на целта посока.

— Нали само ние щяхме да кацнем на планетата? — запита Адолф.

— Бъди сигурен, че ще удържа на обещанието си — отвърна беловласият. — Но за разлика от теб, аз допускам и възможността да се провалим, което ще увековечи управлението на Герелана, и взимам необходимите предпазни мерки.

— Не ви ли се струва подозрително, че докторката много се бави — нервно ги прекъсна Чепаткин.

— Ни най-малко — сръза го Командира. — Присажда мозък, не ушна кал, че да бързаш.

— Не знам защо, но отмъщението не ме изпълва с радост — с характерния си тъжен глас успокои страстите Серж Виан.

— Не се излагай — скара му се руснакът. — С нетърпение очаквам да видя как този мръсник ще подритва с крака в предсмъртна агония.

— Не го ли изненадаме, трудно ще капитулира — стратегически се намеси в разговора Гелето Анчев.

— На това разчитам — подкрепи изказването му Старецът и поглади брадата си. — В момента отбраната му е в паника от присъствието на многочислената ми армия и се надявам да не забележи малката летяща чиния, с която ще се приземим на югоизток от базите му.

Елизабет Мурано бавно влезе в командната зала и унило свали операционните ръкавици. После широко се усмихна.

— Тя е добре. Мозъкът функционира, сякаш си е неин.

— Че той си е неин! — подскочи пилотът.

— Аз пък мислех, че е неин — измайтапи го докторката и захвърли престилката си на пода. — Мечтата ми е цялото това

напрежение най-последно да свърши. Да се прибере у дома, да народя деца и да забравя за Танатос, Вегра и Адемон. Сутрин да се събудя до съпруга си, а не във фризерно легло, да съм видима за приятелите си, да няма Герелани, Чудовища, пирати и Хиперпространства.

— И ние това искаме, но ни обявиха за бунтовници — елегично ѝ обясни французинът.

— Искам да видя дъщеря си — поиска Миша.

— Тя е добре, повярвай ми — прегърна го Мурано.

— Време е да тръгваме — изправи се белобрадият и величествено отметна мантията си. — Размекваме се, а ни очакват още много изпитания.

— Готови сме! — заяви Ричард Хард и обходи с поглед присъстващите. Адолф, Елизабет, Гелето, Чепаткин и Виан безмълвно потвърдиха решителността си за последен двубой със силите на Злото.

— Открийте прикриващ огън в периферията на противниковите позиции и отклонете вниманието им, докато се приземим — нареди беловласият на негъра. — Веднага щом отговорят на обстрела ви, привидно се оттеглете в посока на Меркурий.

— Ще бъде изпълнено! — поклони се красивият войн.

— Пилот Чепаткин, компютърът готов ли е за действие?

— Да, но бях принуден да му обещавам, че това ще е последната ни гавра с личността му.

— Милият той! — усмихна се българинът.

В залата присъстваше още един субект. Въпросният мъж вдървено стърчеше до изхода на помещението и празният му поглед не помръдваше от илюминатора пред него. Лицето му беше безизразно, лишено от емоции и цвят, и поразително приличаше на робота Джо Кинг.

— Време е — повтори Старецът и всички тръгнаха към намазаната със силиконов калай летяща чиния. Космическата машина имаше предимството частично да навлиза в четвъртото измерение, което силно затрудняваше противовъздушните радары.

Чепаткин се настани на пилотския пулт и по навик подразни компютъра. Бордният софтуер с безразличие посрещна грубите му шегички и без каквото и да е коментар изпълни командите за излитане.

— Веднага си личи, че не е от моята школа — пренебрежително се изказа за чуждото РС Чепаткин и с ловка маневра вмъкна три

четвърти от чинията в четириизмерното математическо пространство.

— Курс право към фекалийния залив — докладва пилотът и старият мъж заинтригувано се приближи.

— Трябва да се приземим колкото се може по-близо до канализацията — замислено каза той. — В противен случай ще изгубим много време за нови изчисления на мястото.

— Нашите атакуват! — възкликна Адолф. — Сега цялата наземна артилерия изстрелва тонове лъчи в синьото небе.

— Не мога да се приземя по-близо от една миля до брега — предупреди Чепаткин. — Рискът е прекалено голям. Имам няколко секундно освобождаване от вредни центробежни сили, което може да ни запокити в скалите.

— Ти си този, който преценява кое е правилно — съгласи се Спасителят.

— Петнайсет секунди до врязване в повърхността на лепкавата миризлива течност от отпадъчен произход — докладва компютърът.

— За втори път потъвам в нечистотии — обади се Гелето. — Преди години, когато поддържах отходните контейнери на звездолетите, случайно се подхлъзнах и паднах в един нужник. Най-гадно беше, когато изплувах и рекох да си поема въздух.

— Десет секунди! — продължи да отброява софтуерът.

— Тогава си плюснал в единичен клозет, а сега ще потънеш в световния нужник — захили се руснакът. — Развитието ти е повече от прогресивно.

— Осем... седем...

— Притеснявам се миризмата да не проникне през климатиците — засуети се Мурано. — А с нея и някоя зараза.

— Изключете ги! — нареди Ричард Хард. — Само това ми трябва, да засмърди на умрели лебеди.

— Четири... три...

— Язык, дето се къпах преди да тръгнем — пошегува се и Мюлер.

— Нула! — обяви РС-то и космическата чиния разкъса вонящата повърхност на фекалийния залив. Чепаткин беше прав — в него се оттичаха отпадъчните води на Трите Америки и с право го наричаха световната клоака.

— Данни за дъно? — независимо от отблъскващата обстановка, пилотът контролираше управлението.

— Безопасно! — увери го бордният компютър.

— Господи, каква гадост! — извърна очи Серж Виан.

— Мога да позная кой какво е ял — професионално се изказа Анчев.

— По различната фекална форма и съдържание съм в състояние да поставя точна диагноза за здравословното състояние на стомашно-чревния тракт на всеки американец — научно заяви Елизабет. Докторът в нея надделяваше над погнусата.

— Що не разкараш този пейзаж от погледа ни? — възмути се Командира.

— Точно това ще направя — съгласи се руснакът и спусна визуалните щори. — Продължаваме в посока на брега слепешката, само на прибори. Малко е опасно, защото кашата, в която се движим, затруднява лъчите на радарите.

— Сканирам изход на канализация — съобщи софтуерът. Сухият му тон дразнеше Миша и той хвърляше недоволни погледи към двойника на Джо Кинг.

— Посока? — запита пилотът.

— Половин миля на северозапад... — и РС-то изброи маса цифри.

— Изходите са два. Разграничи ги.

Бордният компютър за миг се замисли.

— Левият идва от Панама, Гватемала, Салвадор, Хондурас и Никарагуа. Десният е края на канадско-американската трансотходна магистрала.

— Бинго! — зарадва се Старецът.

— Моля? — изуми се Мурано. — Чувала съм тази дума от устата на баща ми.

— Това е древна хазартна игра. Много сте млади да я знаете.

— Някой може ли да ми каже чия е идеята да се напъхаме в континенталните канали? — поинтересува се французинът.

— Моя! — кротко заяви беловласият. — Това е единствения начин да проникнем в щабквартирата на Герелана. По земя и небе веднага ще ни усетят. Сушата е препълнена с агенти на Главнокомандващия.

— Едно нещо не ми е ясно — намеси се и Адолф. — С космически кораб не можем да летим в отходните магистрали. С лодка ще трябва да се движим срещу течението и напора на помпите, а тръгнем ли пеша — нито силите, нито храната ще ни стигнат за оцеляване от подобна авантюра.

Брадятият запази завидно спокойствие.

— Помпите, за които говориш, непрекъснато изтласкват, но веднъж годишно илюзорните им бутала достигат до долна мъртва точка и заловим ли се за тях, за по-малко от четвърт час ще стигнем целта си.

— И колко време ще очакваме въпросната точка? — поинтересува се Командира.

— След пет минути трябва да сме се подредили на изходна позиция — заяви Старецът и започна да облича скафандъра си.

— Десет инча до целта на скачване — прекъсна ги машинарията.

— Една педя до катастрофата, а ти чак сега се обаждаш! — смъмри го Чепаткин. — Премини на ръчно управление!

— Мислиш ли, че ми е лесно в тази смрад? — възропта РС-то, но енергично изпълни заповедта на шефа си.

— Гласъците на буталата са слаби — информира екипажа Миша. — Най-много да изцапаме колената си.

— Проверете дихателните системи — задейства се и Ричард Хард. — Изправността на изкуствените бели дробове е от особена важност.

Чепаткин залепи чинията за тръбата, като по този начин изолира нахлуването на отходна течност, и отвори херметичния люк. Всички обонятелни системи тревожно завибрираха и интензивно впръскаха във вътрешността на скафандрите аромати на портокал, ягода и телешко варено.

— Никой да не мърда от мястото си! — нареди по междуекипажната връзка белокосият. — След броени секунди буталото ще тръгне нагоре и ще ни засмуче със скорост малко над скоростта на светлината. Приберете колена към главата си, стиснете зъби и затворете очи!

— Имам дъвка в устата си! — обяви Гелето Анчев. — Не мога да я изплюя.

— Глътни я, иначе ще се задавиш! — едва не го напсува руснакът.

Буталото тръгна към горна мъртва точка и всички полетяха след него заедно със столовете, на които седяха.

КРАЯТ НА ДЕМОНИТЕ

Герелан Вселенски разглеждаше съдържанието на храната, поднесена му от косматата жена, с противоречиви чувства. Откъм чинията долиташе неземеен аромат на месо, вино и благоуханни подправки. От друга страна, Владетеля на Вселената подозираше, че българката се опитва да го отрови и изучаваше апетитното ястие от далечно разстояние. Плесна с ръце и в стаята влетяха двамата порковници, които побързаха да се олигавят от натягане.

— Сипи първо на тях! — заповяда Герелана и внимателно заследи дъвкательните им движения.

Отначало военните с нежелание замляскаха топлата храна, но постепенно апетитът им се отвори и прерасна в бясно животинско лочене и възторжено квичене. По брадите им потече сос, но офицерите не обърнаха внимание на тази малка подробност — попиваха със залъци мазнината от дрехите си и хищно продължаваха да дъвчат.

— Има ли още? — запита по-едрият порковник и протегна празната си чиния.

— А за мен? — уплашен, че може да остане без допълнително извика по-ситният и с широк замах на езика, олиза посудата.

Вселенския Господар подуши порцията пред себе си и внимателно хапна от върха на вилицата. Блаженството наистина беше несравнимо. Лигите му потекоха със силата на Ниагарския водопад, езикът му стана на свредел, а сливиците му се подуха от напрежение.

— Какво семейство можехме да станем с теб, ако не беше толкова космата! — въздъхна Герелана и налапа цялото парче. — С този твой талант, щеше да бъдеш Кралица на Вселената.

Владетеля погледна дланта си и разроши с пръсти четината ѝ. Космите му създаваха доста проблеми, най-вече при укриването им от обективите на телевизията и фотоапаратите на журналистите, но все пак имаха и своето предимство — обувките му бяха винаги лъснати до блясък.

Сградата на щаба опасно се разтресе. Сосът се разля по масата и тримата мъже панически изоставиха яденето. В помещението нахлу

разрошен от възбуда майор.

— Цялото небе е осеяно с бойни ескадрили! — развълнувано докладва офицерът.

— Старецът! — присви очи Герелана.

— Стрелят по най-северните ни въздушни бази — продължи да се тресе военният. — Очакваме заповедите ви за ответен удар.

— Не бързайте, няма да ни нападнат — върна се в креслото Главнокомандващият. — В момента отвличат вниманието ни, пращат ни за зелен хайвер, както се казва. Всъщност ще опитат да се промъкнат в близост до мен, за да ме унищожат. Искам пълен контрол на въздушното пространство. Засилете бдителността на противокосмическите подразделения. Всяко пресичане на радарния щит да бъде проверено и нарушителят — унищожен.

— Да изстреляме ли все пак няколко ядрени ракети „Томахок“? — не мириясваше майорът.

— Гръмнете, щом толкова ви се иска — махна с ръка Герелана и спокойно продължи обяда си.

Двамата порковници притеснено зяпаха през прозореца и Владетеля на Вселената използва разсеяността им, за да огребе и техните паници.

— Може ли да взема посудата, за да я измия? — приближи се Мими. Главнокомандващият кимна с глава и избърса устата си с края на покривката.

Българката сложи трите блажни чинии в празната микровълнова тенджерата и заситни косматата си крачка в посока на кухнята. Постави приборите в мивката и посегна да пусне крана с топлата вода, но замръзна на място. От сифона се протегна нечия ръка и я хвана за китката.

Мими понечи да изпищи, но ръката се пресегна и запуши устата ѝ. След нея от канализацията изпълзя влечуго, подобно на дебел питон, плъзна се по ръба на мивката, достигна пода и започна да се увива около краката ѝ. От допира българката яростно се задърпа, но хватката на змията беше отчайващо стегната и не ѝ даде никакъв шанс да се измъкне. Косматата жена стисна клепачи и примирена се приготви за смъртта си, но вместо това... някой я целуна по бузата.

Отвори очи и онемя! Гелето я държеше в прегръдките си и доволно се хилеше.

— Не викай! — предупреди я шепнешком той и махна ръката си от устата ѝ.

— Ти? — хлъцна Анчева и аха да припадне.

— А ти кого очакваше? Някой мечок ли? — закиска се отново той.

От сифона изпълзя още един питон, нави се на руло на пода и възприе формата на Елизабет Мурано. В ръката си държеше кристално шишенце с жълтеникава течност.

— Изпий това! — пресегна се тя и сложи лекарството в лапата на изумената българка.

Един по един пред очите ѝ се материализираха Серж Виан, Адолф Мюлер, Миша Чепаткин, Ричард Хард и белокоос старец с дълга брада и изгарящи с божествен блясък очи.

— Готови ли сте за последната битка със силите на Злото? — попита беловласият.

Никой не каза „не“. Всички бяха готови!

Герелан Вселенски наблюдаваше двамата си заместника. Тия идиоти вече го дразнеха с прозрачния си страх. Висяха на прозорците и трепереха за живота си. Горките! Оцелееше ли и този път, първата му работа щеше да е да се отърве от присъствието им. Завинаги. Други двама вече усетиха гнева му и нахраниха червеите. Нямаше да пожали и тия отявлени пъзльовци.

Какво очакваха, вперили поглед в Космоса? Нима си мислеха, че противникът ще да дойде на бял звездолет, с музика и рекламна кампания? Врагът щеше да дойде незабележимо, като вирус на грип или жълтеница. Коварно, в гръб, изненадващо...

— Противникът бяга, Господарю! — побъркан от радост пристигна майорът. — Бяга към Меркурий.

„И на този ще му резна главичката!“ — обеща си Владетеля.

— Не бяга, а се оттегля! — поправи го той. — Схващаш ли разликата, глупак такъв?

— Но, Господарю...

— Мълчи, че ще те изкормя! — позеленя Великия, но бързо овладя пристъпа си и ужасен констатира, че и той се поддава на нарастващото напрежение. — Всъщност ти не си виновен за

кретенизма, който вилнее в армията — продължи Герелана и завъртя креслото си, за да не гледа рибешката физиономия на майора. — Аз позволих безмозъчни елементи като теб да управляват мощта ми и неизлечимо я разболях и заразих с апатия. Напълних казармите с офицери идиоти, които знаят единствено да крещат по войниците и да се напиват до безпаметност. Аз ликвидирах уважението на бойците към мен, изпълних ги със злоба и ирония към кадрите ми. Лиших ги от вяра в справедливостта и величието на каузата ми. Унижих ги!... А сега искам от тях да спасят живота ми! Аз да съм войник, пръста си няма да мръдна!...

— О, Божествений! — опита се да замаже положението идиотът, но с един скок Герелана го хвана за гърлото и едва не изтръгна гръкляна му. Спаси го влизането на тежък мастоколос, който избуCHA с първобитния си глас:

— Шефе! Някакъв робот чака на 387-ми етаж. Какво да го правим?

— Веднага го телепортирай! — подскочи Владетеля. — Ето един, който би могъл да внесе известна яснота по въпроса.

Джо Кинг се появи с характерната си самоуверена походка.

— Как стигна до Щаба? — подозрително попита Главнокомандващия.

— През канализацията на фекалийния залив! — спокойно отвърна роботът. — Да не съм луд да наруша радарния чадър и да ме превърнат в облак свободни молекули.

— Хитро! — усмихна се за първи път от доста време насам Владетеля. — Даже гениално, въпреки детския ти мозък.

— Нека отложим разговора за умствените ми способности за по-добри времена — студено отвърна Държавния секретар. — Сега имаме сериозен повод за безпокойство. Адската енергия унищожил екипажа, но Старецът остана жив и е повел ескадрилите си. Силата му е огромна и всяко подценяване на ударната мощ на агресора ще бъде гибелна за управлението на Вселената.

— Искаш да кажеш, че той е сам? — замисли се Господаря.

— Не! С него са бунтовниците, мутантите от Слънчевата система, затворниците на Танатос, пиратите от Брутос, гигантобрахиите на Гаус и кой ли още не!

— Имах предвид Ричард Хард и компания. Останалите не ме тревожат.

— А би трябвало! — позволи си да противоречи роботът. — Оръжията им могат да разцепят Земята, да я изтрият от лицето на звездната карта!

— Старецът никога не би направил това! Той създаде Синята планета и едва ли ще посегне на творението си.

— Сигурността ти ме плаши — упрекна го машината.

— Бъди спокоен, знам какво правя — живна Герелана и извика порковниците при себе си. — Убийте го! Той лъже!

Висшите офицери посегнаха към коланите си, но Джо Кинг ги изпревари. Лазерният му пистолет изсъска и разкъсаните тела на порковниците рухнаха на пода. Майорът опита да се изниже през вратата от която дойде, но последвалия точен изстрел проби мозъка му. Единствен мастоколо сът успя да реагира и трмаво нападна Държавния секретар в гръб, но не успя да надживее колегите си.

Джо Кинг насочи оръжието към главата на Герелана. Двамата продължително се гледаха в очите, но не след дълго ръката на робота се отпусна и хвърли лазера в краката на Господаря си. Вселенския Владетел вдигна смъртоносната вещ и ролите се смениха.

— Ти не издържа теста! Едно дете никога няма да убие!

— Знам, затова смених мозъка си — контрира го Джо. — Ти ме обрече на смърт заедно с екипажа. Адския лапис поражява нервната система, но забрави, че аз съм от твоята школа. Школата да оцеляваш! И присвоих бордния компютър на звездолета им. Това е причината сега да съм тук, пред теб, в краката ти!

Роботът коленичи и сложи ръка на гърдите си.

— Какво предлагаш? — поколеба се Герелана и отклони оръжието.

— Да освободиш силите на Злото! Нека прокълнатото им жило се впие в сърцата на хората от Земята и да ги изпълни с чувство на ненавист един към друг, да започнат взаимно да се унищожават. Нека се лее кръв — брат брата да убива, майка детето си да удуши, баща сина си да промуши. Само така ще накараш Стареца да преосмисли гнева си. Гледката на самоубиващото му се творение едва ли ще го остави безучастен и реакцията му ще е лесно предвидима — или ще се

оттегли обратно на Адемон, което не го вярвам, или като мен ще пълзи в краката ти и ще моли за милост.

Представата за подобно нещо изпълни Великия с блажена самозабрава. Вдигна оръжието и разкъса гърдите на верния си Държавен секретар. Металното тяло на машината тежко се стовари на пода и сякаш нарочно смаза палеца на крака му.

Герелана изви от болка и едва не прехапа върха на езика си. Завлачи ходило и половина към любимото си кресло и тежко се приземи в мекотата на тапицерията. Едва ли скоро щеше да стъпва на този крак. Включи акумулаторния двигател на стола и заснова между трупове около себе си.

Достигна южната стена на помещението и нерешително спря. Видеоекранът пресъздаваше панорамата към неголяма пещера, чийто вход бе затиснат от непробиваем диамантен камък. Великия пое дълбоко въздух, и високо изрече:

— Зло, отвори се!

Камъкът помръдна, завибрира, разклати се и полетя в пропастта под него.

Първа се появи Завистта, следвана от Омразата. След тях изскочиха Подигравката и Егоизма, които ругаеха по адрес на Отмъстителността, че най-нахално ги е прередила. Подлизурството се опитваше да ги помири, но Ненаситността го уверяваше, че така прекъсва кефа на Безразличието. Извратеността не се радваше на компания от себеподобни за разлика от Непочтеността, която крачеше редом с Предателството и сестра му Изневярата. Шествието завършваше залитацията на една страна Алкохолизъм.

— Повика ни, о, Господарю! — угоднически рече Подлизурството.

— Денят на кървавия пир дойде! — зловещо обяви Герелана. — Земята се нуждае от вас, хората ви викат при себе си, бъдещето на Човечеството зависи от присъствието ви във всеки дом, във всяка мисъл, във всяко сърце.

— Най-последно! — потри доволно ръце Омразата. — Така ще се развихря, че ще ги смачкам от присъствие.

— Хайде да тръгваме, тук е пълно с насекоми! — раздразнително рече Извратеността и размаха ръце пред лицето си.

— Какво? — въпреки болките в палеца подскочи Герелана. — Сигурна ли си в това, което каза?

— Не знам за нея, но на мен непрекъснато ми се навират в ушите — ядосано я подкрепи Егоизма.

В този момент Владетеля на Вселената дочу познатото жужене и косата му неудържимо настръхна.

— О, не! — хвана се той за главата, почувствал първите симптоми на реалната опасност.

В потвърждение пред очите му се разигра изненадваща сцена. Безразличието заряза апатията си и със зъби и нокти се нахвърли върху Отмъстителността. Повали я на земята, но Подлизурството неочаквано ѝ се притече на помощ и с обединени усилия, двамата набързо го удушиха. Завистта и Омразата нападнаха победителите, избодоха очите им и веднага отблъснаха нападението на връхлитащото отгоре им Предателство. От своя страна Непочтеността се опита да ги атакува в гръб, но Извратеността я препъна и двете се вкопчиха в ожесточена схватка. В другия край на помещението Изневярата пиеше кръв от врата на Егоизма и с ироничен поглед следеше мъчителната смърт на Алкоголизма.

Злите Демони се избиваха помежду си!

Герелана не дочака края на кървавата схватка. Побягна към изхода, но Джо Кинг препречи пътя му. От гърдите на робота стърчаха разкъсани кабели, опушени платки и спукани слотове. Железните му пръсти сграбчиха Владетеля за лицето и го хвърлиха обратно в средата на стаята върху телата на Завистта и Омразата, които, вкопчени една в друга, бавно умираха.

Герелана замаяно се огледа. Оставаше вратата към домакинските помещения и той светкавично се насочи към нея. Хвана дръжката на бравата, отвори я... и си остана така — с широко отворена уста и изхвъркнали от ужас очи. На прага, със скръстени пред гърдите ръце, величествен и възвишен, стоеше Старецът. Огненият му поглед го накара да отстъпи назад и жалкият Владетел разбра, че е заобиколен от хората, които толкова много мразеше. Ричард Хард, Серж Виан, Адолф Мюлер, Елизабет Мурано, Миша Чепаткин, Ангел Анчев и напълно обезкосмената му съпруга настъпваха към него сурови, неумолими и безпощадни.

Предсказанието се сбъдваше! Тялото му се разтресе, Главнокомандващият Великия Щаб падна на колене и протегна ръце към Стареца.

— Тате! — изхленчи той и удари челото си в пода.

— Какво каза? — изуми се Ричард и всички обърнаха въпросителни погледи към беловласия.

— Да, аз съм баща му! — бавно изрече величествения мъж. — Този човек е мой син, колкото и отвратително да звучи това!

— Не може да бъде! — изрази всеобщото недоумение руснакът. — Проклет да съм, ако разбирам какво става!

— И аз като всички хора на тази планета бях горд баща, докато това изчадие не ме предаде и не поръча убийството ми! — продължи с тежкия си глас Старецът.

— Милост! — застана още по-силно Владетеля на Вселената.

— За каква милост говориш? Нали ти изпрати убийци по петите ми, когато отидох на Адемон да подпиша договора за Вечния космически мир? Ти подлуди екипажа ми с убийствената енергия на Адския лапис! Пак ти освободи Демоните и ги всели в душите на хората! — беловласият преглътна мъката си и спокойно продължи: — Целият ми живот премина в битки със силите на Злото, в мечти за обединение на Човечеството, в стремеж за спокоен и мирен живот във Вселената. И точно когато постигнах целта си, бях предаден от човека, от който най-малко съм очаквал. От собствения си син.

Веднага щом оковах Демоните и създадох от Синята планета единна и силна държава, разширих миролюбивите си планове извън пределите на Слънчевата система. Консолидирах Галактики и Архипелази и създадох приятелски отношения между враждуващи от векове планети. Оставаше ми само да обединя различните идейни течения на вегриянците и именно с тази цел се отправих към Адемон. Изпроводи ме моят син, който ми подаде червен плик и ме помоли да го отворя, едва когато стигна целта си.

— Какво има в него? — попитах.

— Изненада! — отвърна красивият младеж, моето единствено дете, и нежно ме целуна по челото.

Досещате се какво стана, нали? Избих екипажа си! Посегнах и на собствения си живот!

Мъжът отметна дрехата си и всички видяха огромния белег, разсичащ диагонално стомаха му.

— Но не ми беше съдено да умра. Точно издъхвах в адски мъки и ярък лъч разкъса мрака на Смъртта. Сияен дух се надвеси над страдащото ми тяло, докосна ме и болките мигом изчезнаха.

— Кой си ти? — посегнах с кървавите си пръсти към него.

— Аз съм Доброто! — прошепна призракът. — Доброто, което си направил на хората!

— Аз съм убиец и не заслужавам да живея!

— Ще живееш, защото само ти можеш да победиш Злото! Защото в сърцето ти никога не е имало място за гняв и отмъщение.

— Но аз съм сам, а Злото е навсякъде!

— Така е, но ако искрено вярваш, че *Доброто винаги побеждава Злото*, ще успееш!

И аз оцелях, за да бъда сега тук, по-силен и по-могъщ от всякога!

Старецът млъкна, но стоманеният му поглед не слизаше от жалката фигура на Герелана.

— Пощади ме, не ме убивай! — завлачи се Главнокомандващият и прегърна краката на баща си.

— Ще ти дам последен шанс и нека Съдбата реши дали заслужаваш да живееш — глухо каза Спасителя на Човечеството и протегна ръка към Адолф. — Заминаваш за Сиргус, като ще вземеш със себе си тази кутия. Ще я отвориш след като кацнеш на планетата.

— Какво има вътре? — с обнадежден глас попита Герелана.

— След седем дни ще дойда и ако си оцелял, ще сметна това за знак, че Съдбата ти е простила. После заедно ще прекараме остатъка от дните си в килиите на Танатос в молитви за опрощение на смъртните ни грехове.

— Какво има вътре? — настоя да знае блудният син.

— Изненада! — рече Старецът и даде знак на приятелите си, че е време за оттегляне.

Останал сам, жалкият Владетел на Вселената отпаднало се изправи. Погледът му попадна върху мъртвото тяло на Безразличието и това което видя, го накара да нададе отчаян писък. Безразличието стискаше в ръката си червен плик.

Пликът беше отворен.

ЕПИЛОГ

Елизабет Мурано бавно пристъпваше към брачния олтар. Ослепително красива в бялата си рокля, докторката силно трепереше от вълнение и на два пъти изтърва разкошния си булчински букет. До нея тържествено, като на парад, маршируваше годеникът ѝ — напет и елегантен в черния си смокинг от кожа на марсиански броненосец. Двамата застанаха пред свещеника, който събра ръцете им и глупаво се усмихна.

— Елизабет Мурано, съгласна ли сте да вземете за съпруг Паоло Моранди, да го обичате и да отгледате децата му, докато Смъртта ви раздели?

— Не! — без изобщо да се изчерви, каза професорката. Залата зашумя. Журналистите се втурнаха в очакване на скандала. Отчето се сконфузи и смешно запримигва.

— Не ви разбирам! — заекна той.

— Не желая да се омъжа за Паоло Моранди. Искам да взема за съпруг Ричард Хард, да го обичам и да отгледам децата му, докато Смъртта ни раздели!

Бурните аплодисменти на тълпата, изпълнила базиликата на Неапол, подплашиха ято бели гълъби и те излетяха към небето, съпроводени от божествената музика на органа.

— Давай да тръгваме, че ще изтървем самолета — обърна се Гелето към Мими и двамата се отправиха към изхода на църквата.

— Чакайте, ще ви изпратим! — дочуха зад себе си познатия глас на Серж Виан, който сръчно въртеше лакти и проправяше път на Адолф.

— Защо не искате да останете за тържеството? — смъмри ги Мюлер. — Веселата част тепърва започва!

— По това време на годината у нас, в България, всички обработват земята. А и мира нямам да видя дома си — отговори Анчев и по пътя до космодрума им изнесе стегната лекция по практически градинарство.

Пред стъпалата на летателната машина Геле се спря и потупа Адолф по рамото.

— Я ми кажи какво имаше в онази малка метална кутия?

— Едно голямо Чудовище!

— Какво? — едва не падна българинът.

— Въпреки че убихме Звяра, тайно събрах от течността, която го възкресява. Искях да я използвам срещу войниците на Герелана.

— И сега Главнокомандващият живее с Чудовището на Сиргус?

— Само, ако е отворил кутията.

— По-добре да беше си взел доза от Адския лапис!

— С Лаписа е свършено! — махна с ръка французина. — Енергията му се е изчерпала от три импулса: първият е поразил Стареца, вторият — плъховете, а третият ликвидира Демоните.

— А, ето го и Миша — зарадва се Мими. — Тъкмо си мислех къде ли се е запилял?

Руснакът водеше дъщеря си, която радостно подскачаше по бетонните квадрати на пистата.

— Е, сбогом, приятели — въздъхна той и погали русата главица на момичето.

Пилотът на самолета включи светлините и даде сигнал, че е готов за излитане.

— Време е! — рече Ангел и стисна ръцете им. Мими не се стърпя и просълзена ги разцелува.

— Дали някога пак ще се видим? — захлипа тя.

— Разбира се, стига да искате! — усмихна се Миша и посочи с пръст към звездите. — Знаете къде да ни намерите! *Ние ще бъдем там, накрая на Вселената.*

— Заемете местата си! — прикани ги бордният компютър. — Не пушете, затегнете коланите! Екипажът на самолета ви пожелава приятно пътуване!

— Я, този глас го познавам! Последният път прекарваше свободното си време в черепа на Джо Кинг — възкликна Анчев и почука по високоговорителя над главата си. Погледна през илюминатора към тъжните си изпращачи и видя в началото на космодрума Ричард и Елизабет бурно да махат с ръце към тях.

— Какво ли ни очаква отгук нататък? — запита се Гелето Анчев и прегърна нежно жена си.

— Забрави ли какво каза Старецът? — сгуши се в прегръдката му тя.

ДОБРОТО Е ВИНАГИ ПОВЕЧЕ ОТ ЗЛОТО!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.